ȘCOALA DE VRĂJITORIE

Bestiile atacă

e. rose sabin

nemira

E. Rose Sabin
Bestiile Atacă

Şcoala lesley simonton pentru
Cei cu talente magice

DIRECTOARE
Miryam Vedreaux

PERSONALUL DIDACTIC
Aletheia – Specialistă în Domeniul Interdimensional
Doamna Blake – Profesoară de Talente Speciale, expertă în dezvoltarea aptitudinilor paranormale
Doamna Dova – Profesoară de Rituri Oculte şi Ezoterism
Magistrul Hawke – Profesor de Alchimie, Mandala şi Artele Tămăduirii
Magistrul San Marte – Profesor de Etică
Magistrul Tumberlis – „Moşu' Tumbă" – Profesor de Istoria şi Filosofia Metafizicii

ELEVI
Anul întâi

Fete	*Băieți*
Omiya Asaba	Carl Crane
Sindia Carroll	Eran Drake
Maridel Denham	Dwayne Echols
Lana Harper	Todrick Hanes

Jenna Jacobs
Elaine Keller
Debra Larkin
Shadoe Quinn
Analise Richmond

Viad Morig
Lybrand Sartori

Anul al doilea

Fete	*Băieți*
Yvonne Boite	Kelby Carter
Giselle Dorr	Troy Cavender
Ferene K'Sere	Joel Feldor
Chantal Navarese	Marcos Matarin
Vanita Trask	Reece O'Shannon
	Lisander Whitley

Anul al treilea

Fete	*Băieți*
Lina Mueller	Gray Becq
Coral Snow	Oryon Brew
Petra Stratigeas	Jerrol Fyfe
Rehanne Zalos	Davy Geer
	Kress Klemmer
	Fenton Rhoze
	Nevil Santomayor
	Britnor Wythyn

„ÎNGRIJITOARE"
Veronica Crowell
Tria Tesserell

DEMONI
Ghash

Grimgrist
Gruefell

OFICIALITĂȚI
Polițişti din Millville
Inspector-şef Telpor Ardrey
Adjutant Lewis Canby
Dl Drake Shardan

Membri ai Consiliului provincial

1 Întoarcerea

Rehanne era entuziasmată şi nerăbdătoare să-l întâlnească pe Gray. Vacanța de vară se sfârşise şi un nou an şcolar urma să înceapă. Ultimul ei an de şcoală, unul bun pentru ea – cel puțin aşa se aştepta. Şi spera că va fi la fel de bun şi pentru Gray. Anul trecut el fusese atât de capricios, adesea deprimat, dar acum Rehanne era hotărâtă să facă tot ce-i va sta în puteri pentru a-l ajuta să-şi regăsească obişnuita sa fire veselă – şi va începe prin a-l saluta bucuroasă imediat ce îl va vedea coborând din autobuz, în mai puțin de o oră.

Ea venise cu o zi mai devreme ca să-şi aranjeze camera, să-şi întâlnească prietenii şi să schimbe noutăți cu ei şi mai ales pentru a se relaxa puțin înainte de a intra în rutina cursurilor. Noua ei colegă de cameră, Chantal Navarese, sosise în

această dimineață. Rehanne se aşteptase să împartă camera cu Petra Stratigeas, aşa cum făcuse anul trecut. Cu Petra se înțelesese bine, dar pe Chantal abia dacă o cunoştea. Aflase însă că fiecare elevă din anul al treilea fusese repartizată în cameră cu una din anul al doilea.

Rehanne îşi văzuse noua colegă doar în treacăt. Când aceasta sosise, o lăsase să-şi despacheteze şi să-şi aşeze lucrurile, iar ea se dusese la Petra, să petreacă puțin timp împreună.

Se apropia însă ora la care urma să vină autobuzul lui Gray, şi Rehanne se întoarse în camera ei pentru a se aranja puțin înainte de a-l întâlni. Când intră, noua ei colegă stătea în patru labe, cu fundul în sus şi cu fața aproape lipită de podea.

— Ce faci acolo, Chantal?

Fata se răsuci şi o privi printre buclele lungi şi blonde care i se revărsaseră pe obraji.

— Mi-am pierdut un cercel cu diamant. Trebuie să mă ajuți să-l găsesc.

— Îmi pare rău, dar n-am timp. Vine Gray şi trebuie să-l aştept la autobuz.

Spunând aceasta, Rehanne se apropie de măsuța de toaletă şi îşi luă pieptănul. Chantal se ridică şi îşi dădu la o parte părul de pe ochi.

— Fii atentă pe unde păşeşti! se răți ea. Poți să calci pe el şi să-l spargi. Trebuie neapărat să-l găsesc. E foarte valoros… şi nu-i al meu.

— Al cui e? întrebă Rehanne, care nu era

curioasă deloc, dar voia să se arate cât de cât interesată aşa, din politețe; gândurile nu-i stăteau la necazurile colegei de cameră, ci la Gray.

— E al mamei, o moştenire de familie. Şi ea… ea nu ştie că l-am luat.

Lacrimi începură să se prelingă din ochii chihlimbarii ai lui Chantal. Genele ei lungi tremurară ca aripile unui fluture.

— Te rog, te rog să mă ajuți! insistă ea.

Dacă aiurita asta de față furase cerceii de preț ai mamei ei, atunci merita să sufere. Plânsul ei avu însă darul de a-i stârni simpatia; părea că e cu adevărat îndureratã. Rehanne aruncă rapid o privire spre ceas; autobuzul trebuia să sosească peste cinci minute, dar nu venea niciodată la timp. Putea deci să mai piardă câteva minute ajutându-şi colega de cameră. La urma urmei, nu voia ca anul pe care aveau să-l petreacă împreună să înceapă sub auspicii rele.

— Cât de mare e cercelul? Şi cum arată? întrebă ea în vreme ce se aşeza în genunchi pe jos, începând să caute în jurul biroului şi al măsuței.

— E ca o semilună mică şi argintie, filigranată, cu un diamant în mijloc. Uite, să ți-l arăt pe celălalt.

Şi Chantal se ridică, scotoci în comoda ei, luă un obiect mic dintr-o tăviță de argint şi i-l întinse. Rehanne îşi stăpâni cu greu un sughiț de surprindere. Descrierea fusese corectă, însă nu izbutise să redea pe deplin delicata frumusețe a

cercelului. Atinse mica semilună cu vârful degetului, privind admirativ dantelăria de argint care învăluia diamantul strălucitor. Da, cercelul lipsă trebuia găsit, însă s-ar fi putut rostogoli oriunde; lumina era slabă şi pe podea zăcea un strat gros de praf depus peste vară. La naiba cu Chantal! Cum a putut fi atât de neatentă?!

Scotociră amândouă fiecare centimetru de podea, scoaseră aşternuturile de pe ambele paturi, căutară în comodă şi pe măsuța de toaletă, goliră toate sertarele. De fiecare dată când Rehanne protesta că trebuie să plece să-l întâmpine pe Gray, plânsul celeilalte o convingea să mai rămână puțin. Se murdărise pe mâini, fața îi era, probabil, la fel de prăfuită ca a lui Chantal, fusta i se şifonase de la ghemuitul pe podea, iar bluza ei albă şi curată îşi pierduse strălucirea. Era dezgustată de noua ei colegă de cameră, dar şi de ea însăşi, fiindcă se lăsase astfel manipulată.

— Eşti sigură că l-ai pierdut aici, în cameră?

Chantal bâțâi energic din cap în semn că da.

— Spune-mi cum s-a întâmplat.

— Am purtat cerceii la masa de prânz. Voiam să impresionez pe… cineva.

Remarca ar fi amuzat-o pe Rehanne, dacă s-ar fi aflat într-o stare de spirit mai bună. Neîmpărtăşita pasiune a fetei pentru frumosul Kress Klemmer era bine cunoscută. Încruntată, încercând să-şi amintească fiecare detaliu, Chantal continuă:

— După prânz am venit aici, ca să le scriu

părinților mei că am ajuns cu bine; seara trecută n-am avut timp. Mi-am scos ambii cercei, i-am pus în tăviță lor pe comodă şi m-am aşezat la birou. Terminasem o pagină şi o începusem pe a doua, când am vărsat cerneala. N-am găsit sugativa, aşa că am dat fuga la baie să iau un burete, m-am întors, am şters cerneala şi a trebuit să rescriu a doua pagină. Când am terminat, am vrut să mă duc s-o expediez, dar mai întâi m-am gândit să-mi pun cerceii. Şi n-am mai găsit decât unul.

Chantal se apropie din nou de comodă şi privi lung cercelul rămas pe tăviță de argint.

— Celălalt nu e aici, în cameră, conchise ea. Cineva a intrat când eu am fost la baie şi l-a furat.

— Dar e ridicol! Cine ar fura un singur cercel? Dacă erau în acelaşi loc, hoțul i-ar fi furat pe amândoi!

— Nu se poate să fi dispărut pur şi simplu. Dacă nu l-a luat nimeni, înseamnă că trebuie să fie pe undeva. Trebuie doar să mai căutăm.

— Am căutat peste tot, replică Rehanne, privind spre ceas. Gray trebuie să fi ajuns deja; probabil că se întreabă unde sunt.

Şi ieşi în fugă din cameră, furioasă pe colega ei fiindcă o reținuse şi pe ea însăşi pentru că pierduse atâta vreme.

Gray încercase să adopte un ton vesel în scrisorile pe care i le trimisese în cursul verii, dar se simțea că este încă deprimat, că nu-şi găseşte rostul. Iar Rehanne ştia cât de greu îi este să mai

aibă încredere în oameni după tot ce se întâmplase. În ea avea însă încredere şi uite că tocmai ea avea să-l dezamăgească. Nu era deloc un început bun pentru ultimul lor an de şcoală la Simonton.

Gray trecu de uşile duble, păşi în hol şi lăsă valiza din mână. Trase adânc aerul în piept, inhalând familiarul miros de stătut şi uscăciunea prăfoasă din atmosferă. Podeaua de lemn era murdară şi tocită, iar becul chior ce atârna din tavan abia dacă reuşea să alunge întunericul. Şcoala Simonton nu se schimbase deloc.

Se aşteptase ca Rehanne să-l întâmpine în staţia de autobuz, dar poate că ea nu ştiuse ora la care avea să sosească. Ridică valiza şi intră în salon. Poliţistul în uniformă care stătea rezemat de zid, imediat lângă uşă, era ceva neaşteptat; de obicei, autorităţile din Millville ignorau şcoala.

Poliţistul îi aruncă o privire şi apoi se uită în altă parte; nu părea interesat de noul sosit, însă Gray găsi că prezenţa lui e neliniştitoare. Veronica, îngrijitoarea şcolii – o femeie micuţă şi durdulie, cu ochii ca stafidele – trecu în grabă pe lângă el.

— Ignoră-l, spuse ea fără să se oprească.

Încercând să-i urmeze sfatul, Gray privi chipurile celor câţiva elevi ce şedeau la taclale în salon. Trei fete şi trei băieţi, toţi necunoscuţi. Probabil că sunt în anul întâi, mici şi cam speriaţi, îşi spuse Gray. Ar trebui să vorbească puţin cu ei,

să-i încurajeze; el unul ştia cât de dificile pot fi primele zile la Simonton.

Dar nu vorbi cu niciunul dintre ei. Privirea îi zbură spre portretul ce trona deasupra şemineului – un tânăr înveşmântat în haine din secolul trecut. Totdeauna i se păruse deprimant acel tablou, cu rama lui neagră, cu părul roşcat al tânărului pe fondul întunecat şi cu fața parțial în umbră. I se părea ciudat că pictorul alesese să-l înfățişeze în tonuri atât de sumbre, fără nimic luminos.

Gray simțea o oarecare apropiere de acel tânăr al cărui nume era purtat azi de Şcoala Lesley Simonton pentru cei cu talente magice; probabil că fusese pictat în nuanțe atât de întunecate pentru a-i sublinia astfel negura din suflet. La fel l-ar putea imortaliza şi pe el un pictor în ziua de azi.

Gray îşi dădu seama că trage de timp în speranța că Rehanne îşi va face apariția. Poate că directoarea ştie unde e şi de ce nu şi-a respectat promisiunea pe care i-a făcut-o. Sau poate că ar fi mai bine doar să-şi anunțe sosirea şi apoi să vadă în ce cameră va fi repartizat.

Nu că ar fi fost nerăbdător s-o facă! Deja regreta că se întorsese. Nu, Şcoala Simonton nu se schimbase defel. El unul însă, da.

2 Amintiri

Pe drumul spre scările ce duceau la biroul directoarei, Gray aproape că se ciocni de Kress.

— Uită-te pe unde mergi! îi strigă blondul şi-i dădu un brânci, împingându-l peste cel care venea din urmă.

La rândul lui, acesta mârâi şi-l răsuci spre el, astfel că Gray se pomeni față în față cu Jerrol, unul dintre conspiratorii de anul trecut. Cu fața sa îngustă, nasul acvilin şi ochii apropiați, Jerrol Fyfe, elevul din anul al treilea, îi amintise întotdeauna de un viezure, iar acum, cu trăsăturile schimonosite de furie, asemănarea părea mai evidentă ca niciodată. Ținându-l strâns de braț, Jerrol îşi luă avânt şi strânse pumnul, gata să lovească. Gray dădu drumul valizei şi luă poziția de luptă, pregătit să respingă atacul. Avea să-i facă bine să-l bată măr pe Jerrol, să-şi elibereze astfel tensiunea şi mânia acumulate.

Dar înainte ca vreunul dintre ei să poată schița un alt gest, Veronica îşi făcu din nou apariția şi se postă între ei, despărțindu-i cu o forță surprinzătoare pentru o femeie atât de micuță.

— Domnilor, domnilor, spuse ea, ați ales un mod teribil de neplăcut de a vă începe noul an şcolar. Doar nu vreți să atrageți atenția polițistului, care nu speră altceva decât să vadă o încăierare ca aceasta pe care era cât pe-aci să o porniți voi doi.

Gray îşi lăsă brațele în jos şi aruncă o privire rapidă spre omul legii. Acesta nu părea a se uita la el, dar nu putea fi sigur.

— Iar tu, ai grijă! se întoarse Veronica spre Jerrol. Ar fi trebuit să înveți deja că nu e cazul să te amesteci în lucruri care nu te privesc.

Pufnind, băiatul îi dădu drumul lui Gray şi se trase un pas înapoi. Îngrijitoarea îşi întoarse privirea spre Gray:

— Directoarea te aşteaptă, domnule Becq. Te rog să te prezinți imediat în biroul ei.

— Exact acolo mă duceam când Kress şi Jerrol m-au împins, replică el tremurând de furie.

— Bine. Poți să-i vorbeşti despre acest incident.

Gray încuviință şi îşi luă valiza. Nu, nu-i va spune ce se întâmplase. La ce bun? Dar dacă Jerrol, Kress sau oricare altul se va mai lua de el, o să între bine în ei şi la naiba cu urmările! Veronica nu va fi mereu lângă ei pentru a-l împiedica, iar anul acesta nici Wilce nu mai era prin preajmă pentru a interveni.

Fostul lui coleg de cameră îşi folosise adesea darul de a aduce pacea pentru a-i calma furia şi pentru a-l face să asculte vocea rațiunii. Obişnuia să-i amintească adesea că şi el trecuse prin aceleaşi suferințe şi avusese puterea să ierte. Toți cei vinovați regretau cele întâmplate. Directoarea îi pedepsise reducându-le considerabil puterile. Iar Oryon, cel care pusese totul la cale, se schimbase complet, fiind acum o cu totul altă persoană.

Dar Kress, susținătorul fidel al lui Oryon, nu se schimbase; iar acum se părea că nici Jerrol n-o

făcuse. Faptul că li se diminuaseră puterile însemna prea puțin pentru Gray; la urma urmei, propria lui putere se limitase întotdeauna la crearea unor opere de artă minunate, însă efemere, din te miri ce materiale – un talent care nu-i folosea la nimic în confruntarea cu puterile, chiar reduse, ale celorlalți.

Iar Wilce nu mai era aici; absolvise anul trecut, deşi lipsise mult de la cursuri. Şi el ar fi trebuit să-şi încheie studiile, dar din cauza chinului acela teribil care-i întunecase viața şi-i răpise orice bucurie, ratase aproape tot anul al doilea şi fusese nevoit să-l repete. Faptul că Oryon şi Kress se aflau în aceeaşi situație nu era pentru el o consolare; de fapt, nu însemna altceva decât că în acest al treilea şi ultim an de şcoală va fi nevoit să-i vadă zi de zi, la ore, la masă şi la toate celelalte activități pe cei ale căror acțiuni îl condamnaseră, cu doi ani în urmă, la săptămâni de oroare nespusă.

Pe lângă Wilce, anul trecut o avusese alături şi pe Tria, cea care îl salvase de pe Tărâmul Teribil şi de care ceilalți se temeau ca urmare a talentelor ei excepționale. Grație acestor talente, Tria absolvise cu un an mai devreme.

Aşa că anul acesta n-o mai avea decât pe Rehanne. Ea îl convinsese să revină atunci când avusese intenția să renunțe la şcoală. „Nu-i poți lăsa să te înfrângă! Nu poți învinge într-o luptă dacă fugi de ea. Iar eu voi fi aici”, îi promisese ea.

„Când lucrurile se vor înrăutăți, vom fi alături şi vom putea vorbi.”

Lucrurile deja se înrăutățiseră. Ea de ce nu era aici?

Urcă scările, se opri la etajul al doilea şi lăsă valiza din mână, apoi ciocăni la uşă. Din interior se auzi glasul directoarei:

— Intră, domnule Becq.

Deschise uşa şi înaintă până în fața unui birou ticsit de hârtii şi cărți. Femeia care stătea la birou era neobişnuit de înaltă şi, cu toate că trăsăturile îi erau învăluite în penumbră, Gray le cunoştea bine: ochi întunecați şi pătrunzători, nas lung şi drept, buze subțiri care zâmbeau arareori, bărbie ascuțită, pometi înalți şi o privire ce amintea de familiile de pe coasta de vest. Majoritatea elevilor o considerau inabordabilă; lui însă îi plăcea.

— Bine ai revenit, domnule Becq. Sper că ai avut o vară plăcută.

— Am petrecut-o muncind în magazinul părinților mei, replică el plat, fără a se mai sinchisi să explice că, pentru el, nimic nu mai putea fi plăcut acum; oricum, probabil că ea ştia asta.

— Ştiu că aştepți repartizarea în cameră, continuă directoarea. O vei avea pe cea de anul trecut, iar coleg îți va fi Reece O’Shannon.

— Reece! S-a întors?

— Da, după un an de chibzuială, domnul O’Shannon a hotărât să revină. Acum este în anul al doilea, în perioada de probă.

Gray se simțea lovit în moalele capului. Reece renunțase după primul trimestru petrecut la Simonton; plecase fiindcă se lăsase implicat în drama care îi schimbase lui viața. El avusese însă un rol minor în tot ce se petrecuse şi nu înțelesese cu adevărat care fusese miza jocului. Gray nu avea resentimente față de el – cel puțin nu unele conştiente. Dar să împartă camera cu el, să-l vadă zi de zi şi astfel să-şi amintească mereu ceea ce voia cu disperare să uite…

Prin urmare, erau cu toții aici, toți cei care conspiraseră, care le invocaseră pe Femeile Teribile şi le lăsaseră pe creaturile acelea abominabile să-i răpească pe el şi pe Wilce, să-i ducă pe tărâmul lor infernal şi să-i transforme în nişte fiare. Toți: Oryon, Kress, Jerrol, Britnor, Davy, Fenton şi Reece. Aici. Liberi şi nevătămați. Şi Lina la fel – Lina, ale cărei acțiuni puseseră totul în mişcare, cea care zădărnicise unica lui ocazie de a scăpa. Oare cum îşi închipuiau cu toții că el se va putea purta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, că va putea reînnoda relațiile de prietenie cu vechii colegi?!

— Iată cheia de la camera ta.

Vocea directoarei îi întrerupse gândurile întunecate. Piatra mare şi portocalie de la inelul ei sclipi când femeia îi întinse cheia. Cu de la sine putere, degetele o apucară şi, parcă fără voia lui, Gray se pomeni întorcându-se spre uşă, luându-şi valiza şi pornind pe culoar spre camera lui.

Ajunse la uşă, descuie şi abia atunci îşi aminti că n-o întrebase pe directoare despre Rehanne.

Reece nu se afla în cameră, dar dovezile sosirii lui acolo erau evidente: haine împrăştiate pe un pat şi azvârlite în sertarele deschise ale comodei, ambalaje de bomboane şi alte gunoaie risipite pe podea în jurul coşului de gunoi, un pantof aruncat pe o parte în spațiul dintre cele două paturi. Un miros neplăcut se ridica dintr-un prosop umed uitat sub un birou. Reece sosise abia de o zi, dar în cameră era deja ca într-o cocină.

Gray îşi azvârli valiza pe pat şi o deschise, apoi rămase nemişcat, privindu-şi hainele frumos împăturite, încercarea de a le scoate şi a le aşeza în dulap şi în comodă necesita o energie mai mare decât cea pe care o avea el acum. Simțea că locul ăsta nu-i aparținea. Reece îşi marcase teritoriul; să şi-l păstreze! El unul nu voia decât s-o găsească pe Rehanne. Ea îl va putea înveseli puțin. Închise valiza la loc şi ieşi din cameră.

Coborî din nou în salon, unde nu-i găsi decât pe aceiaşi elevi din anul întâi. Polițistul plecase. Gray se duse apoi afară, pentru a fi sigur că Rehanne nu-l aştepta încă, crezând poate că autobuzul întârziase. Dezamăgit, se îndreptă spre bibliotecă. Deşi programul nu începuse, Coral şi Petra erau înăuntru, ştergând praful de pe rafturi şi aranjând cărțile pentru primul semestru. Când deschise uşa, Coral privi spre el şi-i făcu semn cu mâna.

— Bună, Gray! Bine ai venit! Unde-i Rehanne?

— Nu ştiu. O caut şi eu. Credeam că mă va aştepta la autobuz, dar n-a fost acolo când am sosit. Tu n-ai idee unde e?

Petra se ridică din spatele unui raft şi îşi trecu un braţ peste frunte, ştergându-şi sudoarea. Pe faţa ei latră se întinsese o expresie nedumerită.

— E ciudat! spuse ea. Ştiu că avea de gând să te întâmpine; ne-a spus asta la masa de prânz. Nu pot să-mi imaginez de ce n-a venit.

Britnor apăru şi el din micul atelier alăturat, cu un teanc de cărţi în braţe.

— Pe astea le-am lipit, anunţă el, dar la vederea lui Gray se opri în mijlocul sălii. Oh, bună, Gray! Ştiai că Reece s-a întors? Am auzit că vei sta în cameră cu el. L-ai întâlnit deja?

— Nu. O caut pe Rehanne.

Cu acest răspuns scurt, Gray se răsuci în loc şi ieşi.

— N-am văzut-o, îmi pare rău! strigă Britnor în urma lui, pe un ton amărât.

Şi lui Gray îi părea rău. Fiindcă îl întâlnise pe Britnor şi fiindcă se purta atât de necivilizat. Chiar dacă nu avea chef de pălăvrăgeală, ar fi trebuit să-i răspundă politicos; băiatul încercase să se arate prietenos. Dar încă era furios după încăierarea cu Jerrol şi Kress şi, în plus, îl neliniştea lipsa lui Rehanne.

În bucătărie şi în sala de mese nu era nimeni; echipa de lucru terminase curăţenia după masa de prânz, iar pregătirile pentru cină încă nu

începuseră. Gray străbătu aripa sălilor de clasă, ieşind apoi în curtea interioară. Trandafirii înfloriseră deja. Parfumul lor i-ar mai fi luminat poate starea de spirit, dacă nu i-ar fi văzut pe Lina şi Oryon vorbind lângă fântână, ea sprijinindu-şi o mână pe braţul lui. Nu avea încredere în ei, chiar dacă îşi pierduseră cea mai mare parte a puterilor în confruntarea cu Femeile Teribile şi directoarea hotărâse că nu şi le vor recăpăta decât atunci când vor dovedi că merită.

Cei doi erau singuri în curte. După ce se convinse de acest lucru, Gray intră din nou în clădirea şcolii, pradă unui nou val de furie care îi întunecă vederea. Aşa începuse totul – Lina flirtase cu Oryon, îl tachinase pe Kress şi se crease astfel o stare de tensiune care îi aruncase în luptă unul împotriva altuia. Apoi Kress şi Oryon îşi uniseră forţele, căutând să acumuleze puteri tot mai mari, şi le invocaseră pe Femeile Teribile, iar totul se soldase cu capturarea lui şi a lui Wilce.

Trecu pe lângă clasele goale şi se îndreptă spre scări. Doi elevi din anul întâi se apropiară, îl priviră şi se traseră rapid la o parte din calea lui. Înainte era cunoscut pentru firea lui prietenoasă şi amabilă; acum căpătase o reputaţie contrară. Ajunse la scări şi puse piciorul pe prima treaptă.

— Gray!

La auzul acelui strigăt vesel, se opri şi ridică ochii.

— Gray!

Rehanne se repezi pe scări în jos şi i se aruncă la piept. Brațele lui o cuprinseră şi o strânseră cu putere, simțind cum trupul ei, căldura şi dulceața lui îi absorb gândurile negre ca pansamentul pus pe o rană purulentă. Părul ei îi mângâia obrazul şi trase adânc în piept parfumul lui curat, lipindu-şi buzele de moliciunea sa ca de mătase. Când izbuti să se desprindă de ea, cu mâinile în mâinile ei, şi s-o privească, să se piardă în albastrul acela minunat al ochilor ei, simți cum lucrurile încep să revină la normal şi să se aşeze în jurul lui, ca o haină veche şi comodă. Inspiră adânc şi surâse. La urma urmei, era bine că se întorsese.

— Te-am căutat, spuse el când îşi regăsi glasul. Credeam că ai să mă aştepți la autobuz.

— Am vrut să te aştept. Chantal a fost de vină. Anul ăsta stau cu ea în cameră, ştiai?

Gray clătină din cap, încercând să-şi amintească figura fetei.

— Era boboc anul trecut? întrebă el în vreme ce o imagine vagă începu să i se contureze în minte. Mică şi mereu agitată, nu-i aşa? Ea e?

Rehanne suspină.

— Ea e. Se amestecă în treburile tuturor, dar pe ale ei le ține secrete. Nu înțeleg de ce ne-a repartizat directoarea împreună.

— Probabil că a avut ea un motiv. Şi de ce a fost vina lui Chantal?

— Şi-a pierdut un cercel. Un cercel cu diamant, prețios, al mamei ei. M-a implorat s-o ajut să-l

caute.

Explicația îl încremeni.

— N-ai venit să mă întâmpini fiindcă ai căutat un cercel?!

— Oh, Gray, te rog nu fii supărat! spuse ea, punându-şi mâinile pe umerii lui. Plângea şi tot insista, pradă isteriei. N-o puteam lăsa aşa, pur şi simplu. A jurat că l-a pierdut în cameră şi mi-am tot spus că-l vom găsi. Nu m-am aşteptat să dureze atât de mult.

— Şi l-ați găsit?

Vorbise pe un ton plat, care încerca să mascheze durerea de a şti că un lucru atât de insignifiant o împiedicase să-l întâmpine. Rehanne nu se lăsă însă păcălită. Riduri de îngrijorare îi apărură pe frunte şi îşi puse uşor o mână pe obrazul lui.

— Ştiu că ar fi trebuit să ies din cameră şi gata. Dar n-am putut. Pur şi simplu n-am putut. Nu ştiu de ce… Şi…

Se opri însă, muşcându-şi buzele. Îşi lăsă brațele în jos.

— Bine, e-n regulă, spuse el pe un ton scăzut. Nu-i nimic important. Nu mai contează.

Ea nu răspunse, iar el se trase cu un pas înapoi.

— Trebuie să mă duc să despachetez. În cameră e vraişte. Ne vedem la cină.

Rehanne dădu din cap, cu ochii plecați, fără a se clinti când el trecu pe lângă ea şi începu să urce scările.

Ajuns în cameră, îşi scoase hainele din valiză şi

aşează lenjeria în sertarele comodei, iar cămăşile şi pantalonii în dulap, mutând mai într-o parte lucrurile lui Reece ca să facă loc şi pentru ale lui. Făcea totul mecanic, în vreme ce gândurile îi zăboveau la Rehanne. Ştia că n-ar trebui să fie supărat pe ea; ar trebui să coboare, s-o caute şi să-şi ceară scuze. Nu făcuse decât să-şi ajute colega şi nu era nimic rău în asta. Dimpotrivă, era o nouă dovadă a sufletului ei bun şi generos.

Dar pentru un cercel! îşi încălcase promisiunea dintr-un motiv atât de lipsit de importanță. Oricât de valoros ar fi fost, nu era al ei şi nu purta ea responsabilitatea pentru pierderea lui.

Un cercel! Dintr-un alt motiv, mai întunecat, scuza pe care o găsise Rehanne îl enervase şi mai tare. Cu doi ani în urmă o însoțise la Balul de Iarnă – cel mai important eveniment social al anului şcolar. Tradiția cerea ca băiatul să-i ofere fetei un dar atunci când, înaintea ultimului dans al serii, erau încoronați Regele şi Regina Iernii. În buzunarul lui Gray se aflase un mic pachețel, împachetat delicat. După fiecare dans îl pipăise, pentru a se asigura că nu l-a pierdut. Înăuntru era o pereche de cercei – unii scumpi, dar Gray avea fondurile lui, bani strânşi din munca în magazinul de fierărie al părinților. Şi voise să-i ofere prietenei lui ceva deosebit.

Oryon şi Kress veniseră târziu la bal, însoțiți de două femei mascate. După un singur dans, partenerele lor îşi scoseseră măştile, dându-şi la

iveală craniile goale, de hârci. Femeile Teribile! În panica generală care se instalase, fioroasele creaturi îi înhățaseră pe el şi pe Wilce, îi duseseră pe tărâmul lor infernal şi-i transformaseră în nişte bestii grețoase. Iar acolo, în locul acela cumplit, cerceii se pierduseră.

Gray îşi încleştă pumnii. Izbi cu putere în tăblia comodei, trase un picior patului, îşi aruncă valiza goală pe podea şi rămase apoi în mijlocul camerei tremurând, până ce furia violentă i se transformă într-un resentiment înghețat.

Ridică valiza, o închise şi o puse deoparte, pentru a o duce mai târziu în pod. Mizeria pe care o lăsase Reece pe podea îl călca pe nervi. Azvârli pantoful sub pat cu o lovitură de picior, aruncă prosopul ud pe culoar şi luă de pe jos o mână de gunoi în care se aflau şi trei ambalaje de bomboane, roşu cu argintiu. Aşezându-se pe scaunul de la birou, le rupse metodic în mici fărâme, pe care le azvârli apoi în aer. Concentrându-şi puterea, le dădu forma unei semiluni din argint filigranat, de mărimea unui pumn. Un pumnal ca un ac străpunse o inimă minusculă, roşie, care pulsa în centrul semilunii şi un fir de sânge începu să se scurgă pe dantelăria argintie.

Sculptura macabră pluti în aer ca o întruchipare a frustrării lui. Abia respirând, Gray numără secundele:

— Şase, şapte, opt, nouă, zece…

Ajunsese la treizeci şi două când uşa se deschise, întrerupându-i concentrarea. Reece intră în cameră, se opri brusc şi se holbă la mica operă de artă, cu gura căscată. Semiluna însângerată tremură şi se fărâmiță în mici fuioare care căzură pe podea.

Mai mult de treizeci şi două de secunde. Niciuna dintre creațiile lui nu mai durase atât de mult până acum. Gray se aplecă şi culese bucățelele în vreme ce Reece trecu pe lângă el.

— Oh, Doamne, îmi pare rău că am lăsat aşa o dezordine. Am vrut să mă întorc şi să strâng totul înainte să vii tu, dar…

Vocea i se stinse, neştiind ce să mai spună. Gray ridică din umeri.

— Se pare că bunele intenții ale tuturor se pierd în vânt. Dar nu contează. N-am de gând să petrec aici mai mult timp decât e strict necesar.

Aruncă apoi bucățelele de hârtie în coşul de gunoi şi ieşi din cameră.

3 Probleme

Rehanne se refugie în bibliotecă. Se trânti într-un scaun, îşi puse coatele pe masă şi îşi propti bărbia în pumni.

— Te căuta Gray, spuse Petra, apropiindu-se de ea. Era îngrijorat.

— A găsit-o! strigă Coral de lângă birou, scutind-

o pe Rehanne de explicații.

Petra clătină din cap cu compasiune şi se aşează alături de ea.

— Biata Coral a fost aproape copleşită de furia şi deprimarea pe care le emana Gray. Probabil că timpul petrecut acasă nu l-a ajutat deloc.

Rehanne făcu semn că nu.

— Iar acum îşi varsă tot veninul asupra ta, spuse Coral aşezându-se şi ea la masă şi punându-şi o mână pe brațul ei. Nu trebuie să-l laşi să facă asta. Tu nu-l poți tămădui, dar el te poate molipsi. Simt de la tine aceleaşi vibrații negative pe care le-am receptat de la el, dar ceva mai slabe. Vor deveni însă mai puternice, dacă îți va face asta ori de câte ori vă întâlniți.

Rehanne privi spre cele două fete, dornică să le facă să înțeleagă. Erau cele mai bune prietene ale ei la Simonton şi, în acelaşi timp, n-ar fi putut fi mai diferite una de cealaltă. Coral avea trăsăturile delicate ale unei statuete de porțelan, cu părul scurt, drept şi negru tuns impecabil, astfel încât să-i scoată în evidență fruntea înaltă şi gâtul subțire. Petra era solidă, osoasă, cu fața lată şi obrajii roşii ca ai fetelor de la țară, deşi provenea din Kannia, un oraş mare din provincia Delta, unde tatăl ei avea o înaltă funcție guvernamentală. Pe cât erau însă de diferite ca înfățişare, pe atât de apropiate erau în modul de a gândi. Amândouă o susținuseră anul trecut în eforturile ei de a-l ajuta pe Gray, dar acum păreau că s-au întors complet

împotriva lui.

— Era supărat că nu l-am întâmpinat la autobuz, le spuse Rehanne. Şi avea dreptate; ar fi trebuit să fiu acolo. Am încercat să-i explic, dar scuza este, într-adevăr, prostească.

Şi le povesti despre cercelul pierdut de Chantal.

— Chestia asta e ciudată, murmură Petra încruntându-se, dar nu mai continuă.

— Care chestie e ciudată?

— Faptul că cerceii erau ai mamei ei, răspunse Petra şi ezită din nou. N-ar trebui să-ți spun asta, fiindcă nici eu n-ar trebui s-o ştiu: Chantal provine dintr-o familie foarte săracă; a venit aici cu o bursă. Nu-mi pot imagina că mama ei ar avea nişte cercei de preț.

— Zicea că sunt moştenire de familie.

— Cred că asta e posibil. Dar dacă aşa stă situația... Petra se întrerupse şi clătină din cap. Nu pot să spun nimic mai mult. Dar nu-mi vine să cred că mama ei a moştenit bijuterii de valoare.

Rehanne nu mai insistă; nici nu-i păsa de unde are Chantal cerceii. Cert era că unul se pierduse, iar ea îl căutase când ar fi trebuit să-l întâmpine pe Gray, iar absența ei îl rănise şi motivul invocat îl înfuriase. Trebuia să găsească o modalitate de a repara lucrurile. Doar asta conta acum.

— Nu cred că situația se va schimba, dar cred că te pot ajuta să-l convingi pe Gray că nu trebuie să te învinovățească fiindcă ai întârziat, spuse Coral.

Recunoscătoare că prietena ei era dispusă să se

concentreze asupra adevăratei probleme, Rehanne îi ascultă atentă explicația:

— Poate ai observat că eu fac tot posibilul ca s-o evit pe Chantal. Fiind empată, nu suport să fiu în preajma ei. Ea e empată inversă.

— Empată inversă?

Coral încuviință.

— Empații percep emoțiile celorlalți. În ultima vreme am reuşit să le blochez mult mai bine decât înainte, dar nu mă pot feri de nimic din ceea ce emite Chantal. Ea proiectează totul în afară, şi nu numai spre mine. Dacă stai aproape de ea, nu se poate să nu simți ce face; cu cât emoția e mai puternică, cu atât o proiectează mai intens în exterior. De aceea, dacă era într-adevăr necăjită şi obsedată de ideea de a găsi cercelul, ți-a transmis şi ție aceeaşi emoție. De asta n-ai putut pleca din cameră, fiindcă i-ai resimțit panica. Te-a copleşit nevoia de a găsi cercelul, la fel ca pe ea… sau poate chiar mai mult.

Uşurarea pe care o resimțise Rehanne aflând că-şi poate justifica purtarea față de Gray se spulberă când îşi dădu seama de implicațiile dezvăluirilor făcute de Coral.

— Deci tot anul, stând în aceeaşi cameră cu Chantal, va trebui să simt tot ceea ce simte ea!

— Ba nu va trebui, interveni Petra. Tu ai capacitatea de a reprima emoțiile atunci când scapă de sub control. Probabil că de aceea te-a pus directoarea în cameră cu ea.

Rehanne se gândi la sugestia prietenei sale în timp ce-şi rodea o unghie.

— Ştii doar că nu-mi folosesc niciodată talentul ăsta, replică ea.

— Ei, cred că va trebui s-o faci. E cea mai bună apărare a ta.

— Dar nu e drept!

De atâta ros, Rehanne îşi reteză vârful unghiei. Coral se strâmbă şi o întrebă:

— Ce ți se pare că e mai rezonabil – s-o pună în cameră cu cineva care are puterea de a se apăra, dar nu vrea s-o folosească sau s-o repartizeze cu o persoană lipsită de apărare?

Avea dreptate, deşi lui Rehanne nu-i plăcea să recunoască acest lucru. Sosirea lui Britnor, care venea din atelierul alăturat, o scuti de alte comentarii. Se apropie de ele scărpinându-se în cap, cu părul zbârlit în toate părțile. Moțăi rapid un salut spre Rehanne şi apoi se întoarse spre Petra.

— E o carte în lista celor de lipit pe care n-o găsesc. Pe toate celelalte le-am identificat, dar pe asta nu-mi amintesc s-o fi văzut vreodată. Am căutat prin tot atelierul, am verificat rafturile şi masa de cărți, dar n-o găsesc.

— Despre ce carte e vorba?

— Una despre care n-am auzit niciodată, deşi cred că pe mine se va da vina dacă lipseşte. Se numeşte *Transformări, transmutări şi metamorfoze*.

— Nu ştiu nimic despre ea, spuse Petra. Elevii nu pot împrumuta cărți înainte de începerea cursurilor şi, dacă e pe lista celor de lipit, trebuie să fi fost aici la sfârşitul anului trecut. Probabil că a luat-o vreun profesor. Trebuie să lase un bilețel când împrumută o carte, dar unii dintre ei sunt mai neglijenți. Eu nu mi-aş face griji pentru ea.

Britnor continua să aibă însă o mină necăjită.

— A trebuit să mă rog de directoare să mă numească în echipa de la bibliotecă anul ăsta, fiindcă nu credea că merit acest privilegiu. Dar Nevil a refuzat locul şi toți cei din anul al treilea…

Îşi sfârşi fraza cu o ridicare din umeri, dar Rehanne înțelese ce voise să spună. Toți băieții din anul al treilea, cu excepția lui Nevil Santomayor, fuseseră implicați în complotul care dusese la capturarea şi transformarea lui Gray.

Transformare… Titlul cărții care lipsea! Ar fi oare posibil să aibă vreo legătură cu…? Ba nu, asta era o prostie! Complotul acela avusese loc cu doi ani în urmă, iar cartea dispăruse acum. Aşa cum spusese Petra, probabil că o împrumutase un profesor care uitase să lase bilețelul impus. Devenea şi ea paranoică, la fel ca Gray. Coral avea dreptate: se molipsea de la el.

Fiindcă nu voia să se întoarcă în cameră imediat după masa de seară, Gray rătăci prin sălile de la etajul întâi, evitându-i pe ceilalți, care rămăseseră la parter. Se aşezase lângă Rehanne la masă şi ea

îi povestise în şoaptă că Chantal era o empată inversă – de parcă asta ar fi explicat totul. Dar poate că explica. Deja nu se mai simțea furios şi îi spusese şi ei acest lucru. Dar răceala față de ea nu dispăruse. Rehanne o simțea, fiindcă el n-o putea ascunde. Zăboviseră în salon doar câteva minute, până ce ea se scuzase şi plecase. El o îndepărta; ştia acest lucru şi totuşi nu se putea înfrâna să n-o facă.

Uşa bibliotecii era încuiată, iar pe coridor domnea întunericul. Se aşeză pe podea şi rămase acolo o vreme, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Poate ar trebui să admită că greşise întorcându-se la şcoală, să-şi facă din nou bagajele şi să plece acasă. Dar nici acolo situația n-ar fi mai bună. Părinții l-ar lăsa probabil să lucreze în magazin. Îl iubeau, erau îngrijorați pentru el şi le-ar fi plăcut să-l poată avea mereu sub ochi. Dar prezența lui nu era bună pentru afaceri; vara asta, atitudinea lui morocănoasă îndepărtase clienții. Încercase să fie plăcut şi amabil, dar negura din suflet îşi ița capul urât în cele mai nepotrivite momente.

Aerul pe culoarul acesta fără ferestre era fierbinte şi înăbuşitor. Deşi nu hotărâse încă nimic, se ridică şi porni să rătăcească aiurea pe coridoare. Puținii elevi care rămăseseră jos erau în salon, aşa că avu grijă să nu se apropie. Se duse spre uşile ce dădeau în curtea interioară, dar erau încuiate.

— Locul ăsta e ca o închisoare, bombăni pentru sine.

Încercă apoi uşile câtorva săli de clasă. Majoritatea erau încuiate, dar una cedă când o împinse. Intră, închise uşa în urma lui, aprinse lumina şi începu să cerceteze încăperea fără a căuta ceva anume, ci încercând doar să-şi ocupe mintea cu ceva banal. Adună câteva bucăți de cretă – pregătite pentru noul an şcolar. Se duse cu ele la o bancă, se aşeză, le întinse în faţa lui şi le răzui metodic până ce le transformă într-o pulbere fină.

O movilă de praf de cretă se formase deja pe bancă. Suflă asupra ei şi îşi folosi puterea pentru a o modela, creând o copie a figurii lui Rehanne cu ochii închişi şi buzele întredeschise; albeaţa cretei îi conferea un aspect cadaveric. Îşi retuşă apoi creaţia, scobindu-i obrajii, afundându-i ochii în orbite şi lăsându-i bărbia să atârne. Chipul alb ca de mort plutea în aer în faţa lui, bătându-şi parcă joc de el. Prea uluit de ceea ce făcuse pentru a mai număra secundele, se holbă oripilat la sculptura care nu voia să piară. Cu găvanele ochilor goale, se zgâia la el plină de reproş. Habar nu avea cât timp trecuse, dar chipul nu se destrămă de la sine, aşa cum se întâmplase cu toate celelalte creaţii ale sale. În fine, o izbi cu pumnul şi sculptura explodă într-un nor de praf de cretă. Se ridică, strănută şi îşi scutură pulberea de pe haine.

— Ei bine, mare mizerie ai făcut, domnule Becq.

Se răsuci spre uşă. Veronica stătea în prag cu mâinile în şolduri şi o expresie consternată pe chip. O clipă mai târziu, intră în clasă.

— Credeai cumva că nu avem destule de făcut acum, la începerea noului an? Ori ți s-a părut că noua mea asistentă are nevoie de o mică inițiere?

În spatele îngrijitoarei se zărea o siluetă subțire într-o rochie cu picățele şi cu un şorț alb pe deasupra. Părul îi era ascuns sub un batic. Figura îi părea oarecum familiară, dar nu avu timp s-o privească mai îndeaproape. Veronica se apropie de el, bâțâind un deget în fața lui.

— Nu, domnule, n-o să faci tu murdar aici ca să curețe alții după tine! Respectul față de ceilalți este una dintre lecțiile de bază la Şcoala Simonton şi ar trebui s-o înveți şi tu. Mai sunt şi alții pe lume în afara ta, mulți care au suferit şi au fost tratați nedrept, dar experiența i-a întărit, nu i-a determinat să-şi verse necazul pe toți ceilalți.

Cu aceste cuvinte, îngrijitoarea scoase un prosop ud de la brâu şi-l aruncă pe bancă.

— Ai grijă să ştergi fiece firicel de praf înainte să pleci. N-o să curățăm noi după tine; nici acum, nici altădată.

Copleşit de ruşine, îşi plecă fruntea. Fusese într-adevăr lipsit de respect. Cu ochii în podea, bâigui o scuză. Când în cele din urmă ridică privirea, Veronica şi asistenta ei dispăruseră. Puse mâna pe prosop şi trecu la treabă.

Lina se ridică în picioare, se întinse, se duse la

fereastră, trase perdelele verzi şi privi cerul înstelat. La adunarea de mâine, noul an şcolar – ultimul ei an la Simonton – avea să înceapă în mod oficial. Nu se îndoia deloc de faptul că avea să absolve la vară. Deja îşi recăpătase suficiente puteri pentru a fi încrezătoare că va atinge nivelul al treilea. Dar voia mai mult decât atât. O rodea faptul că fosta ei colegă de cameră ajunsese la cel mai înalt nivel. O Expertă! Şi totuşi, când stătuseră împreună, ea fusese cea care o învățase pe Tria să vadă dincolo de iluzia ce ascundea adevărata înfățişare a şcolii.

Da, fără îndoială că Tria vedea acum mult mai bine; era greu să nu fii invidioasă. Cel puțin ea – singura dintre elevi – ştia ce devenise Tria între timp şi unde se afla în prezent. Zâmbi şi lăsă perdeaua să cadă la loc.

Fără astâmpăr, se fâțâi de colo-colo prin cameră – o încăpere spațioasă, aproape luxoasă, după părerea ei. Mâine, când va sosi, Giselle – noua ei colegă de cameră – o va percepe cu totul altfel. Ei i se va părea mică şi înghesuită, cu mobilier ieftin şi uzat. Iar Lina nu-şi va da osteneala s-o lumineze la minte. Giselle atinsese deja nivelul al doilea şi tindea, la fel ca ea, spre al treilea. Capacitatea de a sesiza realitatea era o parte integrantă a acestui progres. Linei nu-i părea rău că o ajutase pe Tria; la urma urmei, şi ea o ajutase. Lui Giselle nu-i datora însă nimic; să învețe singură, pe propria-i piele!

Era plăcut să aibă camera numai pentru ea în seara asta. Lipsa intimității era lucrul pe care-l suporta cel mai greu la şcoală. Desigur, cu Tria se obişnuise şi îi plăcuse să se ia la întrecere cu ea; însă Giselle nu va fi, desigur, o provocare similară. Nici acum nu înțelegea Lina de ce fusese repartizată în cameră cu ea; nu vedea ce ar putea avea ele două în comun.

Poate că un pahar cu lapte i-ar mai potoli starea de agitație. Ar fi distractiv să se furişeze la bucătărie şi să dea o raită pe la frigider. Era târziu, luminile fuseseră probabil stinse la etajul întâi şi scările erau păzite, dar ea putea vedea pe întuneric şi talismanul o va ajuta să treacă de pază.

Deschise un sertar al comodei şi pipăi în colț după cerculețul de aur cu cele patru pietre prețioase. Dar nu era acolo. Începu să caute în tot sertarul. Nimic. Verifică şi celelalte sertare, pe măsuța de toaletă, în şifonier. Talismanul dispăruse.

Nu erau mulți cei care ştiau despre existența lui. Kress ştia; lui i-l împrumutase odată şi-i fusese de folos. Dacă ar mai avea nevoie de el, n-ar ezita să-l fure. Probabil că el îl luase.

Lina mârâi şi îşi chirci degetele de parcă ar fi fost nişte gheare. Dacă ar avea puteri depline, l-ar înfrunta chiar acum. Dar şi ea, aidoma lui Kress, putea extrage putere de la alții, deşi n-o mai făcuse de multă vreme. De azi înainte însă, nu va mai avea asemenea scrupule. Kress trebuia să-şi

învețe lecția; devenise prea înfumurat. Poate că va dura două sau trei zile, dar îşi va recupera talismanul şi o va face într-un fel pe care Kress să nu-l poată uita vreodată.

4 Semnul fiarei

Rehanne avea o stare de spirit pe măsura dimineții de afară: însorită, caldă şi aurie. Lumea ei revenise pe calea cea dreaptă. Se întâlnise cu Gray la micul dejun şi constatase că starea i s-a îmbunătățit atât de mult, încât părea că e din nou băiatul vesel pe care-l cunoscuse ea inițial. Vorbiseră, glumiseră şi râseseră pe toată durata mesei şi se întâlniseră din nou mai târziu pentru a merge la adunarea inaugurală. Discursurile fuseseră cele de fiecare an şi elevii izbutiseră să îndure plictiseala schimbând priviri sugestive şi comentarii în şoaptă. Când crezuseră că toți vorbitorii încheiaseră şi că vor fi liberi să plece, directoarea urcă şi ea pe podium.

— Cu toate că mă aştept la un an şcolar bun, aşa cum sunt sigură că vă aşteptați şi voi, şi în ciuda faptului că îmi displace să aduc o notă solemnă acestei ocazii fericite, există o problemă asupra căreia trebuie să vă avertizez.

Directoarea se întrerupse şi expresia ei austeră atrase chiar şi privirile celor mai puțin interesați dintre participanți.

— Sunt sigură, continuă ea, că mulți dintre voi ați observat, când ați sosit la şcoală, prezența inspectorului-şef Ardrey de la poliția din Millville. Trebuie să vă amintesc că el şi mulți dintre subalternii săi au anumite prejudecăți împotriva celor dotați şi în special împotriva acestei şcoli. Din fericire, poliția nu dispune de forțe suficiente pentru a posta un om aici permanent. Fiți siguri însă că nu vor rata niciun prilej de a pune şcoala într-o lumină proastă. De aceea, va trebui să fiți foarte atenți ori de câte ori vă veți duce în Millville şi să nu faceți nimic, absolut nimic din ceea ce ar putea atrage atenția poliției.

Rehanne aruncă o privire spre Chantal, care şedea două rânduri mai în spate şi avea o mutră plictisită. Spera că fata ascultase spusele directoarei. Anul trecut, împreună cu două prietene din anul al doilea puseseră la cale o farsă în Millville, folosindu-şi puterile şi atrăgând mânia polițiştilor. Elevele din anul doi primiseră interdicție de a mai participa la cursuri anul acesta; Chantal scăpase de pedeapsă deoarece, în anul întâi fiind, se considerase că e mai puțin vinovată, fiind influențată de elevele mai mari.

— Eu şi cadrele didactice vom depune toate eforturile pentru a ne asigura că în şcoală nu se va întâmpla nimic care să determine întoarcerea poliției aici. Dacă fiecare dintre voi va studia cu atenție *Manualul drepturilor şi responsabilităților ce le revin elevilor* şi dacă veți respecta cu

scrupulozitate regulile menționate acolo, nu vom avea niciun fel de probleme. Vreau să vă atrag din nou atenția asupra seriozității acestui avertisment. Conduita voastră se va reflecta nu doar asupra Şcolii Simonton, ci şi asupra întregii comunități de dotați din provincia Castlemount. Vă rog să nu uitați acest lucru, oriunde veți fi şi orice veți face în cursul acestui an.

Acestea fiind zise, adunarea se încheie şi elevii ieşiră în curte, aşezându-se la rând pentru a-şi primi orarul.

Avertismentul de la sfârşit aruncase un nor asupra bunei dispoziții a lui Rehanne. Cunoscând bine tragicele evenimente care aduseseră, acum doi ani, şcoala în atenția autorităților locale, se întoarse spre Gray pentru a vedea cum reacționează la spusele directoarei. Spre imensa ei uşurare, el zâmbi şi-i strânse mâna.

— E-n regulă, n-am de gând să-mi expun talentele în Millville, o tachină el.

Râzând, îl lăsă şi se duse la rândul în care aşteptau cei al căror nume începea cu o literă din a doua jumătate a alfabetului; Gray se aşeză la celălalt. După ce îşi primiră orarele, se întâlniră la fântână ca să le compare. Aveau două cursuri împreună: *Formule alchimice şi elixire tămăduitoare*, predat de magistrul Hawke, şi *Istorii de caz în etică,* susținut de magistrul San Marté. În plus, Rehanne avea să urmeze şi cursul de *Traducere şi utilizare a limbilor oculte,* predat de

doamna Dova. Limbile folosite de magi deținеau un interes aparte pentru Rehanne. Cunoştea foarte bine una dintre cele mai des utilizate în domeniul vrăjilor şi ştia câteva expresii din alta, mai misterioasă; pe ambele le învățase de la bunica ei.

În general, era încântată de orarul ei, deşi i-ar fi plăcut ca altcineva, nu magistrul Tumberlis, să susțină cursul de *Istorie a vrăjilor şi farmecelor.* Moşu' Tumbă tindea să devieze de la subiect şi nu o dată ațipise în mijlocul plictisitoarei sale prelegeri. Chiar şi aşa însă, talentul ei de a face vrăji nu putea decât să beneficieze de pe urma acestui curs.

Şi Gray era mulțumit, nu doar de materiile la care fusese repartizat împreună cu Rehanne. *Descoperirea, dezvoltarea şi extinderea talentelor,* curs predat de doamna Blake, îi va fi de ajutor, dar surpriza cea mare consta în faptul că avea în orar şi un curs aparte, susținut de însăşi directoarea Miryam Vedreaux: *Comunitatea celor dotați – studiu special.*

— Rareori se întâmplă ca directoarea să predea un curs, spuse Gray studiindu-şi orarul. Cum crezi că am avut norocul să fiu înscris la acesta?

Rehanne îşi aruncă o privire ascuțită, dar expresia lui uimită o asigură că întrebarea lui nu fusese una sarcastică.

— Totdeauna te-a plăcut, răspunse ea.

— Poate că mă consideră un fel de provocare

personală, râse Gray.

Rehanne era încântată de schimbarea lui. Deprimarea şi furia de ieri trebuie să fi fost cauzate de oboseala celor două zile de drum de la Mercanton. Le zări pe Petra şi Coral şi flutură din mână până ce prinse privirea uneia dintre ele. Fetele se apropiară, înaintând cu greu printr-o mulțime de elevi din anul întâi. Coral îl studie pe Gray îngrijorată şi Rehanne simți un val de mulțumire văzând că prietena ei se relaxează.

— Orarele noastre sunt excelente! anunță ea. Cum sunt ale voastre?

— Destul de bune, răspunse Petra. Eu am un curs avansat cu Aletheia, dar am fost repartizată iar la orele plictisitoare de etică.

— Şi noi! râse Rehanne. Dar la istorii de caz?

Petra încuviință amărâtă.

— Ei bine, vom suferi toți trei împreună. Coral, tu ai scăpat de ele?

— Eu am avut noroc. Am două cursuri cu doamna Blake şi unul cu magistrul Hawke. În locul celei de-a patra materii, voi lucra la bibliotecă, iar doamna Dova îmi va preda metodele de cercetare şi de gestionare a bibliotecilor.

Şi Coral îi întinse lui Rehanne orarul ei, ca să-l studieze.

— Şi noi doi, eu şi Gray, avem primul curs cu magistrul Hawke.

Gray o prinse pe Rehanne de braț, oprindu-i comentariile entuziaste. Coral îşi lăsă mâna să

cadă şi degetele ei moi scăpară orarul pe jos. Pe chip i se citea durere şi furie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rehanne privind când la ea, când la Gray.

El arătă cu degetul: Lina şi Oryon se plimbau braț la braț printre trandafiri.

— Şi ieri i-am văzut împreună aici, murmură Gray printre dinții încleştați. Oare o iau din nou de la capăt?

— Nu, Gray, n-o iau! replică Petra pe un ton ferm, vecin cu mânia. Nu e cazul să vezi conspirații acolo unde nu există niciuna. Ceea ce s-a întâmplat în trecut s-a întâmplat şi gata. S-a sfârşit. Oryon este cu totul alt om. Ai şti asta dacă ai încerca să vorbeşti cu el.

— Şi, în plus, te face să te simți mizerabil. Te roade pe dinăuntru. Te provoc să te duci chiar acum să vorbeşti cu Lina şi Oryon.

— Nu!

— Ți-e frică.

Replica seacă a lui Coral căzu între ei ca o mânuşă aruncată în obrazul adversarului. Rehanne îşi ținu o clipă respirația, fără a-l scăpa pe Gray din ochi. Prietenele ei forțau situația, dar o făceau în cel mai potrivit moment. Gray dădu drumul brațului ei şi făcu un pas spre cei doi. *Du-te, Gray!* îl îndemnă ea mental.

El mai făcu un pas, şi încă unul. Se strecură printre grupurile de elevi din anul întâi şi doi. Petra şi Coral rămăseseră alături de Rehanne; le

simțea susținerea tăcută în vreme ce ochii ei nu se dezlipeau de Gray.

Aproape că ajunsese lângă Lina şi Oryon, când Reece veni în grabă spre el, îl opri şi începu să-i vorbească, gesticulând agitat. Fără a putea auzi ce-i spune, Rehanne îşi rodea unghiile de frustrare, văzând cum Reece îl reține în vreme ce Lina şi Oryon se îndepărtează, se întâlnesc cu Jerrol şi Davy şi se opresc să discute împreună. Alți doi conspiratori. Gray nu se va apropia niciodată de toți patru.

— A fost atât de aproape! murmură Petra, dând glas gândurilor lui Rehanne.

— Va trebui să căutăm o altă ocazie, decise Coral.

Ca şi cum uitase ce avusese de gând, Gray intră cu Reece în clădirea şcolii. *Şi totodată a uitat de mine,* îşi spuse Rehanne stăpânindu-şi cu greu lacrimile.

Gray se simțea prins în cursă, manipulat. Nu voia să vorbească cu Oryon. Şi nici cu Lina. Şi totuşi, Petra avea dreptate: mânia îi învenina viața. Nu credea că, vorbind, lucrurile se vor rezolva, dar poate că merita să facă o încercare. Paşii i se răriră în vreme ce se apropia de ei; trebuia să facă efort să-şi poată continua drumul. Deodată, Reece apăru în fața lui şi Gray se dădu înapoi, speriat; nu-l văzuse venind.

— Ai mai fost în cameră de dimineață, de când

ai coborât la micul dejun?

Avu nevoie de câteva clipe până să înțeleagă şuvoiul de cuvinte al colegului său.

— Nu. Am rămas cu Rehanne jos şi am vorbit până când a început adunarea. Ce s-a întâmplat?

— Eu am urcat acum câteva minute. În camera noastră a fost cineva. Totul e întors pe dos. Birourile sunt răsturnate, sertarele deschise sau aruncate pe podea, iar hainele sunt împrăştiate peste tot. S-a umblat şi în dulap. Nu ştiu dacă a dispărut ceva sau a fost doar un act de vandalism.

— Şi ai crezut că eu am făcut asta?!

— Păi… Nu… N-am ştiut…

— Nu contează. Vreau să văd şi eu.

Reece se răsuci şi porni spre clădire. Aripa camerelor era pustie şi tăcută. Toți elevii erau afară, discutând despre orare şi bucurându-se de razele soarelui. Înăuntru, puteai crede că a venit noaptea. Becurile chioare de la capetele culoarului nu reuşeau să alunge umbrele, care pentru un moment părură să lunece şi să se răsucească aidoma unor stafii.

Iluzia pieri când Reece deschise uşa camerei, lăsând lumina să se reverse pe culoar. Soarele pătrundea prin ferestrele lipsite de perdele, învăluind harababura într-o boare aurie. Cuvintele colegului său nu izbutiseră să-l pregătească pe Gray pentru priveliştea din interior. Sertarele din lemn zăceau pe podea, zdrobite. Sticlele fuseseră sparte. În încăpere

duhnea a loțiune după ras. Pe lângă faptul că erau împrăştiate în toată camera, hainele lor fuseseră rupte şi sfâşiate, de parcă un tigru dăduse iama printre ele.

Sau o panteră. Lina. Colegele ei spuseseră că nu se mai transformă, dar poate că greşeau; poate că învățase să fie mai discretă în privința asta.

Gray intră în cameră, ridică o cămaşă zdrențuită, studie o serie de zgârieturi lungi pe scaunul de la birou şi pipăi tăieturile paralele din saltea, devenind tot mai convins că numai fata-felină putea fi responsabilă pentru asemenea distrugeri.

— Ar trebui s-o anunțăm pe directoare, nu-i aşa? spuse Reece, care îl urmase în cameră şi strângea, cu piciorul, cioburile unei ceşti de cafea.

— Aşa cred. Va trebui să ne grăbim. Din clipă în clipă, va coborî în sala de mese pentru prânz.

— Mă duc să văd dacă mai e în birou.

Reece ieşi în grabă şi paşii lui răsunară pe culoarul pustiu. Gray însă spera să n-o găsească. Rațiunea îi spunea că directoarea trebuie să afle ce s-a întâmplat, dar o altă voce din interiorul lui îi şoptea: *Caut-o pe Lina şi rezolvă singur chestia asta.*

Dacă ar putea! Chiar dacă îşi pierduse o bună parte din puterea inițială, Lina avea încă mai multă decât el. Şi cu ce s-o atace, la urma urmei? Să creeze o sculptură şi să i-o arunce în față? Cioburile de ceaşcă şi de sticlă se ridicară în aer şi

formară capul unui animal încornorat, o creatură ca un țap, numai că nu exista în lume vreun țap care să emane o aură malefică atât de intensă. Rânjetul ei ticălos părea că-şi bate joc de el. Se concentră pentru a face sculptura să dispară, dar aceasta rămase locului până ce la uşă îşi făcu apariția directoarea.

În clipa aceea creatura se răsuci lent, cu fața spre ea, şi explodă într-o arteziană de cioburi. Directoarea ridică mâna, cu piatra inelului orientată în afară. Niciunul dintre proiectilele ascuțite n-o atinse nici pe ea, nici pe Reece, care stătea în spatele ei; cioburile căzură cumințipe podea.

Gray nu avu însă acelaşi noroc. Ace de sticlă i se înfipseră în față şi în mâini. O durere incredibilă îi străpunse ochiul. Şiroaie de sânge începură să i se scurgă pe obraji. Directoarea se apropie de el, călcând peste mormanele de sticlă spartă.

— Stai liniştit! îi ceru ea, luându-i capul în mâini.

— Ochiul meu! urlă Gray şi gura i se umplu de sânge.

Se zvârcoli în strânsoarea ei, încercând să domolească durerea ce-i sfredelea capul.

— Stai liniştit! repetă directoarea, prinzându-l mai bine. Domnule O'Shannon, vino aici şi ajută-mă să-l țin.

Gray simți cum alte două mâini îl înhață de umeri. Se zbătu în continuare. Fiara încornorată…

îl înjunghiase… Trebuia să fugă.

— Sunt aici.

O voce blândă. O atingere uşoară. Gray se linişti şi rămase nemişcat, abia respirând. Degetele directoarei se mişcau pe faţa lui şi ajunseră la ochi.

— Gata, gata acum.

Ceva ca lama unui cuţit îi ieşi din ochi. O ceaţă roşcată îi întunecă vederea. Ochiul îi palpita. O uşoară presiune pe globul ocular îi alungă durerea. Clipi de câteva ori. Deja vedea mai bine. Directoarea se aplecă asupra lui, degetele ei trecându-i peste obraji. Veronica se afla lângă ea, cu o mână pe braţul lui.

— Acum îi poţi da drumul, domnule O'Shannon. Şi adu-mi un prosop ud din baie.

Strânsoarea de pe umerii lui pieri. Din spate, Reece trecu pe lângă cele două femei. Când el ieşi din cameră, directoarea întrebă:

— A fost opera ta, fiara aceea?

— Aşa cred, dar n-am intenţionat s-o creez… sau s-o sparg.

Gray îşi trecu palma peste obraz. Tăieturile erau deja vindecate, dar amintirea lor încă îl mai durea.

— Niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Arta mea a fost totdeauna inofensivă. Nu înţeleg ce se petrece. Mai întâi, harababura asta – şi Gray arătă cu braţul lucrurile împrăştiate prin cameră – şi apoi sculptura. Adică, nu-i nicio legătură între ele, dar…

— Nu fii chiar atât de sigur, îl întrerupse Veronica, întorcându-se apoi spre directoare: De mine nu mai aveți nevoie şi e aproape ora mesei. Duceți-vă împreună cu Gray, iar eu rămân să curăț mizeria de aici.

— Foarte bine. Haide atunci, domnule Becq!

— Mulțumesc, Veronica, îşi aminti el să spună în clipa în care ieşeau din cameră.

În prag se întâlniră cu Reece, care aducea prosopul ud şi i-l întinse directoarei. Aceasta la rândul ei i-l dădu lui Gray.

— Şterge-ți sângele de pe mâini şi de pe față. Apoi, întorcându-se spre Reece, adăugă: Clopoțelul a sunat ora mesei. Du-te jos. Venim şi noi imediat. Veronica va face curat în cameră. Nu vorbi cu nimeni despre ceea ce s-a întâmplat aici.

Reece dispăru pe scări, iar Gray îşi şterse fața şi mâinile. Directoarea îl inspectă şi spuse:

— Bun. S-a dus totul. Cum îți simți ochiul? Ai probleme cu vederea?

— Nu simt nimic. Durerea a dispărut.

Închise ochiul care nu fusese rănit şi privi cu celălalt. Părea să fie perfect normal. Directoarea înclină din cap, aprobator.

— Excelent! Şi acum, domnule Becq, trebuie să te rog şi pe tine să nu discuți cu nimeni despre cele întâmplate. Eu voi începe o investigație. Tu nu trebuie să faci absolut nimic în privința camerei; de asemenea, te vei abține de la realizarea altor sculpturi. Țin să subliniez acest lucru. Nu încerca

să-ți mai folosești puterile. E clar?

— Foarte clar. Dar nici înainte n-am intenționat să le folosesc. Chestia aceea s-a format singură.

— Așa deci! înseamnă că trebuie să discutăm mai în amănunt. Vino în biroul meu după masa de prânz. Se întâmplă ceva ciudat şi trebuie să descoperim ce anume.

5 Discuții

Gray intră în sala de mese în urma directoarei. Văzu scaunul gol de lângă Rehanne, dar pretinse că nu l-a observat. Ştia că fata se aştepta să se aşeze lângă ea, dar dacă o făcea, va trebui să-i explice de ce plecase aşa brusc cu Reece. Îi va povesti la un moment dat despre dezastrul din cameră; Rehanne ştia să păstreze un secret. Dar nu acum, nu în fața tuturor celorlalți de la masă – Petra, Coral şi Britnor. Chiar dacă directoarea nu le-ar fi cerut, lui şi lui Reece, să păstreze secretul, tot n-ar fi vrut să afle toată lumea ce se întâmplase.

Zări un loc liber la o masă de lângă uşă şi se duse spre el, deşi cei care stăteau acolo erau elevi în anul întâi. Rareori se amestecau cei din anul al treilea cu bobocii şi chipurile celor trei se întoarseră spre el cu uimire când Gray se aşeză.

— Nu muşc, le spuse el zâmbind, deşi poate că ați auzit despre mine cu totul altceva.

Tăcerea stânjenitoare care urmă îi confirmă faptul că bobocii aflaseră despre toanele lui şi că li se spusese, probabil, să-l evite. Îşi aminti jenat cum cu doi ani în urmă, pe când el era în anul al doilea de şcoală, bobocii apelau la el pentru a-i sfătui şi a-i încuraja; venise vremea să-şi refacă reputația zdruncinată.

— Eu sunt Gray Becq, le spuse el. E al patrulea an pe care îl petrec aici şi încă n-am ajuns la nivelul al treilea. S-ar putea spune deci că nu sunt un elev silitor.

Voise să glumească, dar nimeni nu râse. Un puştan slăbuț, cu fața plină de coşuri, înghiți cu greu nodul din gât şi mărul lui Adam, ieşit în afară, îi jucă aidoma unui dop pe valuri.

— Eu sunt Todrick, domnule, murmură el. Iar acesta e Dwayne, adăugă el arătând spre colegul lui scund şi blonziu care părea prea copleşit pentru a vorbi singur.

Copii, îşi spuse Gray. *Sunt doar nişte copii.*

Cel de-al treilea băiat, un tânăr cu tenul măsliniu, păr negru tuns scurt şi urechi mari, se aplecă în față şi întrebă:

— Talentul tău este arta, nu-i aşa? Al meu e muzica. Mă numesc Viad.

— Muzica? se arătă Gray interesat. Adică îți foloseşti puterile pentru a face muzică?

Băiatul încuviință şi adăugă:

— Aşa.

Lină ca o şoaptă, o melodie plăcută, cântată

parcă la oboi, începu să răsune în mintea lui Gray. Acordurile armonioase ale unei viori i se alăturară, urmate de notele pure ale unui trombon şi de ritmul sincopat de tobă. Combinaţia neobişnuită alcătuia o muzică cum Gray nu mai auzise vreodată, tulburătoare, puţin înspăimântătoare şi totuşi atât de frumoasă, încât când se sfârşi rămase cu o senzaţie de tristeţe şi goliciune sufletească. Privi spre Todrick şi Dwayne pentru a vedea dacă şi ei erau la fel de mişcaţi; ambii erau însă ocupaţi cu sosul din farfurie.

— Mâncarea e întotdeauna atât de scârboasă? întrebă Dwayne înghiţind o bucată de peşte.

Ignorând întrebarea, Gray se întoarse spre Viad, care îl privi drept în ochi.

— Ţi-am trimis-o numai ţie, îi spuse el, confirmându-i bănuielile.

— A fost minunată.

— Dar deloc practică. La fel ca arta ta.

— Dar de unde ai ştiut…?

Renunţă să mai continue. Băieţii îi cunoşteau reputaţia; ştiau probabil toată povestea. Todrick împinse un bol spre el.

— Nu mâncaţi, domnule?

Domnule! Modul în care i se adresau îl făceau să se simtă atât de bătrân! Bolul era plin cu orez aburind. Gray îşi puse puţin pe farfurie, acceptă platoul pe care i-l oferi Dwayne şi luă o bucată de peşte. Nu-i era foame, dar mâncarea avea să-i dea o ocupaţie, scutindu-i să mai vorbească; nu mai

avea chef de discuții despre talente inutile, lipsite de orice valoare practică.

Colegii săi de masă îi respectară brusca schimbare de dispoziție. Continuară să pălăvrăgească, fără a încerca vreo clipă să-l implice şi pe el. Gray termină de mâncat repede şi ieşi din sala de mese, hotărât s-o aştepte pe Rehanne şi s-o ia deoparte pentru a vorbi cu ea în linişte înainte de a se duce în biroul directoarei.

Lina îşi făcu apariția singură. Nu putea rata ocazia, aşa că făcu un pas spre ea.

— Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse. Între patru ochi.

Intrigată şi nedumerită, Lina îl urmă spre sălile de clasă şi aşteptă până ce el găsi o uşă descuiată. Clasa nu era tocmai locul pe care l-ar fi ales ea pentru o discuție confidențială. Profesorii se pregăteau pentru prima zi de şcoală; uşa descuiată putea însemna că unul dintre ei putea să între în orice moment cu manuale sau cu alte materiale didactice. Sala era însă cea în care preda magistrul Hawke, iar el uita adesea – şi Lina ştia asta – să încuie uşile.

Odată ajunşi înăuntru, Gray se răsuci spre ea cu fața schimonosită de furie şi ochii sălbatici.

— Ți-ai lăsat urmele de gheare peste tot în cameră, o acuză el. Chiar crezi că sunt prost?

Toată lumea ştia cât de bizar devenise Gray; probabil că acum îşi pierduse controlul.

— Nu înțeleg despre ce vorbeşti, Gray.

— Despre vandalism. Să nu încerci să negi! Numai tu puteai fi! Vreau să ştiu de ce ai făcut-o.

— Ce vandalism? Unde? Şi de ce crezi că eu am făcut-o?

Vorbind, Lina se depărtă de el, îndreptându-se încet spre uşă.

— Vandalismul din camera mea, ce altceva?! Lasă aerele astea inocente! Nevinovată n-ai fost niciodată.

— Nu-mi dau niciun fel de aere. N-am făcut nimic – nici ție, nici camerei tale şi nu pricep de ce crezi că aş fi vinovată.

Lina era din ce în ce mai furioasă şi mai neliniştită, dar încercă să păstreze un ton rezonabil, să dea impresia că e calmă. Eforturile ei eşuară însă. Gray izbi cu pumnul în banca lângă care se opriseră.

— Cine altcineva decât tine îşi poate schimba forma? Cine altcineva mi-ar sfâşia hainele făcându-le mici fâşii cu colții?

— Nu ştiu. Dar eu nu m-am mai transformat de un an, de când Tria…

Nu-şi mai termină fraza. Gray ştia că îşi pierduse puterile. Nu putea bănui în ce măsură şi le recăpătase şi ea n-avea de gând să-l lumineze în acest sens.

— Cine altcineva ar fi avut motive s-o facă? insistă el.

— Dar ce te face să crezi că eu aş avea motive?

— Tu ai fost implicată… Te-am văzut flirtând acum cu Oryon. Chestia aceea nu s-a terminat încă. Nu vrei tu să se termine!

— Tu eşti cel care n-o laşi să se termine, Gray, tu singur! Toți regretă cele întâmplate. Oryon nu mai e acelaşi ca înainte, dar tu nu vrei să crezi asta.

— Şi ceea ce s-a petrecut azi demonstrează că am dreptate, replică Gray strângând în mâini spătarul unui scaun, de parcă ar fi fost gata să-l înhațe şi să-l azvârle spre ea.

— Singurul lucru pe care îl demonstrează e că eşti un fraier! izbucni Lina, pierzându-şi stăpânirea de sine. Tragi concluzii pripite pe baza unor lucruri care s-au întâmplat acum doi ani şi nu mai au nicio importanță pentru nimeni, cu excepția ta.

— Atunci explică-mi tu ce s-a întâmplat în camera mea.

— N-am idee ce s-a întâmplat, răspunse ea fără a-i scăpa din ochi mâinile încleştate pe spătarul scaunului. Ştiu doar ce mi-ai spus tu, adică foarte puțin. Înțeleg că în camera ta a intrat cineva care a întors-o cu susul în jos. Ai un coleg care stă cu tine, nu-i aşa? Au fost distruse şi lucrurile lui, sau numai ale tale? Şi când s-a petrecut asta?

Pentru prima dată, umbra unei îndoieli flutură pe fața lui.

— Dimineață. Cândva, între micul dejun şi prânz. Reece a urcat în cameră şi a văzut, spuse

el şi apoi îşi încruntă fruntea, încercând să-şi amintească. Hainele lui… patul lui… biroul lui. Da, şi lucrurile lui erau rupte şi sfâşiate. Totul. Camera întreagă. Ca şi cum o felină… o panteră… s-a dezlănțuit înăuntru.

— Între micul dejun şi masa de prânz eu am stat de vorbă cu prietenii mei, am fost la adunare, mi-am luat orarul şi am rămas în curte până la ora mesei, vorbind cu Oryon. Ne-ai văzut şi tu.

Gray se înfurie iar.

— Da, v-am văzut. Probabil vă felicitați reciproc pentru reuşita voastră. Te-am văzut cu el şi ieri, tot în curte. Complotând. Luând totul de la capăt. Vreți mai multă putere, mereu vreți mai multă putere.

— Dacă aş vrea mai multă putere, nu la tine aş căuta-o.

Gray tresări. Aici, Lina lovise la țintă. Şi parcă pentru a spori şocul, îşi concentră puterile asupra scaunului pe care îl strângea el în mâini. Scaunul se micşoră atât de rapid, încât Gray se dezechilibră şi aproape căzu. Îi dădu drumul şi dădu din mâini pentru a-şi regăsi echilibrul. Lina îşi folosi puterea pentru a trage scaunul departe de el şi-l readuse la dimensiunile lui fireşti. Gray se repezi spre ea.

— Ticăloaso! O să…

— Ce se întâmplă aici?

Vocea enervată a magistrului Hawke răsună chiar în spatele Linei. Ea se trase într-o parte şi se

ascunse în spatele profesorului, silindu-l pe Gray să se oprească brusc. Magistrul ridică bastonul în aer, ținându-l ca pe un scut.

— Miss Mueller, de ce te urmăreşte domnul Becq? Nu te-a rănit, nu-i aşa?

— Nu, domnule profesor. Ați venit chiar la timp, răspunse Lina pe un ton recunoscător şi în acelaşi timp uşurat.

Gray pufni.

— Cum aş putea răni o felină?

— Domnul Becq crede că îl persecut, continuă ea, începând să se retragă spre uşă. Am impresia că şi-a ieşit din minți. Nu-l pot convinge că nu am nimic cu el. Poate că reuşiți dumneavoastră să vorbiți cu el.

— Voi vorbi în mod cert.

— Trebuie să mă duc la o întrevedere cu directoarea, domnule, spuse Gray în grabă. N-am putea discuta în biroul dumneaei?

Lina nu mai aşteptă răspunsul profesorului. Ieşi din clasă şi o luă la fugă pe coridor. Magistrul Hawke privi în urma ei înțelegător; îl va putea convinge ea mai târziu că frica de Gray o determinase să plece într-o asemenea grabă. La urma urmei, ultimul lucru de care avea nevoie acum era o întâlnire cu directoarea. Trebuia să-l găsească pe Oryon şi să-l prevină cu privire la suspiciunile nebuneşti ale lui Gray. Poate că el avea idee cine era vandalul. Oricine ar fi fost acesta însă, momentul pe care şi-l alesese era

foarte prost. La urma urmei, nimeni nu avea de unde să ştie că ea intenționase ca într-una dintre zilele următoare să se transforme în panteră pentru a-i da o lecție lui Kress. Acum însă, dacă ar face-o şi cineva ar afla, toată lumea ar acuza-o că ea a vandalizat camera lui Gray. Va trebui deci să-şi schimbe planurile, să găsească o altă modalitate de a-l pedepsi pe Kress.

Dar nu trebuie să iau chip de panteră pentru asta, domnule Klemmer! Îmi voi pune puterile la încercare cu ale tale. Sunt mai puternică acum decât eram înainte; mult mai puternică decât îți închipui tu. Vei vedea asta, destul de curând.

În salon era foarte cald, dar Rehanne răbdă fiindcă din locul în care stătea putea vedea foarte bine scările. Gray nu urcase în cameră după masa de prânz; când ieşise ea de la masă, îl văzuse dispărând pe culoar spre sălile de clasă – însoțit de Lina! îi trecuse prin minte că Gray o evitase la prânz fiindcă nu reuşise mai devreme să discute cu Oryon şi Lina şi fiindcă voia să remedieze acest neajuns înainte de a da ochii cu ea. De aceea, Rehanne hotărâse să aştepte în salon, pândind întoarcerea lui.

La scurt timp după ce se aşezase pe scaunul bine ales, directoarea urcă spre biroul ei. Neliniştea îi crescu văzând-o puțin mai târziu coborând iar, intrând în salon şi oprindu-se în fața ei.

— Miss Zalos, l-ai văzut pe domnul Becq după prânz?

— Păi… cred că discută cu cineva. Îl aştept.

Directoarea o aţinti cu o privire încruntată, care o făcu să se simtă de parcă ar fi fost un ţânc prins cu o năzbâtie.

— Dacă trece pe aici, te rog să-i aminteşti că trebuia să vină în biroul meu după masa de prânz. Spune-i că îl aştept.

Cu asta se întoarse şi urcă scările, iar Rehanne rămase locului curioasă şi totodată neliniştită. *Dar îl place pe Gray*, îşi reaminti ea. *Probabil că vrea să-i vorbească doar despre cursul pe care îl predă.*

Şi totuşi, nu putea scăpa de senzaţia că era vorba despre altceva, despre ceva mai grav. Când Lina ieşi singură de pe culoar, fugind, şi urcă scările două câte două, neliniştea ei se transformă în îngrijorare. Un minut mai târziu îl văzu şi pe Gray ieşind, urmat de magistrul Hawke, care îşi agita bastonul ca pe o sabie în luptă. Rehanne sări în picioare, dar expresia de pe chipurile celor doi o azvârli la loc pe scaun. Se făcu mică, ghemuindu-se, ca Gray să n-o poată vedea spionându-i.

El nu aruncă însă nicio privire în direcţia ei, ci urcă spre etaj, cu profesorul pe urmele lui. Rehanne se ridică şi se duse mai aproape: cei doi intrară în biroul directoarei.

Deci Gray avea probleme! îl putea aştepta până ce ieşea, pentru a-l ruga să se retragă undeva singuri, astfel încât el să-i poată povesti ce se

întâmplase. Dar dacă era iar într-una dintre pasele lui negre, probabil că va refuza să discute cu ea. Iar dacă intrase într-un necaz serios, poate că nu i se va permite să-i vorbească. Şi totuşi, avea nevoie de ajutorul ei; Rehanne era sigură de asta.

Dar exista o modalitate de a afla ce se întâmplă. Nu era una etică şi putea intra într-un necaz serios dacă afla cineva, însă îngrijorarea pentru Gray îi alungă orice reținere. Urcă repede în cameră, intrarea ei precipitată luând-o pe Chantal prin surprindere. Fără a-i da însă atenție, Rehanne deschise un sertar şi luă din el o lumânare şi o cutie cu chibrituri. Din alt sertar scoase o fotografie a lui Gray şi eşarfa primită de la el anul trecut, de ziua ei. În cele din urmă, înhăță de pe comodă o pilă de unghii şi o zbughi imediat pe coridor, trântind uşa în urma ei.

La etajul fetelor exista în acest an o cameră liberă. Era încuiată, dar lacătul avea să cedeze rapid în fața pilei de unghii. Mâinile îi tremurau în vreme ce manevra pila; pierduse deja câteva minute prețioase şi era posibil să ajungă prea târziu pentru a mai auzi ceea ce voia să audă.

Lacătul se deschise şi Rehanne intră, închizând apoi uşa. Înăuntru era înăbuşitor, dar nu mai pierdu vremea să deschidă geamul. Luă oglinda rotundă de pe uşă, o aşeză pe podea, aprinse lumânarea şi picură puțină ceară pe sticlă, astfel încât lumânarea să stea în picioare pe fața oglinzii. Mototolind eşarfa, o puse în fața lumânării şi

propti fotografia de ea. Cu ochii ațintiți asupra figurii în alb şi negru a lui Gray, recită în străvechea limbă a magilor incantația grație căreia va putea auzi tot ce auzea şi prietenul ei.

Vraja ar fi funcționat mai bine pe întuneric; în lumina ce pătrundea prin fereastra prăfuită, flacăra lumânării abia dacă era vizibilă. În plus, căldura îi distrăgea atenția; pe față şi pe brațe i se scurgeau picături de sudoare. Nu renunță însă şi, în scurt timp, voci slabe şi îndepărtate începură să răsune din flacăra lumânării. Se străduí să audă, să distingă glasurile şi să înțeleagă despre ce era vorba. Primele cuvinte pe care izbuti să le distingă erau ale directoarei:

— …faptă pripită şi nebunească poate avea repercusiuni serioase.

Vocea lui Gray răsună mai clară, dat fiind că asupra lui se concentrase incantația:

— Dar n-am speriat-o cu adevărat. S-a prefăcut de ochii magistrului Hawke; ştie că nu am puterea de a-i face rău.

— Înțeleg că magistrul s-ar putea să fi perceput situația într-un mod oarecum eronat. Acest lucru nu este însă important. Fiindcă a văzut ce a văzut, a trebuit să-i povestesc despre vandalism şi despre natura lui bizară. Nu i-am putut cere să plece fără a-i da o explicație. Deşi i-am dezvăluit cât de puțin am putut, sunt sigură că i-am trezit unele suspiciuni.

— Pe Lina n-o va bănui. Ea l-a zăpăcit şi n-ar

putea accepta…

Glasul directoarei îi întrerupse replica:

— Nu, *tu* nu poți accepta posibilitatea ca miss Mueller să fi spus adevărul când a negat că ar şti ceva despre vandalism.

— Dovezile sunt clare.

Vocea lui Gray căpătase un ton morocănos şi încăpățânat.

— Mie dovezile îmi spun altceva, replică directoarea surprinzător de blând şi de încet, astfel că Rehanne abia reuşi s-o audă. Te rog să-ți aminteşti de sculptura despre care ai spus că s-a format singură. Oare n-ai recunoscut-o?

— Nu! N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Serios? Eu cred că ai mai văzut, când… malefic.

Rehanne pierdu câteva cuvinte, dar nu-i fu greu să înțeleagă la ce se referise directoarea – la perioada în care Gray fusese prizonierul Femeilor Teribile. Protestul lui pe un ton scăzut îi confirmă bănuielile.

— A fost un demon slobozit de Femeile Teribile. Mi-e teamă că…

Din nou glasul directoarei scăzu într-atât încât Rehanne nu mai auzi nimic, deşi se apropie de lumânare până ce îşi fripse urechea.

— Nu!

Strigătul lui Gray o făcu să sară înapoi.

— Nu! Nu se poate… Eu n-am… Credeți că eu însumi am făcut-o? Cum aş fi putut? Nici nu m-

am întors la mine în cameră! Am fost cu Rehanne dinainte de micul dejun şi până când a venit Reece să-mi spună ce s-a întâmplat.

Împietrită, Rehanne încercă disperată să audă răspunsul directoarei, dar vraja începu să se destrame, tulburând vocile. Degeaba se strădui s-o refacă; dezamăgirea îi distrusese puterea de concentrare.

— Gray, gemu ea. Gray, de ce minți? Oare ce ai făcut?

Un sunet în spatele ei o luă prin surprindere. Suflă rapid în lumânare şi se întoarse. Clanța se mişcă. Uşa se deschise încet.

6 Întâlniri

Gray şedea încremenit şi mut, încercând să înțeleagă ce-i spusese directoarea: că un demon se folosea probabil de el – şi de arta lui – pentru a pătrunde în şcoală şi a se răzbuna pe cei care le luaseră Femeilor Teribile prada de sub nas. Dar nu era posibil! Nu-i aşa?

Nu putea uita însă modul straniu în care ultima lui sculptură se formase de la sine. Directoarea sugerase că Gray văzuse probabil demonul cât timp fusese prizonierul Femeilor Teribile. El unul nu ținea minte aşa ceva, dar amintirile lui din acea perioadă erau şterse şi vagi. Directoarea credea că el şi le reprimase până ce, sub stresul stârnit de

vandalizarea camerei, ele izbucniseră, iar subconştientul lui fusese cel care crease sculptura.

Asta nu ar explica însă de ce se spărsese apoi. Cu niciuna dintre creațiile lui anterioare nu se mai întâmplase aşa ceva; toate căzuseră pur şi simplu la pământ, sub forța gravitației. Capul acela hidos de țap explodase însă din interior, ca şi cum o forță malefică țâşnise din el.

— Am bănuit de ceva vreme că, fără să ştii, ai adus cu tine ceva rău de pe acel tărâm blestemat, spuse directoarea, întrerupând tăcerea îndelungată care se aşternuse între ei. Am sperat că voi reuşi să te protejez până ce creatura aceea se va manifesta şi va putea fi exorcizată. Din nefericire, o simplă exorcizare nu va da niciun rezultat.

— De ce?

Efortul de a înțelege aduse cu sine o sâcâitoare durere de cap.

— Când sculptura a explodat, demonul a fost eliberat şi astfel s-a deschis calea pentru alții de teapa lui. Demonii pot lua înfățişări diferite şi probabil că va fi imposibil să-i găsim şi să-i exorcizăm pe toți.

— Dar eu sunt liber acum…? Demonul m-a părăsit?

Directoarea oftă şi îşi împreună mâinile.

— E posibil să te fi părăsit, dar mi-e teamă că… ciobul care ți-a străpuns ochiul i-a permis să între

din nou în tine – lui sau altuia ca el. Eu ți-am vindecat rana, dar n-am putut identifica şi elimina răul care s-a răspândit din ea.

Capul îi vuia de durere, de parcă în el se zbătea o fiară turbată.

— Dar ştiți că…?

— Bănuiesc. E o bănuială fundamentată. Sigură însă nu sunt. Tu trebuie să ştii asta mai bine decât mine.

Dar nu ştia. Se ridică, încercând să-şi dezmorțească picioarele, dar în biroul acela înghesuit nu avea loc. Ocoli scaunul pe care stătuse şi se aplecă peste spătarul lui.

— Şi dacă am în mine creatura aceea… una dintre acele creaturi… o puteți scoate?

— Aş putea, dar asta nu le-ar afecta pe celelalte, care se vor întoarce, probabil, în tine. Nu, trebuie să găsim o modalitate de a scăpa de toate.

— Cum?

Gray strângea în mâini spătarul scaunului şi privea fix dincolo de birou, încercând să distingă, în lumina slabă, expresia de pe chipul directoarei.

— Am folosit deja o incantație divinatorie pentru a afla numele demonului pe care l-ai sculptat. Îl cheamă Gruefell. Voi încerca să aflu şi numele celorlalți; asta îmi va permite să dispun de o oarecare putere asupra lor. Apoi voi căuta o modalitate de a-i trimite înapoi, pe Tărâmul Teribil. Dat fiind că tu ai fost calea prin care au venit aici, e posibil ca tot tu să fii cea prin care vor

fi expediați. Vom încerca să-i adunăm pe toți şi să-i dirijăm, prin tine, spre tărâmul din care au venit, închizând apoi poarta în urma lor.

Gray gemu şi îşi îngropă fața în palme. Deci el va trebui să fie calea prin care va trece o întreagă turmă de demoni... Dar nu era posibil! Trecuse prin prea multe! Acum era rândul altcuiva să...

— Nimeni altul nu poate face asta, Gray, spuse ea pe un ton blând.

Trebuia să se aşeze; simțea că i se face rău. Iar capul... Directoarea veni alături de el, ajutându-l să se aşeze pe scaun. Îi puse palma pe frunte şi aşa îi mai ostoi durerea.

— Nu pot, spuse el. Nu pot s-o fac. Ştiți ce puțină putere mi-a rămas.

— Am cunoscut odată pe cineva care credea nu are nicio putere. Tu îmi aminteşti de el. Şi, la fel ca el, dispui de mult mai multă putere decât bănuieşti. Dar n-am să te oblig să accepți. Decizia trebuie să-ți aparțină.

Tristețea din vocea ei îi atinse o coardă sensibilă şi Gray ridică ochii spre ea. I se scurgeau lacrimi pe obraji.

— Du-te acum, îi spuse ea. Să nu vorbeşti cu nimeni despre asta. Dar dacă hotărăşti să-mi urmezi planul, întoarce-te.

Îl ajută se se ridice în picioare, îl conduse spre ieşire şi închise uşa în urma lui. Zdruncinat şi năuc, porni spre camera sa. Înăuntru era curat, nu se mai vedea nicio urmă a dezastrului. Dârele

lăsate de gheare dispăruseră de pe mobilier, iar pătura, aşternuturile şi salteaua erau din nou întregi. Deschise şifonierul şi privi înăuntru: hainele lui, intacte, atârnau pe umeraşe. În sertarele comodei, batistele erau frumos aranjate, alături de fulare şi de lenjeria de corp. Lucrurile lui Reece fuseseră şi ele reparate. Doar sticluțele cu loțiuni şi ceaşca lipseau, absența lor confirmându-i că totul nu fusese doar un simplu coşmar.

Rehanne rămăsese cu ochii ațintiți la uşa care se deschidea încet. Nu avea unde să se ascundă, nu putea face nimic altceva decât să aştepte şi să vadă cine era. Uşa se căscă mai mult, dând la iveală dincolo de ea culoarul gol, pustiu. Şi totuşi, certitudinea că nu era singură în cameră devenise mai puternică decât oricând. Fiori de gheață îi urcau pe brațe şi pe spinare.

— Cine-i acolo?

Nimeni nu răspunse la întrebarea ei şoptită, dar simțea clar cum cineva – sau ceva – o urmăreşte. Sări în picioare, gata să fugă, dar convingerea că prezența nevăzută se postase între ea şi uşă o încremeni locului.

— Pleacă! spuse ea, însoțind cuvântul cu o fermă comandă mentală.

Un şoc o străbătu – dovadă incontestabilă că puterea ei se confrunta cu o altă minte omenească. Îşi dirijă întreaga forță de convingere

şi constrângere în următoarea comandă mentală: *Pleacă din această încăpere! Uită că ai venit vreodată aici! Uită că m-ai văzut!*

Prezența se retrase. Rehanne se relaxă; era din nou singură. Întotdeauna se simțea vinovată când îşi folosea talentul de constrângere, considerând că e mult mai prețioasă cealaltă abilitate a sa, de a face vrăji şi farmece. Dar de această dată o folosise în mod greşit, pentru a trage cu urechea. Cineva o prinsese şi se văzuse nevoită să-şi folosească forța de constrângere mentală – toate astea fiindcă era îngrijorată cu privire la Gray. Iar acum îngrijorarea îi era mai mare ca niciodată.

Adună de pe jos obiectele folosite, curăță ceara de pe oglindă, pe care o puse la loc pe uşă, şi ieşi fără zgomot pe culoar, pornind în grabă spre camera ei.

Chantal şedea la birou, desenând linii pe o bucată de hârtie. Nu privi spre ea şi Rehanne nu spuse nimic când aşează la loc eşarfa, lumânarea şi fotografia, uşurată că nu era luată la întrebări. După aceea ieşi, tot fără un cuvânt, şi coborî la parter în speranța că-l va găsi pe Gray.

Poate că mai era încă în biroul directoarei. Cel puțin, ea aşa spera; avea să pândească la uşă pentru a-l prinde când iese. Nu-i va povesti ce făcuse, dar îl va convinge într-un fel să-i spună ce anume discutase cu directoarea. Iar dacă va refuza, îşi va folosi puterea de constrângere. Trebuia să ştie totul; altfel, cum ar putea să-l

ajute?

Uşa de la biroul directoarei era închisă; de aici nu putea deduce nimic şi nu-i rămânea decât să spere că Gray nu ieşise deja. Din salon nu putea vedea uşa biroului, aşa că şterse de praf o treaptă pe la jumătatea scării şi se aşeză, lipindu-se de zid pentru a le permite celorlalți să treacă. Nu erau mulți însă prin preajmă; majoritatea elevilor se retrăseseră în camerele lor sau ieşiseră în curte pentru a se bucura de ultima zi liberă înainte de începerea cursurilor. De aceea, când o elevă din primul an trecu pe lângă ea plângând în hohote, Rehanne se simți obligată să se ridice şi să încerce s-o consoleze.

Fata intră în salon şi se prăbuşi pe canapea. Rehanne se aşeză alături şi îşi puse un braț în jurul umerilor ei, alungându-şi gândul că de acolo nu putea vedea scările.

— Ce s-a întâmplat? Te pot ajuta cu ceva?

Dându-şi la o parte părul lung şi drept care îi acoperea fața, fata ridică spre ea ochii roşii şi înlăcrimați.

— Eu sunt Rehanne Zalos. Sunt în anul al treilea. Dacă dorul de casă te face să plângi…

Fata clătină din cap şi părul îi căzu din nou pe obraji. Rehanne aşteptă până când fata o privi cu o expresie incertă printre şuvițele de păr. *Hai odată! o* îndemnă ea în gând, străduindu-se să nu-şi arate nerăbdarea. O *să-l ratez pe Gray din cauza ta.*

Dar fata nu se grăbea deloc; noi şiroaie de lacrimi începură să-i curgă pe obraji. Şi le îndepărtă cu părul, îşi şterse nasul cu dosul palmei şi în cele din urmă spuse, ca şi cum asta explica totul:

— Eu sunt Maridel.

— Şi?

— Îmi pare rău, se smiorcăi fata. E... Rază de Lună.

— Rază de Lună?

Rehanne se întrebă dacă nu cumva fetei îi lipsea o doagă.

— Pisoiul meu.

Această explicație deloc lămuritoare fu urmată de alte hohote de plâns. Rehanne privi disperată spre uşa salonului; n-ar fi trebuit să se lase astfel prinsă în capcană.

— Ce-i cu pisoiul tău? întrebă ea.

— A dispărut. L-am adus cu mine. L-am strecurat pe furiş în camera mea, ascuns în bagaje. Trebuie să-l am cu mine, înțelegi? Magia mea nu funcționează fără el. Şi e un pisoi cuminte, sincer! Nu face gălăgie, nu murdăreşte podeaua, nu zgârie mobilele şi nu supără pe nimeni. Îi țin cutia cu nisip sub pat şi o schimb de două ori pe zi. Debra, colega mea, a zis că n-are nimic împotrivă, că nu va spune nimănui şi a avut grijă să nu-i dea drumul din cameră. Dar Rază de Lună a dispărut şi nu-l mai găsesc pe nicăieri!

Pe cele şapte niveluri! Nătânga asta de fată chiar

o fi crezut că poate ține secretă prezența unei pisici într-o şcoală pentru cei cu talente magice?! Dacă motanul scăpa, n-avea să-l țină în loc iluzia care conferea şcolii aspectul ei aparent. Fiindcă ajunsese deja la nivelul al treilea, Rehanne zărea uneori saloane şi coridoare lungi care duceau spre alte dimensiuni. Pisica le putea găsi şi ea, pornind apoi în explorarea lor; poate că fugise după un şoarece şi ajunsese într-un alt univers! Dar lui Maridel nu avea de gând să-i spună aşa ceva.

— Va trebui să-i povesteşti directoarei despre motanul tău şi s-o rogi să te ajute să-l găseşti, o sfătui ea. Vino! Te duc eu la biroul ei şi îi voi explica, alături de tine.

Având astfel o scuză pentru a bate la uşa directoarei, putea afla dacă Gray se mai afla încă acolo sau nu.

— Directoarea!

Expresia îngrozită din ochii lui Maridel ilustra clar ce credea fata despre sugestia ei. Dar Rehanne nu se dădu bătută.

— Să nu-ți închipui că nu a aflat deja despre Rază de Lună. Ea ştie tot ce se întâmplă în şcoală. E imposibil să ții aici o pisică fără ştirea ei, aşa că e mai bine să mărturiseşti adevărul. Crede-mă, ea îți poate găsi motanul mai uşor decât oricine altcineva.

Rehanne o ridică apoi în picioare şi o conduse, mai de voie, mai de nevoie, până la uşa directoarei, unde ciocăni în vreme ce Maridel stătea alături cu

o privire îngrozită. Uşa se deschise şi Rehanne aruncă o privire în birou. Gray nu era înăuntru. Îl ratase.

— Doamnă directoare, Maridel are o problemă pe care cred că e bine s-o discute cu dumneavoastră, spuse ea înhățând mâna fetei de teamă să nu fugă. O puteți primi acum?

De la înălțimea ei, directoarea privi în jos spre ea, cu un zâmbet amuzat pe buzele subțiri şi parcă străpungându-i sufletul cu ochii.

— M-aş bucura s-o primesc, dar n-o pot ajuta să-şi găsească pisica. Dacă nu mi-ar fi ascuns prezența ei aici, i-aş fi oferit o modalitate de a o păstra în siguranță. Acum, soarta motanului e în mâinile ei.

Maridel se cocoşă la auzul acestui răspuns şi dădu să plece, dar Rehanne o ținu bine de mână.

— Du-te! îi spuse ea şi o împinse înăuntru.

Directoarea se trase într-o parte pentru a-i face loc să între. Ca un animal încolțit, Maridel o zbughi în birou. Adunându-şi curajul, Rehanne întrebă repede:

— Voiam să vă mai întreb dacă l-ați văzut pe Gray; spusese că trebuie să discute cu dumneavoastră şi mă întrebam dacă ştiți unde s-a dus după aceea.

— Nu-ți pot spune unde s-a dus când a plecat de aici. Ți-aş sugera să nici nu-l cauți. Are nevoie să fie singur, să se poate gândi bine. Nu poți lua tu hotărâri în locul lui, miss Zalos. Grija ta e

lăudabilă, dar nu deții toate datele necesare; s-ar putea să te confrunți cu forțe mult prea puternice pentru tine.

— Păi, dacă sunt prea puternice pentru mine, cum ar putea spera Gray să le facă față? El e aproape neputincios.

— Dacă ar fi neputincios, nu s-ar afla aici, la Şcoala Simonton, replică directoarea. Tu nu ai abilitatea necesară pentru a evalua nivelurile de putere. Îți sugerez să nu încerci să rezolvi probleme a căror natură n-o înțelegi. Ai procedat corect când ai adus-o la mine pe Maridel Denham. Ai avut dreptate când ai recunoscut că nu-i poți rezolva tu problema. Încearcă să recunoşti însă că şi problema domnului Becq, care este mult mai serioasă decât aceasta, trebuie lăsată pe mâini mai pricepute decât ale tale.

Cu acestea, directoarea intră în birou şi închise uşa în urma ei, iar Rehanne rămase consternată în mijlocul coridorului.

Lina aştepta în întuneric, pe culoarul de lângă bibliotecă, unde Oryon acceptase s-o întâlnească după masa de seară. Biblioteca era închisă; urma să se deschidă mâine, după începerea cursurilor. Astăzi nimeni nu avea vreun motiv să treacă pe aici. Lina făcuse totuşi în aşa fel încât toți cei care se abăteau prin zonă să fie cuprinşi de un sentiment de groază şi s-o ia la fugă, fără a observa cele două siluete înveşmântate în negru şi ascunse

în semiobscuritate.

Adoptase şi ea obiceiul lui Oryon de a se îmbrăca din cap până-n picioare în negru. În seara asta purta o fustă neagră din bumbac, lungă până aproape de glezne, şi o bluză de mătase neagră care i se mula pe sâni. La urechi îi atârnau cercei, de asemenea negri.

Oryon veni cu întârziere şi, chiar înainte ca el să spună ceva, Lina simți că era furios.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea punându-şi o mână pe brațul lui.

— Nu-mi găsesc bagheta. Nu este acolo unde am lăsat-o. Nu e pe nicăieri în cameră şi Troy jură că n-a văzut-o.

— La fel ca talismanul meu. Doar că talismanul poate fi folosit de oricine, pe când bagheta – nu văd cine ar putea-o utiliza. Kress oare?

— Nu cred. Ea e armonizată cu puterea mea. Cel care a furat-o ar trebui să poată şterge amprenta mea şi s-o impregneze cu a lui. Nu cred că el ştie să facă asta. Şi n-am habar cine ar putea şti.

— Oryon, se întâmplă lucruri foarte ciudate. N-am avut ocazia să-ți povestesc până acum despre Gray.

— Ce-i cu Gray? ripostă el făcând un pas în spate şi trăgându-şi brațul de sub mâna ei.

În mod clar nu avea chef să discute despre altceva decât chestiunea pentru care se întâlniseră. Probabil că nu remarcase nici bluza ei de mătase, nici cerceii strălucitori şi nici parfumul

scump cu care se dăduse. Renunțând la atitudinea ei cochetă, Lina îi povesti despre întâlnirea cu Gray şi despre conversația lor. Când sfârşi, se apropie din nou de el şi-i cuprinse mijlocul cu brațele.

— Chiar m-a speriat, adăugă ea rezemându-şi fruntea de pieptul lui. Nu din punct de vedere fizic. Ştiam că mă pot proteja dacă devine violent, dar nu sunt obişnuită să am de-a face cu nebunii şi el exact aşa se comporta. Mi-a fost teamă că aş putea face sau spune ceva care să-l întărâte şi mai mult. Şi n-am vrut să fiu eu responsabilă…

— Lina! Oryon îi ridică fața spre ea şi clătină din cap. Nu face una ca asta! Nu ți-a fost teamă. De ce nu-mi spui drept ce vrei de la mine, ca să terminăm odată?

Se trase departe de el, cu un râs uşor ruşinat.

— Eşti prea încăpățânat, Oryon Brew. De ce nu te mai pot prinde oare deloc cu garda jos?

— Fiindcă te cunosc mult prea bine, Lina Mueller, râse şi el.

Deci nu avea rost să fie evazivă.

— Ai de gând să mă ajuți să fac ceva în privința lui Kress?

— Da, dacă aş şti sigur că vinovatul e Kress.

— Cine altul ar putea fi? Cine altul ne urăşte la fel ca el?

— Gray.

În seara asta parcă voia cu tot dinadinsul s-o scoată din pepeni.

— Gray nu are puterea necesară.

— Iar Kress n-are suficientă imaginație ca să distrugă camera lui Gray şi să dea vina pe tine pentru asta. E ceva prea indirect pentru el. E în stare să-ți fure talismanul dacă îi trebuie pentru ceva anume sau să-mi fure mie bagheta – asta dacă n-ar fi luat înainte talismanul tău! Dar să fure de la amândoi şi s-o facă într-un mod în care să ne dea clar de bănuit că el e vinovatul… Nu, nu cred că are curajul. Doar ştii că nici el nu şi-a recăpătat întreaga putere.

— Dar poate extrage de la alții.

— La fel ca tine.

— Dacă găsesc pe cineva dispus să-mi permită. El ar găsi uşor o fetişcană din anul întâi sau doi pe care s-o încânte şi s-o convingă să-i cedeze din puterea ei. Şi probabil că exact asta face deja. Prostuța aia de Chantal…

Oryon o întrerupse izbucnind în râs şi-i mângâie bărbia cu un deget.

— Iar tu nu poți încânta pe nimeni, nu-i aşa?

— Dar eu n-am… începu ea cu indignare.

— Nu, dar ai face-o dacă ai putea. Ascultă-mă, Lina! îi ceru el prinzând-o de umeri şi înfigându-şi degetele în carnea ei. Nu acționa pripit sau la mânie. Putem găsi modalități mai subtile de a-l presa pe Kress – modalități care ne vor arăta dacă e vinovat de ceva, în afară de prostie. Nu risca tot ce-ai obținut până acum pentru o răzbunare greşit direcționată.

Lina se smulse din strânsoarea lui şi îşi masă umerii; o să facă vânătăi acolo unde o strânsese el.

— Şi ce sugerezi? întrebă ea pe un ton plin de dispreț.

El îi ignoră ostilitatea din glas.

— Mă întreb la ce i-ar folosi cuiva talismanul tău şi bagheta mea. Şi dacă a mai fost furat şi altceva. Mai ştii pe cineva care utilizează vreun accesoriu magic?

— Rehanne are câteva lucruri pe care le foloseşte pentru vrăji, răspunse Lina după ce se gândi o vreme. Lumânări şi chestii de astea. Oh, şi Vanita are un giuvaier asupra căruia se concentrează când vorbeşte cu morții.

— Iar Kelby are o vergea special gravată, pe care o foloseşte ca să găsească apă. Aş vrea să ştiu dacă nu cumva a dispărut vergeaua sau giuvaierul Vanitei ori altceva.

— O s-o întreb pe Vanita, iar tu poți să vorbeşti cu Kelby. N-am auzit pe nimeni să se plângă că i-a dispărut ceva. Cu excepția lui Chantal. Tot turuie despre un cercel cu diamant pe care l-a pierdut – numai unul, ce să-ți spun! Dar e sigură că i-a fost furat. Probabil că de vreun hoț cu o singură ureche.

— Deci avem încă un obiect lipsă.

— Dar nu-i nimic misterios în asta; femeile îşi pierd mai tot timpul cerceii. Eu mi-am stricat astfel zeci de perechi. Unul se desface şi-l pierd pe

undeva fără să observ şi gata, nu-l mai găsesc niciodată.

Oryon îi opri divagația cu un gest al mâinii.

— Trebuie să aflăm dacă lui Gray sau Reece le lipseşte ceva.

— Vorbeşte tu cu Gray. Eu nu mă apropii de el; nu ştiu cum îl suportă Rehanne.

— Eu aş fi ultima persoană căreia i-ar spune el ceva, dar o să văd ce pot afla de la Reece.

Lina devenea tot mai nerăbdătoare.

— Bine. Şi când vom trece la scopul întâlnirii noastre de acum?

Oryon o privi gânditor.

— Mă întreb dacă e bine s-o facem. Poate că deocamdată avem suficientă putere.

— Cum poți spune aşa ceva? încă n-am recăpătat tot ce-am pierdut. Eu cred că am atins nivelul al treilea, dar directoarea n-a confirmat acest lucru.

— Nici n-o va face. Eu sunt sigur că am revenit la nivelul al doilea.

— Şi te mulțumeşti cu asta? Ți-e suficient?

Oryon clătină lent din cap.

— Nu. Nu m-am mulțumit niciodată. Am vrut totdeauna mai mult, indiferent cât aveam. Aşa am intrat în necaz.

— Dar acum eşti mai înțelept! Nu vei mai face aceeaşi greşeală.

— Nu, nu *aceeaşi* greşeală. Dar cum pot fi sigur că n-am să fac alta, mai gravă? Cum poți fi tu

sigură că n-o să abuzezi din nou de puterile tale? Chestia asta cu urmărirea lui Kress…

— Asta te supără pe tine?! Uite ce e, promit să nu-i fac lui Kress nimic din ceea ce nu merită. Iar pe tine n-am să te implic. Lina îi luă mâinile între-ale ei şi adăugă: Hai, Oryon, anul trecut am avut atât de multe de câştigat din asta! De ce să n-o facem din nou acum?

Îl privea direct în față, ochii ei de pisică nefiind câtuşi de puțin stânjeniți de lumina slabă. Încruntarea de pe fruntea lui sugera lupta interioară pe care o ducea, dar imediat se relaxă.

— Bine, doar de data asta. Pe urmă, cred că va trebui să ne potolim pentru o vreme.

— Dacă aşa crezi tu că e bine, acceptă ea supusă.

Cu degetele împletite, cu privirile una în alta, se aşezară față în față. Lina îşi adună puterea şi o proiectă în spațiul dintre ei unde, îngrădită de mâinile lor împreunate, întâlni puterea lui şi se uni cu ea. Combinându-se şi amestecându-se în cercul acela magic, cele două puteri crescură, alimentate una de cealaltă. Aerul dintre ele pârâia. Părul se ridică electrizat pe capul Linei şi al lui Oryon; valuri de foc le alergau parcă prin brațe.

— Acum! exclamă Lina şi răsuflă adânc.

Simultan, îşi rechemară puterile. A ei îi pătrunse în corp ca o flacără lichidă, o străbătu şi-i spori energia, lăsând-o cu o intensă dorință de a o pune la încercare.

— Niciodată n-am reuşit mai bine ca acum, spuse Lina cu un surâs triumfător.

Pielea lui Oryon strălucea, iar ochii îi scânteiau. Îi răspunse zâmbind:

— Uitasem ce bine e. Mă duc să-mi caut bagheta, adăugă el, desprinzându-şi mâinile dintr-ale ei.

Şi dispăru în întuneric. Lina aşteptă câteva minute, pentru a se asigura că a plecat, apoi trupul ei luă forma zveltă a unei pantere. Se întinse şi țâşni, labele ei cu pernuțe păşind neauzite pe coridor.

Abia aştepta să pornească din nou la vânătoare.

7 O noapte însângerată

Rehanne avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția de la Gray. Nu-l văzuse toată după-amiaza, fiindcă el nu venise nici la cină. După masa de seară zăbovi puțin la parter şi apoi urcă în camera ei, unde îşi aranjă hainele pentru a doua zi, îşi făcu pantofii şi îşi pregăti caietele şi creioanele pe birou. Spera că astfel îi va mai spori entuziasmul pentru începerea noului an şcolar, dar îngrijorarea pe care i-o stârnea Gray era mult mai intensă.

Chantal intră în cameră şi păru uimită văzându-şi colega.

— Credeam că eşti pe undeva, cu Gray, îi spuse ea.

Altceva sperase Rehanne să audă.

— Nu l-am mai văzut de la prânz, replică scurt.

— Doar nu v-ați certat, nu-i aşa?

Tonul amabil al celeilalte n-o păcăli deloc; Chantal avea doar chef de o bârfă.

— Nu, nu ne-am certat, dar avem fiecare câte ceva de făcut, asta-i tot.

— Serios? Tocmai l-am văzut pe Gray în salon şi nu făcea nimic; şedea acolo cu o mutră posomorâtă. Eşti sigură că nu te aştepta?

— N-am vorbit să ne întâlnim, răspunse Rehanne încruntându-se.

Avea impresia că Chantal voia să scape de ea; n-ar trebui să plece, să-i dea fetişcanei ăsteia satisfacția de a-şi duce stratagema la bun sfârşit. Pe de altă parte însă, simțea o nevoie disperată să-l vadă pe Gray. Iar dacă el o aştepta jos, sperând să-i poată vorbi…

— Mă duc să văd, spuse ea îndreptându-se spre uşă. Poate crede că am stabilit să ne întâlnim; uneori Gray mai încurcă lucrurile.

Ieşi hotărâtă să dea o raită scurtă. Dacă îl va găsi, va vorbi cu el doar cât să stabilească o întâlnire la micul dejun. Nu va fi indiscretă şi nu va nesocoti sfatul directoarei. Va fi mulțumită să vadă că Gray e bine şi atâta tot.

Coborând scările, se întâlni cu Veronica. Îngrijitoarea urca, ducând o valiză.

— Ah, miss Zalos! exclamă ea, blocându-i drumul. Ce noroc să te întâlnesc! Giselle Dorr a

sosit cu autobuzul de seară şi are nevoie de ajutor pentru a se aranja. Va sta în cameră cu miss Mueller, dar ea nu e de găsit. Miss Dorr a trecut printr-o perioadă dificilă. Fratele ei a murit într-un accident la vânătoare, iar ea a fost nevoită să rămână acasă până după înmormântare şi s-o ajute pe mama ei să dea lucrurile băiatului. Abia dacă şi-a revenit din şoc şi nu-i va fi uşor să se pregătească pentru orele de mâine dimineață. Dacă ai putea s-o ajuți să se simtă bine-venită şi să se aranjeze în cameră, sunt sigură că-ți va fi recunoscătoare.

De ce eu?! se întrebă Rehanne în sinea ei şi imediat se certă pentru asta. *Oricum, n-ar trebui să mă întâlnesc cu Gray. În felul acesta, n-am să mă mai gândesc la el.*

— Am să fac pentru ea tot ce pot, spuse cu glas tare şi porni înapoi pe scări.

Giselle era în anul al doilea. Deşi n-o cunoştea foarte bine, Rehanne îşi amintea de înfățişarea ei: subțire şi bronzată, cu părul deschis la culoare din cauza soarelui şi având grația celor care îşi petrec mult timp în aer liber. Iubea caii şi vorbea mult despre călărie. Părinții ei aveau o fermă în provincia Wide Sands, în vestul comitatului Arucadi, undeva nu departe de oraşul Marquez. Fata ştia să se poarte cu animalele, unul dintre talentele ei fiind acela de a vorbi cu ele. Mai avea şi alte abilități, dar Rehanne nu-şi amintea care sunt acelea.

Veronica trecu pe lângă ea, intră în cameră şi anunță:

— Am adus pe cineva care doreşte să te vadă, miss Dorr.

Giselle se apropie şi ezită o clipă înainte de a-şi arunca brațele în jurul lui Rehanne şi a o strânge la piept.

— Rehanne! îmi pare atât de bine că eşti aici!

Ochii fetei erau încercănați, iar sub nuanța bronzului, pielea ei era palidă.

— Vă las împreună, domnişoarelor, le spuse Veronica. Ştiu că aveți multe de povestit.

După plecarea ei, Giselle se întoarse spre Rehanne.

— Mă bucur enorm să te văd. Mi-era teamă să dau ochii prima dată cu Lina. Nu mă aşteptam să stau în cameră tocmai cu ea; credeam că voi fi repartizată cu cineva din anul al doilea.

— Toate cele patru eleve din anul trei au colege cu un an mai mici decât ele. Nu ştiu de ce. Unii dintre băieții din anul al treilea stau împreună, aşa că nu e o politică nouă a directoarei.

Giselle privi în jur, la perdelele verzi, aşternuturile din satin verde şi covorul gros verde cu auriu.

— Lina a aranjat camera aşa cum îi place ei. E drăguț, dar mi-e teamă că nu mă voi simți niciodată ca acasă aici. Aş fi vrut să pot veni mai devreme, ca să am un cuvânt de spus în decorarea camerei. Dar a trebuit s-o ajut pe mama…

Se întrerupse brusc şi se aşează pe marginea patului, cu capul plecat şi mâinile în poală. Rehanne i se alătură.

— Veronica mi-a spus despre fratele tău. Îmi pare rău. Te ajută dacă vorbeşti despre el?

— Cred că da. Damon, fratele meu, era cu doi ani mai mic decât mine. Eram foarte apropiați.

Şi Giselle îi povesti cu greu despre iubitul ei frate, despre plimbările călare pe care le făceau împreună în împrejurimile fermei, despre năzbâtiile din copilărie şi necazurile pe care le făceau adesea părinților.

Rehanne o ascultă şi apoi o ajută să-şi despacheteze lucrurile; camera nu mai părea acum exclusiv a Linei. Simțind că Giselle nu dorea să rămână singură, se oferi să stea cu ea până la întoarcerea Linei.

— Nu-mi pot imagina unde e. Mă întreb dacă nu cumva a rămas jos înainte de instalarea pazei pe scări.

— Nu e cea mai bună modalitate de a începe noul an şcolar, observă Giselle, scuturându-şi un fior. Atâtea lucruri par nelalocul lor. Eu să fiu oare de vină pentru asta? Când am coborât din autobuz şi am privit spre şcoală, am văzut-o înconjurată de o aură cafenie. Nu-mi venea să intru.

Rehanne îşi aminti că acesta era un alt talent al fetei: citirea aurelor.

— Nu tu eşti de vină, răspunse ea. Necazurile au revenit. N-ai fost aici când s-a întâmplat prima

dată, când eram eu în anul întâi, dar atmosfera e aceeaşi de atunci.

Bucuroasă că are cine s-o asculte, îi povesti despre grijile ei cu privire la Gray, dar omise cele aflate grație vrăjii. Ora târzie şi tristețea pe care o resimțeau amândouă păreau să fie propice confidențelor, aşa că îi mărturisi că n-o place pe Chantal şi că se teme să-şi folosească abilitățile de constrângere.

— Dar dacă e într-adevăr nevoie, trebuie să le foloseşti, replică Giselle. Ți-au fost date pentru un motiv şi…

Un țipăt răsună în noapte. O voce masculină, de la etajul de jos, urla pradă terorii. Giselle se repezi la Rehanne şi se agăță de ea, tremurând.

— Aşa a țipat fratele meu când a căzut de pe cal… când calul îl târa după el. Nu l-am putut ajunge. Tot urla, iar eu nu l-am putut ajuta. Când am ajuns lângă el, era mort deja.

Rehanne o strânse în brațe. Strigătele se opriseră, fiind înlocuite acum de uşi trântite, zgomot de paşi în fugă şi voci speriate.

— Trebuie să vedem ce s-a întâmplat, spuse Giselle, depărtându-se de Rehanne. Poate dăm o mână de ajutor.

Ieşiră amândouă în hol şi le găsiră pe celelalte fete îngrămădite în capul scărilor. Paza de pe trepte nu le permitea să coboare. Un alt urlet agonizant răsună de jos, urmat de o tăcere cumplită. În cele din urmă, o voce de bărbat strigă:

— Aduceți un vindecător!

Alta ceru:

— Găsiți-o pe directoare!

Giselle îşi făcu loc prin mulțimea de fete, iar Rehanne veni după ea.

— Trebuie să trecem de pază, spuse fata şi se aruncă spre rețeaua de forță invizibilă care bloca scara.

Dacă ar fi avut suficient timp, dacă în jurul ei n-ar fi fost atâta agitație, Rehanne poate că ar fi găsit o vrajă care să destrame paza. Lina avea un talisman, dar ce folos? Lina nu era aici. Şi cine altcineva oare…?

O siluetă înveşmântată în negru apăru în capul scărilor.

— Se află printre voi vreo vindecătoare?

Oryon. El putea întrerupe paza odinioară. Poate că reuşea şi acum.

— Eu pot vindeca… puțin, răspunse Giselle.

Afirmația ei o surprinse pe Rehanne; fata nu menționase niciodată că ar avea un asemenea talent. Poate că nici nu spunea adevărul acum. Totuşi, strigă:

— Străpunge paza, Oryon! Lasă-ne să coborâm!

— Încerc.

Şi întinse un deget spre trepte.

Printre fete se lăsă tăcerea. Rehanne amuți şi ea, înăbuşindu-şi nevoia de a întreba: *Oare Gray fusese cel care țipase?*

Brusc, paza se destrămă şi doar brațul ei o opri

pe Giselle se se prăbuşească înainte pe trepte. Amândouă se avântară în jos. Celelalte le urmară în goană, dar se opriră când îşi făcu apariția directoarea, împingându-l pe Oryon într-o parte şi încruntându-se la ele.

— Întoarceți-vă! strigă ea. Toate! Duceți-vă în camerele voastre!

Giselle nu încetini. Rehanne îi urmă exemplul şi trecură amândouă pe lângă directoare. Oryon li se alătură.

— A treia cameră pe dreapta, spuse el. E vorba despre Kress.

— Kress! exclamă Rehanne dând drumul mâinii lui Giselle. Ce s-a întâmplat?

El răspunse fără a-şi întoarce ochii spre ea.

— Nu ştiu. L-a sfâşiat ceva.

— L-a sfâşiat!

Ajunseră la uşa cu pricina şi Giselle dădu buzna înăuntru, dar ea nu reuşi să treacă printre cei strânşi acolo până ce nu-l auzi pe Oryon strigându-le:

— Ieşiți cu toții! Vine directoarea.

Majoritatea dormeau deja când răsunaseră țipetele şi erau în pijamale sau în chiloți. Stăteau nefiresc de tăcuți şi de solemni, speriați. Rehanne îl zări pe Reece, dar nu şi pe Gray. Directoarea apăru în spatele ei.

— Miss Zalos, n-ai voie să te afli la acest etaj, la ora asta.

— Dar trebuia... trebuia să văd, replică ea în

vreme ce băieții ieşeau tăcuți din cameră.

— Foarte bine, uită-te.

Şi directoarea o împinse în cameră. Un sunet aspru îi atrase privirea către un colț: Fenton, colegul lui Kress, vomita.

— Trăieşte!

Vocea tremurată a lui Giselle o făcu să se întoarcă spre pat. Kress zăcea pe aşternutul îmbibat în sânge. Un alt cearceaf, aruncat peste picioarele lui, nu izbutea să-i ascundă abdomenul sfâşiat, cu intestinele la vedere. Răsufla greu, horcăit. Duhoarea de sânge şi de fecale era cumplită. Giselle îngenunche lângă pat şi puse o mână pe fruntea lui. Ridică apoi privirile spre directoare, înlăcrimată.

— Pe fratele meu nu l-am putut salva. Pe el trebuie să-l salvez, dar nu pot. Talentul meu nu e suficient de puternic. Simt că-l pierd!

— Niciun vindecător nu poate salva pe toată lumea, oricât de talentat ar fi, replică directoarea pe un ton blând. Mă îndoiesc că eu am puteri suficiente pentru a-l salva. Domnule Brew, domnişoară Zalos, găsiți-o pe Veronica. Repede!

Oryon se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă. Rehanne însă nu se putea mişca, nu-şi putea desprinde privirile de la rana oribilă ce-l ucidea pe Kress încetul cu încetul.

— Cine… cine a făcut una ca asta? bâigui ea.

— Nu am idee, răspunse directoarea accentuând fiecare cuvânt.

Ba trebuia să ştie. Ea ştia totul. La urma urmei, despre pisica lui Maridel ştiuse. Şi…

— Din moment ce domnul Brew a plecat acolo unde v-am rugat pe amândoi să vă duceți, ai putea măcar să ai grijă de domnul Rhoze.

Fenton! Uitase de el. Nu mai vomita, zăcând moale, rezemat de perete. Se grăbi spre el şi-l ajută să se aşeze pe un scaun.

— Tu nu eşti rănit, nu-i aşa? îl întrebă ea.

Băiatul clătină din cap.

— Erai aici? Ai văzut ce s-a întâmplat?

— Dormeam. M-am trezit când a început el să urle. N-am văzut nimic. Era prea întuneric. Dar ce urlete! exclamă Fenton, astupându-şi urechile cu palmele. Încă le mai aud şi acum.

— Dar n-ai văzut chiar nimic? insistă Rehanne.

— M-am ridicat şi am încercat să aprind lumina. Ceva mare a sărit pe lângă mine. Negru. Şi fierbinte. A ieşit pe fereastră.

— Deci l-ai văzut!

Fenton clătină din nou capul şi gemu.

— Totul s-a întâmplat prea repede. A fost ceva ca o ceață. Ar fi putut fi o felină, nu ştiu. Am aprins apoi lumina şi l-am văzut pe Kress.

Se scutură din nou, înfiorat. Rehanne îl linişti, învăluindu-l în puterile ei, alungându-i oroarea.

Veronica intră în grabă, urmată de tânăra ei asistentă şi de Oryon. Cele două femei se repeziră spre pat, dar Oryon se opri lângă Fenton.

— Vino! Trebuie să ieşi de aici, îi spuse şi,

ridicându-l, îl duse spre uşă.

Rehanne îi urmă.

— De ce au venit îngrijitoarele? Doar nu au puteri de vindecare, nu-i aşa?

— Amândouă sunt mai mult decât ceea ce par, răspunse Oryon. Ar fi trebuit să ştii asta până acum.

Replica usturătoare o făcu să renunțe la celelalte întrebări. Rămase lângă uşă şi privi cum Oryon îl conduce pe Fenton spre Davy şi Jerrol, care stăteau două camere mai departe. Toți patru dispărură înăuntru. Ceilalți băieți aşteptau pe coridor cu figuri confuze, înspăimântate. Printre ei îl zări pe Reece şi dădu fuga spre el. Era îmbrăcat cu un halat de casă albastru, iar părul îi era ciufulit, ca şi cum fusese trezit din somn.

— Unde-i Gray? îl întrebă ea. E la voi în cameră?

— Nu l-am văzut toată seara.

Frica începu să-i strângă inima.

— Uite ce-i, continuă Reece. Sunt sigur că e bine. Ar trebui să te duci sus.

Vocea lui agitată îi aminti cât de târziu e; nu avea ce să caute la etajul băieților în miez de noapte, dar trebuia să-l găsească pe Gray. Încuviință din cap şi se îndreptă spre scări, privind drept înainte, cu excepția unei scurte ocheade spre camera lui Kress, când trecu prin dreptul ei. Uşa era însă închisă.

Îl disprețuia pe Kress şi nu uitase câtuşi de puțin ce rol avusese el în răpirea lui Gray. Niciodată nu

înțelesese de ce i s-a mai permis să rămână la şcoală. El nu se schimbase după aceea, aşa ca Oryon; era la fel de arogant şi de egocentric, îngâmfat şi plin de el. Dar să fie astfel sfâşiat… Nu, în niciun caz nu i-ar fi dorit aşa ceva!

Ajunse la scări şi puse piciorul pe prima treaptă. Nu se vedea nimeni în jur şi totuşi avea senzația unei prezențe, la fel cum se întâmplase în camera liberă, când făcuse vraja. Răzgândindu-se brusc, se întoarse şi coborî la parter.

Jos domnea întunericul. Pipăind în jur, se apropie de salon, intră şi încercă să străpungă bezna cu privirile.

— Gray, unde eşti?

— Aici. În fotoliul de lângă şemineu.

Ghidată de sunetul vocii lui, se duse spre el. Se lovi de fotoliu, dădu peste mâna lui şi o prinse într-a ei. Avea palma umedă şi degetele lipicioase. Rehanne îngenunche lângă el.

— Unde ai fost? Mi-am făcut griji pentru tine!

— Am fost aici. M-am gândit, răspunse el pe un ton plat şi moale, care o îndureră. Cred că am adormit. Cât e ceasul?

— Nu ştiu. E târziu. Doar n-ai dormit şi când au răsunat țipetele, nu-i aşa?

— Țipetele? Degetele i se încleştară pe ale ei. Țipetele au fost reale? Credeam… Am avut un coşmar şi am crezut că țipetele sunt în vis.

Rehanne clătină din cap, deşi el n-avea cum să-i vadă gestul în întuneric.

— Kress a fost. Ceva a intrat în camera lor când el şi Fenton dormeau şi… şi l-a sfâşiat. Nu se ştie sigur dacă va putea fi salvat.

Îl auzi icnind scurt. Atât. Voia să-l audă spunând ceva, s-o liniştească, să-i alunge îndoielile.

Însă tăcerea lui nu făcea decât să i le sporească, să le adâncească. Discuția lui cu directoarea, pe care o surprinsese, îi reveni în minte. Şi nu mai putea suporta. Trebuia să dea totul pe față, să vorbească pe şleau cu el.

— Lina.

Gray rostise numele ca şi cum asta explica totul. Oare?

— Lina, repetă el. Reece a găsit camera noastră vandalizată azi – hainele, aşternuturile, păturile, totul a fost făcut fâşii. Erau urme de gheare pe mobilă. N-am avut ocazia să-ți povestesc până acum. Dimineață s-a întâmplat. Iar acum… asta. Lina. Sub formă de panteră. Ea trebuie să fie!

— De ce?

Gray îşi smulse mâinile din palmele ei şi țâşni în picioare.

— De ce?! Doar o ştii… ştii cum e… Şi mai întrebi de ce?!

Ea se ridică şi-l prinse de braț.

— Linişteşte-te, Gray! Ascultă-mă! Poate că ai dreptate. Dar l-am văzut pe Kress. Halul în care arată… Nu cred că Lina ar fi…

— Nu crezi! îți închipui că Linei îi pasă ce face

când ia formă de panteră?

— Sst! Nu mai striga! Te rog, linişteşte-te!

Vorbind, îşi extinse puterile spre mintea lui, calmându-i furia şi potolindu-i… Oare ce? Spaima? Da, o simţea clar – teroarea ascunsă în dosul mâniei violente. Şi îi transmise linişte, alinare.

Era pentru a treia oară astăzi când îşi folosea acel talent, cel pe care jurase să *nu-l* utilizeze. Dar trebuia să-i domolească suferinţa, să-l facă să asculte vocea raţiunii. Mări forţa care îi atenua emoţiile, o intensifică. Dar puterea îi ricoşă înapoi, izbindu-i mintea cu violenţa unui baros, dezechilibrând-o.

Îşi reveni. Tapiţeria groasă a fotoliului îi susţinea spatele şi capul. Aplecat deasupra ei, Gray o striga; îi simţea răsuflarea caldă pe faţă.

— Rehanne! Rehanne, ce s-a întâmplat? Mă auzi? Rehanne!

O durea capul. Încercă să deschidă gura, să rostească un cuvânt, dar durerea crescu. Insistă.

— Mi-am revenit. Inspiră adânc şi încercă din nou: îmi pare rău, am vrut doar să te ajut.

— Cum adică? Ce vrei să spui?

Deci nu ştia. Nu-şi dăduse seama că puterile ei îl sondaseră. Nu-i făcuse rău în mod intenţionat. Nu, nici n-ar fi putut. Nu avea forţa necesară. Nu-i sesizase deci ingerinţa. Înseamnă că altceva, ceva din interiorul lui, o respinsese.

Trase adânc aer în piept şi durerea se mai potoli. Întinse o mână şi îl apăsă uşor pe piept.

— Gray, trebuie să vorbim.

— Ascult.

— Erai atât de furios, iar eu am încercat să-mi folosesc puterea pentru a-ți potoli gândurile mânioase. Iar ceva mi-a înhățat-o şi mi-a azvârlit-o în față.

— Cum adică, ceva? întrebă el şi în voce îi răsună un fior de spaimă.

— Nu ştiu. Puterea ta sau… sau altceva.

Gray se îndepărtă de ea şi, când vorbi, vocea îi tremura.

— Directoarea a spus că am adus ceva… un demon… din locul acela în care m-au ținut Femeile Teribile şi crede că el e vinovat de distrugerile din camera mea. Dar nu se poate. Nu m-am întors în cameră după micul dejun; tu ştii asta.

— Nu, nu ştiu.

— Dar am fost împreună toată dimineața!

Rehanne se ridică în picioare cu greu, temându-se de reacția lui; adevărul trebuia însă rostit.

— Ne-am despărțit după micul dejun, nu-ți aminteşti? Eu m-am întors la mine în cameră şi am crezut că tu ai făcut la fel. Ne-am întâlnit apoi în capătul scărilor, pentru a merge la adunare.

— Ba am rămas împreună, replică Gray şi, auzindu-i şoapta chinuită, ea îşi dori să-i poată vedea fața. Îmi amintesc…

Rehanne îl prinse în brațe şi îl simți cum se

lipeşte de ea.

— Ne-am despărțit pentru circa o oră, Gray. Îmi pare rău…

— Şi eu de ce nu-mi pot aminti? Ce s-a întâmplat în ora aceea?

— Aş vrea să ştiu şi eu, răspunse ea îmbrățişându-l mai strâns.

Gray se smulse din brațele ei, trăgându-se înapoi.

— Crezi că eu am făcut… lucrurile acelea?

— Nu. Nu cred nimic. Şi, oricum, nu e vorba despre tine, ci despre demonul acela. Dar nu ştiu dacă asta a fost. Nu ştiu nimic.

— Ei bine, eu ştiu. N-am făcut absolut nimic. Şi nimeni nu mă crede.

Cu aceste cuvinte, se repezi spre scări. Rehanne se luă după el.

— Gray!

Dar el nu se opri. Ajunse la trepte, le urcă în fugă şi intră pe coridorul băieților. Ea îl urmă, dar rețeaua de pază îi blocă drumul. În lumina unicului bec chior, îl văzu alergând spre camera lui şi intrând. Suspinând, Rehanne urcă scara până la etajul ei. Pe hol domnea tăcerea; toate uşile erau închise. Probabil că era foarte târziu.

Mergând în vârfurile picioarelor, observă o rază de lumină pe sub uşa Linei; probabil că Giselle se întorsese în cameră şi poate că avea veşti despre Kress. Bătu încet în uşă, aşteptă şi tocmai se pregătea să renunțe şi să plece, când uşa se

deschise.

— Ce doreşti? se încruntă Lina la ea.

Era îmbrăcată de zi, cu o fustă neagră şi o bluză mulată, de aceeaşi culoare. Rehanne se simți jenată şi puțin speriată.

— O căutam pe Giselle, răspunse ea. Credeam că…

— Nu-i aici.

— Îmi pare rău că te-am deranjat. Voiam să aflu ce mai face Kress. Cred că ştii ce s-a întâmplat.

— Am auzit.

În vocea Linei nu răsunase niciun dram de compasiune, ci doar nerăbdare. Bâiguind alte scuze, Rehanne se retrase, dar privi pe lângă ea, în cameră. Perdelele verzi fluturau în bătaia vântului, iar pe pervaz se zărea ceva ca o dâră lungă de sânge.

Lina închise uşa, iar ea porni spre camera ei. *Gray avea dreptate. Trebuia să-l fi ascultat. Lina a fost! Ea trebuie să fi fost.* Puse mâna pe clanță şi deschise uşa, coborându-şi privirile.

Degetele îi erau mânjite de sânge.

Probabil că se murdărise de pe ceva din camera lui Kress. Sau… îşi aminti că mâinile lui Gray erau umede şi lipicioase. Să fi fost sânge?

Auzi scârțâitul patului şi, din întuneric, vocea somnoroasă a lui Chantal întrebă:

— Rehanne?

— Da. Îmi pare rău că te-am trezit.

Dar dacă tot nu mai dormea, înseamnă că putea

să aprindă lumina. Pipăind, Rehanne găsi întrerupătorul veiozei de pe biroul ei. Chantal se ridică în capul oaselor, înfăşurată toată în cearceaf. Avea ochii umflați şi roşii.

— Ştii dacă… Kress e în viață?

— Nu ştiu.

Rehanne nu avea chef de vorbă. Chantal aflase despre cele întâmplate; toată lumea ştia deja, în ciuda pazei de pe scări. Întorcându-se cu spatele spre colega ei, pentru a-i descuraja orice tentativă de conversație, se dezbrăcă şi îşi puse cămaşa de noapte. Apoi se răsuci pentru a-i spune că va stinge lumina când se va întoarce de la baie. Pe podea, lângă patul lui Chantal, o batistă albă pătată de sânge îi atrase privirea. Fata observă; se aplecă, văzu bucata de pânză, o înhăță şi o vârî sub cearceaf.

— E a mea. Am plâns atât de tare când am auzit despre Kress, încât mi-a curs sânge din nas.

Din nou sânge. În seara asta, peste tot era sânge.

8 Tristeți de dimineață

Gray se împletici în clasă şi se prăbuşi într-o bancă din ultimul rând. Nu dormise, nu se spălase, nu se răsese, nu-şi schimbase hainele şi nici nu mâncase de dimineață. Ştia că arată jalnic, dar nu-i păsa. Nici nu ştia de ce se mai sinchiseşte să vină la ore – doar că astfel avea ceva de făcut,

altceva decât să stea pe gânduri în camera lui sau în salon. Iar Rehanne avea să fie şi ea în clasă.

Nu avea nimic să-i spună şi nici nu voia să vorbească. Voia doar să stea alături de ea, să se simtă alinat de prezența ei. Simțea nevoia efectului liniştitor pe care ea îl avea asupra lui. Nu-i păsa că era doar un talent al ei, că-şi folosea puterile pentru a-i calma lui neliniştile; trebuia să i le potolească cineva.

Astăzi însă, prezența ei nu putea să-l liniştească, fiindcă nu credea în nevinovăția lui. Gray nu ştia nici măcar dacă el însuşi mai credea în ea. Fusese atât de sigur că petrecuseră împreună timpul dintre micul dejun şi adunare! Şi dacă nu stătuseră împreună, ce făcuse el oare în acel răstimp? De ce nu-şi putea aminti?

Oare fiara aceea îi distrugea mintea? Dar exista într-adevăr o fiară?

Toată noaptea întorsese aceste întrebări şi pe față şi pe dos, fără a găsi răspuns, fără a izbuti să se liniştească.

În clasă intră Coral Snow. Îl văzu şi pe trăsăturile ei se întipări panica. Alese o bancă din față, cât mai departe de el, iar alura rigidă a umerilor ei dovedea că sesiza suferința lui Gray şi încerca să se ferească de ea. Ar trebui să plece, să iasă din clasă, din şcoală, să se ducă altundeva, oriunde. Doar că nu ştia niciun loc în care să nu provoace suferințe. Şi în plus, nu avea puterea să se mişte.

Elevii din anul al doilea intrară în grup şi, cu excepția unor priviri curioase, nu-i acordară nicio atenție. Probabil că aflaseră despre Kress, dar nimic în comportamentul lor nu sugera că auziseră zvonuri care să-l asocieze cu cele întâmplate. Jerrol intră în grabă şi se aşeză alături de Coral. Răsucindu-se în bancă, privi spre colegii din clasă şi îl observă pe Gray. Zvâcnetul nervos al capului şi încruntătura care îi uni sprâncenele într-o linie dreaptă pe frunte îl făceau să semene mai mult ca niciodată cu un dihor. Se întoarse apoi la loc şi o salută pe Coral, ignorându-l vădit pe Gray.

Această reacție ar putea însemna că ştie despre bănuielile care planează asupra lui – sau poate doar că nu se simțea bine în preajma lui, după ciocnirea din prima zi.

Nevil Santomayor, un alt elev din anul al treilea, era tăcut şi timid; Gray abia dacă-l cunoştea. Fusese singurul băiat din anul trei care nu se implicase în complotul urzit de Oryon şi din acest motiv lui Gray i-ar fi plăcut să-l considere prieten, dar Nevil era mereu retras. Magistrul Hawke intră în clasă, se postă în fața băncilor şi bătu cu bastonul de trei ori în podea – semn că dorea să înceapă ora. Rehanne dădu şi ea buzna, aşezându-se în bancă alături de Gray. Nu putea să-i spună nimic, fiindcă profesorul începuse deja să vorbească, dar era evident că se simte uşurată, văzându-l.

Părea obosită şi probabil că nu dormise nici ea prea mult. Oare mai aflase ceva despre Kress? Gray nu simțea niciun dram de simpatie față de el, dar propria lui situație risca să devină extrem de gravă dacă băiatul murea şi lumea continua să-l învinovățească pe el de atac.

Trebuia să găsească o modalitate de a se disculpa. Ce bine ar fi fost dacă seara trecută, în loc să stea singur în salon, s-ar fi dus în camera lui; Reece ar fi putut depune mărturie pentru el. Dar voise să fie singur – şi fusese. Nimeni nu-l văzuse înainte de a-l găsi Rehanne.

Habar n-avea cât timp rămăsese în salon. Ei îi spusese că dormise. Chiar crezuse că a dormit, fiindcă avusese un fel de vis (numai că păruse real) în care parcă se rătăcise de unul singur într-un tunel lung pe care se aflau toate sculpturile create de el. Toate nimicurile acelea efemere erau păstrate acolo, pe piedestaluri de marmură, aliniate la perete. Dar cum întindea mâna spre una, încercând s-o atingă, sculptura dispărea. Ajunsese astfel la ultima, capul de țap. Aceasta rămase, rânjind la el. Înfuriat, o lovise cu pumnul şi se tăiase în cornul animalului, dar izbutise s-o fărâme în mici fragmente care zburaseră, urlând, în depărtare. O uşă apăruse în locul piedestalului şi, trecând de ea, se pomenise în salon, aşezat pe fotoliu în întuneric. Iar Rehanne îl striga.

Visul sau viziunea, sau ce-o fi fost ea, nu părea să fi durat prea mult; şi nici nu avea impresia că

trecuse ceva timp între coşmar şi sosirea lui Rehanne. Şi totuşi, când se aşezase în salon, imediat după cină, luminile erau aprinse, iar el nu-şi amintea când se stinseseră. Probabil că venise cineva – directoarea, poate, sau Veronica. Era ciudat însă că nu-l treziseră să-l trimită în camera lui înainte de a fi instalată paza pe scări.

Pe de altă parte, când urcase la etaj, după discuția cu Rehanne, scările nu erau păzite. Atunci nu se gândise la asta; poate că paza fusese îndepărtată după rănirea lui Kress, ca să poată trece vindecătorii, dar la fel de posibil era ca în seara aceea să nici nu fi fost măcar instalată.

Un clopoțel sună. Tresărind, Gray îşi dădu seama că ora se încheiase şi că el nu auzise nici măcar un cuvânt din lecție. Pe bancă, în fața lui, era un manual. Probabil că magistrul le împărțise cărțile şi le dăduse o temă. Iar el nu avusese habar de nimic. Luă în mână volumul subțire şi se întoarse spre Rehanne.

Dar nu mai era lângă el.

Nesigur pe picioare, se ridică şi ieşi din clasă în urma celorlalți elevi. Ce naiba se întâmpla cu el? Cum de n-o văzuse şi n-o auzise pe Rehanne plecând, când stătuse chiar lângă el? Doar stătuse lângă el, nu-i aşa? Era imposibil să fi fost doar în imaginația lui… Sau poate că nu?

Îndurerată, neliniştită şi confuză, Rehanne ieşi în grabă de pe culoarul sălilor de clasă şi urcă spre

biroul directoarei. Cu permisiunea magistrului Hawke, plecase de la oră cu câteva minute mai devreme, în timp ce el distribuia manualele. Voia să ajungă la directoare înainte de sfârşitul orei, ca să n-o vadă ceilalți elevi. Trebuia să-i vorbească, să-i ceară sfatul. Comportamentul lui Gray friza nebunia, iar ea nu ştia cum să-l abordeze.

Ce se întâmplase noaptea trecută fusese, oricum, descumpănitor – insistențele lui că petrecuseră toată dimineața împreună, că stătuse de unul singur în salon toată seara, pe întuneric, umezeala aceea de pe mâinile lui, care ar fi putut fi sânge... Dar cel puțin izbutise să discute cu el. În dimineața asta însă, stătuse toată ora cu o privire goală, iar când încercase să-i atragă atenția, nu dăduse semne că ar auzi-o sau ar vedea-o.

Bătu la uşa biroului, dar nu-i răspunse nimeni. Poate că directoarea era încă alături de Kress, deşi era greu de crezut că acesta supraviețuise. Doamna Vedreaux nu venise la micul dejun, dar nu era nimic neobişnuit în asta. De obicei, la fiecare masă lua parte un singur profesor, pentru a menține ordinea şi a cere binecuvântarea Dătătorului de putere. În această dimineață, onoarea îi revenise doamnei Dova. Rehanne sperase să audă ceva despre straniile evenimente din seara trecută şi o veste despre supraviețuirea sau decesul lui Kress, dar profesoara nu spusese nimic.

Nici Giselle şi Lina nu veniseră la micul dejun, şi nici Fenton. Niciun elev nu ştia mai multe decât ea, dar toți erau curioşi şi maşina de zvonuri era în plin avânt. Era firesc ca Gray să fie şi el inclus în aceste zvonuri. Trebuia neapărat să dea de directoare, să afle nişte răspunsuri.

Ezitând, se apropie de camera lui Kress, îşi adună curajul şi ciocăni. Uşa se deschise şi se pomeni față-n față cu Veronica. Îngrijitoarea era ciufulită, ca de obicei, cu ochii ei negri şi pătrunzători pe fața rotunjoară. Pete de praf şi, posibil, de sânge îi pătau şorțul alb cu care îşi acoperise rochia dungată.

— Da, domnişoară?

Totdeauna se simțise intimidată de Veronica, deşi n-ar fi putut spune de ce. Vocea îi pieri când încercă să-i explice pentru ce venise.

— O… o căutam pe directoare. Nu e în birou şi m-am gândit că ar putea fi aici. Şi voiam… voiam să aflu despre Kress.

Chipul Veronicăi era impenetrabil. Făcu un pas înapoi şi-i dădu voie să între în cameră.

— Directoarea nu-i aici. Eu făceam curat.

Toate urmele măcelului de ieri dispăruseră. Paturile erau acoperite cu aşternuturi curate, podeaua şi pereții fuseseră spălate, iar la fereastră atârnau perdele albe, deşi cu o seară în urmă Rehanne nu văzuse nicio perdea.

Trăgând aer în piept, întrebă din nou:

— Şi Kress?

— Nu pot spune nimic, domnişoară. Va trebui s-o întrebi pe directoare.

— Păi, ştii unde o pot găsi?

— Nu, domnişoară. Cred că se odihneşte. A stat trează toată noaptea şi după-amiază are ore. Dar tu nu trebuia să fii în clasă acum?

— Ba da, după pauză. Mi-am zis că aş putea vorbi între timp cu directoarea.

— Se pare că nu.

Şi îngrijitoarea împinse uşa pentru a o închide. Un hârşâit îi atrase atenția; ceva se prinsese în uşă. Se aplecă odată cu Veronica şi degetele li se atinseră pipăind pe sub uşă. Rehanne atinse obiectul, îl trase spre ea şi-l ridică. Era un cercel cu filigran în formă de semilună, cu un diamant strălucitor în centru.

— Cercelul pe care l-a pierdut Chantal! Cum a ajuns oare aici?

Veronica îl privi, încruntându-se.

— Mai bine mi-l laşi mie, spuse ea. Trebuie să i-l arăt directoarei.

— De ce? întrebă Rehanne închizându-şi repede degetele peste cercel. Chantal l-a căutat disperată. Va fi în culmea bucuriei văzând că a fost găsit.

Îngrijitoarea clătină însă din cap.

— Nu trebuie să-i pomeneşti despre el înainte de a i-l arăta directoarei.

— Bine. Atunci i-l duc eu. Spune-mi unde e.

Cu un pufnet exasperat, Veronica ieşi pe culoar, închizând cu cheia uşa camerei.

— Vino, atunci! Dar directoarei n-o să-i placă să fie deranjată şi nici n-o să-i convină că lipseşti de la ore.

Porni înainte, cu spatele țeapăn şi furioasă. Rehanne nu se sinchisi însă; i se oferise o ocazie şi n-avea de gând s-o lase să-i scape.

Dincolo de biroul directoarei, un culoar îngust ducea către apartamentul ei. Rehanne nu mai fusese niciodată acolo, elevilor fiindu-le interzis să pătrundă în această aripă a clădirii. Veronica ciocăni, fără niciun rezultat la început. În vreme ce aşteptau, Rehanne auzi sunetul îndepărtat al unui clopoțel, care anunța sfârşitul pauzei. Va lipsi de la a doua oră. Nu-i părea bine, dar ceea ce avea de făcut acum era mult mai important.

Directoarea deschise în cele din urmă şi Rehanne văzu uimită că era în capot şi papuci, cu părul despletit căzându-i pe umeri. Părea mult mai umană decât de obicei, chiar vulnerabilă. Avea ochii umflați de somn; un obraz îi era brăzdat de dungi, de la pernă probabil. Dormea, iar ele o treziseră; probabil că era nervoasă acum.

— Miss Zalos a insistat că vrea să vă vadă, declară îngrijitoarea cu o strâmbătură. A găsit ceva pe prag, în camera domnului Klemmer, şi a refuzat să-mi dea mie obiectul. Când i-am spus că veți dori să-l vedeți, a vrut să vi-l aducă ea însăşi. Deşi i-am atras atenția că vă odihniți.

Rehanne simți cum i se înroşesc obrajii. Veronica părea hotărâtă să-i prezinte situația în

cea mai proastă lumină.

— V-am căutat, interveni ea înainte ca îngrijitoarea să-i mai poată aduce şi alte acuzații. Trebuia să vă vorbesc în legătură cu Gray. Când nu v-am găsit în birou, m-am dus în camera lui Kress. Şi am dat peste asta, adăugă ea desfăcând palma şi arătându-i cercelul. E al lui Chantal. Era foarte necăjită că l-a pierdut şi credea că i l-a furat cineva.

Cu degetele ei subțiri, directoarea îi luă cercelul din palmă şi-l examină îndeaproape. Piatra portocalie a inelului sclipi în mişcare. Îşi ținea buzele strânse şi nu spuse nimic, nici nu privi spre Rehanne.

— Era prins sub uşă, explică Veronica. De aceea nu l-am văzut când am făcut curat.

Directoarea îl ridică, îl mirosi şi îşi încreți nasul, de parcă ar fi simțit o duhoare emanând din cercel. Îi dădu drumul în buzunarul capotului şi îşi scutură mâinile cu o expresie de dezgust. Nici acum n-o privi pe Rehanne, ci se întoarse spre Veronica.

— Asta înseamnă o nouă complicație în enigma noastră. Cred că va trebui să aflăm dacă este într-adevăr cercelul pierdut sau perechea lui.

Îngrijitoarea încuviință şi plecă. Rehanne rămase locului şi o auzi urcând scările spre etajul al treilea.

— N-o să vorbeşti despre asta cu miss Navarese.

Răceala fermă din glasul directoarei făcea ca

spusele sale să pară mai degrabă o afirmație decât un ordin. Femeia își folosea puterea pentru a se asigura că Rehanne nu va *putea* vorbi despre cercel sau despre încercarea Veronicăi de a-i găsi perechea.

— Ce voiai să-mi spui despre domnul Becq atât de urgent încât nu mai putea aştepta două ore?

Se simțea ca o fraieră, dar era hotărâtă să nu dea înapoi. Cu un torent de cuvinte, îi povesti cum îl găsise pe Gray în salon, pe întuneric, îi relată conversația lor şi faptul că el fusese sigur că-şi petrecuseră împreună toată dimineața, deşi nu aşa stătuseră lucrurile, ca şi despre convingerea lui că Lina era de vină pentru vandalizarea camerei lui şi pentru rănirea lui Kress. Apoi încheie spunându-i cât de ciudat se purtase Gray în prima oră de curs şi aşteptă reacția directoarei.

— Îți mulțumesc că mi-ai povestit totul, replică aceasta pe un ton la fel de rece. Nici despre asta n-ai să mai vorbeşti cu nimeni altcineva. Ai lipsit de la ora a doua. Dacă te grăbeşti, vei mai putea să-l prinzi pe magistrul Tumberlis şi să-ți ceri scuze pentru absență înainte de începerea celui de-al treilea curs.

Apoi reintră în apartamentul său, ezită o clipă, se aplecă în față şi adăugă:

— Încă un lucru, miss Zalos. Aş regreta dacă nu te-aş preveni că s-ar putea să te afli într-un serios pericol. Voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a te proteja, dar îți recomand să fii atentă şi să eviți să

te implici în problemele domnului Becq.

După cele trei cursuri de dimineață, Lina era mai mult decât dornică să meargă la masa de prânz. Fusese de la început într-o dispoziție proastă, fiindcă trebuise să se trezească devreme. Nu suferea să învețe toată dimineața, iar orarul o nemulțumea complet: două ore cu doamna Dova şi una cu doamna Blake de dimineață, plus încă una cu aceasta din urmă după-amiază. O enerva că are numai profesoare şi că nu fusese înscrisă la niciunul dintre cursurile magistrului Hawke, preferatul ei. Doamna Dova era mereu atât de corectă şi de pedantă; doamna Blake nu era tocmai rea, însă avea o strictețe şi o istețime pe care Lina nu le putea întrece niciodată.

Intră în sala de mese şi căută din priviri un scaun liber. O elevă din anul întâi se apropie de ea, cu o expresie speriată. Şuvițele de păr lungi şi drepte lăsau impresia că fata privea din dosul unei căpițe de fân. Lina încercă s-o alunge cu o încruntătură amenințătoare, dar fetişcana era hotărâtă.

— Eu sunt Maridel Denham, o anunță ea. Cineva mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu tine.

Lina îşi încrucişă brațele şi o fulgeră din priviri. Fata nu dădu înapoi.

— Mi-am pierdut pisoiul, pe Rază de Lună. O elevă din anul al doilea mi-a zis că tu ai putea şti cum să-l găsesc.

— De ce? îți par cumva o persoană care adună pisici vagaboande de pe drum?

— Oh, nu, dar persoana mi-a spus că tu înțelegi pisicile.

— Şi cine o fi persoana asta atât de săritoare? întrebă Lina în timp de unghiile ei lungi băteau darabana pe braț cu o iritare ce nu izbuti s-o alunge însă pe nepoftită.

Maridel îşi dădu părul la o parte; degeaba însă: şuvițele îi căzură din nou pe față.

— Nu cred că ar trebui să-ți spun.

— Ba ar trebui, dacă vrei ca şi eu să-ți spun *ție* ceva.

— Păi, în acest caz... Ieri la masa de seară am vorbit cu Chantal Navarese. Ea mi-a spus să vorbesc cu tine şi de atunci te tot caut.

Şuierul de furie al Linei ar fi atras atenția oricărei persoane cu scaun la cap. Maridel însă insistă:

— Mi-ai văzut pisoiul? îmi poți spune cum să-l găsesc?

— Nu.

— Dar ai zis că o să-mi spui şi tu ceva! exclamă fata în pragul lacrimilor.

— Îți spun. Nu fii atât de proastă încât s-o asculți pe Chantal. Ticăloasa aia mică şi-a bătut joc de tine. N-o să i se mai pară distractiv când am să termin eu cu ea. Şi acum, dacă nu te superi, aş vrea să-mi caut un loc şi să mănânc.

Dar Maridel nu se clinti.

— Te rog, n-am vrut să-i fac necazuri lui Chantal! Şi trebuie să-mi găsesc pisica!

— În acest caz, sunt convinsă că nu ți-ai dori s-o găsesc eu.

Cu aceste cuvinte, Lina o dădu la o parte din calea ei. Îl zări pe Oryon, dar la masa la care stătea el nu mai era niciun loc liber. Petra, Rehanne şi Coral mâncau împreună la o masă la care mai era un scaun gol, dar dacă li se alătura în starea ei de spirit actuală, o va năuci pe Coral. În cele din urmă se aşeză lângă Chantal; mai bine aşa: o să se şi distreze în vreme ce mănâncă.

Chantal o privi alarmată, dar magistrul Hawke îi rugă pe toți să se ridice pentru invocație. La masa lor mai erau două eleve din anul al doilea: Vanita Trask şi Ferene K'Sere. Când invocația se sfârşi şi toți se aşezară, Lina moțăi un salut la adresa colegelor şi se întoarse cu un zâmbet dulce spre Chantal.

— Pari cam palidă, Chantal, îi spuse ea pe un ton preocupat. Eşti cumva bolnavă?

— Sunt îngrijorată, teribil de îngrijorată pentru Kress, răspunse ea muşcându-şi buza, parcă pentru a o opri din tremurat. Nimeni nu ştie ce mai face. Probabil că directoarea ştie, dar nu e de găsit pe nicăieri.

— Ei, ştii cum se spune, lipsa de veşti înseamnă veşti bune.

Cu această replică veselă, Lina luă din mijlocul mesei platoul cu carne.

— Voi nu mâncați? întrebă ea. Eu una sunt lihnită.

Şi folosindu-se de lingură, îşi puse în farfurie un rulou de vită. Oare cum li se părea celorlalte mâncarea? Ferene mânca în grabă, dar Chantal refuză platoul, iar Vanita îşi încreți nasul dezgustată când luă, delicat, o porție micuță. Probabil că nu învățaseră încă să vadă dincolo de iluzia menită să testeze acuitatea percepției în rândul elevilor. Lor, ruloul de vită li se părea o bucată de carne tare şi ațoasă cu gust de pingea, iar legumele proaspete din grădină aveau probabil pentru ei aspectul unui amestec de varză clocită şi bucățele de cartofi tari ca nişte gloanțe.

Lina luă în lingura de servit un rulou de vită de pe platou şi-l împinse spre Chantal.

— Trebuie să mănânci, draga mea. Aşa ai să te simți mai bine. Folosindu-şi puterile, destrămă iluzia, permițându-i victimei sale să vadă friptura apetisantă şi să simtă aroma delicioasă a sosului. Mmm, e bun, nu-i aşa? adăugă ea.

Ochii fetei se luminară, surprinşi. Lina îi aşeză ruloul pe farfurie, iar Chantal puse mâna pe furculiță. Folosindu-şi din nou puterile, Lina creă o altă iluzie, direcționată numai spre Chantal. Când fata înfipse furculița în carne, ruloul se transformă într-o coadă păroasă de pisică, însângerată la un capăt şi zvâcnind din celălalt în farfurie. Chantal sughiță oripilată, iar furculița îi căzu din mână.

— Oh, ce minunat! se entuziasmă Lina. Pot să-i spun lui Maridel că am găsit o parte din pisica ei dispărută.

Apoi alese din platoul cu legume o bucată mare de conopidă şi o puse în farfuria lui Chantal. Tot numai pentru ochii bietei fete, conopida luă forma unui cap de pisoi, cu urechi, mustăți şi un nas mic şi negru. O fâşie de ardei roşu într-o parte forma limba scoasă a pisicii.

— Uite, ia încă o bucată, o îndemnă ea.

Chantal îşi împinse scaunul în spate, se ridică şi o luă la fugă din sala de mese. Lina clătină din cap cu tristețe:

— Cred că n-ar fi trebuit s-o îndemn să mănânce. Mi-am zis că-i fac un bine, dar ştiam, fireşte, cât de mult îl place pe Kress.

Vanita se uita la ea cu gura căscată. Ferene îi aruncă însă o privire încruntată.

— De ce-ți place să fii crudă? o întrebă ea, apoi se ridică şi se duse după Chantal.

Lina se răsuci spre Vanita şi ridică din umeri cu un aer mirat. Dar era îngrijorată; Ferene n-ar fi trebuit să sesizeze iluzia pe care ea o îndreptase numai asupra lui Chantal. Încercă să-şi aducă aminte ce talente avea Ferene, dar nu izbuti.

Magistrul Hawke se apropie. Lina era bucuroasă că el prezida astăzi masa.

— Miss Mueller, ce i s-a întâmplat domnişoarei Navarese?

— S-a îmbolnăvit din cauza regretelor pentru

Kress. Tocmai ne spunea că n-a putut afla dacă e viu sau mort şi s-a tulburat atât de tare, încât a fost nevoită să plece de la masă. Ferene s-a dus după ea, s-o liniştească. Sunt sigură că va fi bine, domnule.

— Înțeleg.

Explicația părea să-l mulțumească şi profesorul se întoarse la masa lui fără niciun alt comentariu. Deşi nu reuşise să scoată de la el nicio informație despre Kress, Lina suspină satisfăcută. Faptul că se răzbunase o mai înveselise şi acum îşi înfulecă mâncarea cu poftă. Când se pregătea să iasă din sala de mese, Oryon o prinse din urmă şi o luă de talie.

— Hai să vorbim, îi ceru el. În particular.

9 Discuții intime

Oryon îşi dădu drumul la gură:

— A fost o prostie să atragi atenția aşa asupra ta prin ce i-ai făcut lui Chantal!

N-avea rost să susțină că nu-i făcuse nimic; uneori îl putea păcăli pe Oryon, dar niciodată pentru mult timp.

— A meritat-o, replică ea.

— Probabil. Dar n-ai şi aşa destule necazuri?

— De ce am, mă rog, necazuri?

— Ți-ai schimbat forma.

— Şi?

— Kress. Tu eşti de vină?

— Fireşte că nu.

— Ai spus că vrei să-i dai o lecție.

— Dar n-am zis că am de gând să-l omor.

— A murit?

— Nu ştiu. Tu ai lăsat să se înțeleagă că ar fi murit.

— Nu te mai certa cu mine, Lina! Indiferent dacă tu ai făcut-o sau nu, lumea tot va crede că e vina ta.

— N-am eu ce-i face lumii, dacă aşa crede. Iar pe tine cine te-a pus să-mi porți mie de grijă?

— Nimeni, slavă Dătătorului de putere! Dar după ultima boroboață, chiar ai avea nevoie de cineva. Nu e momentul să atragi atenția asupra ta.

Lina izbucni în râs.

— Înțeleg eu care-i problema! exclamă ea. Ți-e teamă că bănuielile vor cădea asupra ta. Oamenii ne-au văzut împreună. Kress te urăşte, iar ei ştiu asta. De fapt, nu pentru mine eşti tu îngrijorat, Oryon, dar ştii că toți cei care dau vina pe mine te vor învinovăți şi pe tine.

El se încruntă.

— Dar nu asta e…

— Ba sigur că e! Şi de unde ştiu *eu* că nu tu ai făcut-o?

— Nu fii ridicolă!

— Nu sunt. Mă gândesc la trecutul tău recent, iar alții fac probabil la fel. Cine ar fi mai capabil de o asemenea faptă decât tine?

El deschise gura să spună ceva, o închise la loc, se întoarse cu spatele şi plecă.

Lina îşi spuse că atinsese un punct sensibil; probabil că întinsese prea mult coarda. Nu voise să-l scoată din sărite, să-l îndepărteze de ea. Avea nevoie de el pentru schimbul de energii care le putea reda puterile pierdute. Era convinsă că amândoi atinseseră din nou nivelul anterior, dar nu-i trecea prin minte să se oprească aici.

Nu, ar fi fraieră dacă l-ar lăsa pe Oryon să fie supărat pe ea. Mai târziu îşi va cere scuze şi-l va asigura că, în realitate, nu-l suspecta de rănirea sau uciderea lui Kress.

Când Rehanne intră în clasă pentru al treilea curs pe care îl aşteptase cu atâta nerăbdare, cel de Limbi oculte, Petra era deja înăuntru. O salută şi se aşeză lângă ea, mulțumită că şi prietena ei urma acest curs; puteau învăța împreună.

Nevil Santomayor intră în viteză, se trânti în bancă în spatele ei şi murmură timid un salut. Venise vremea ca ora să înceapă şi Rehanne îşi spuse că, probabil, numai ei trei participau la ore; în anul al treilea clasele erau formate de obicei din foarte puțini elevi.

Dar apoi, spre dezamăgirea ei, îl văzu pe Oryon intrând, urmat câteva clipe mai târziu de Lina. Deşi îşi spuse că ea *nu* împărtăşeşte antipatia lui Gray față de ei, faptul că se afla în aceeaşi încăpere cu amândoi îi dădea o stare neplăcută.

Nevil aruncă o privire spre Lina, apoi se întoarse repede. Își adună caietele și creioanele și se mută într-o bancă din față, dincolo de Petra și cât mai departe de Oryon și Lina.

— Care-i problema ta, Nevil? îl întrebă Lina. Ți-e teamă că mușc? Sau zgârii?

Rânjind, își încovoie degetele ca pe niște gheare și trase cu ele prin aer. Nevil păli.

— Nu, eu... eu...

— Termină! o certă Petra. Știi că nu e deloc vesel ce faci, mai ales după ce s-a întâmplat seara trecută.

Lina își arcui sprâncenele.

— Oh, s-a întâmplat ceva deosebit seara trecută?

— Pretențiile astea de inocentă te fac să pari vinovată.

— Ce pretenții? Nu-s vinovată de nimic.

— Ești vinovată de grosolănie și n-avem nevoie de așa ceva, ripostă Petra pe un ton ridicat.

Ochii Linei se îngustară ca ai unei pisici. Se ridică pe jumătate din bancă și doar sosirea la timp a doamnei Dova împiedică o ciondăneală. Profesoara le aruncă o privire ascuțită.

— Fiindcă am ajuns puțin mai târziu, m-aș fi așteptat ca toată lumea să fie deja în bănci, în liniște. Domnule Brew, vrei să împarți aceste manuale, te rog?

Oryon se ridică și luă unul dintre cele două teancuri de cărți de pe catedră. Puse apoi câte un

volum subțirel pe fiecare bancă, fără a privi în ochii nimănui.

— Şi pe acestea, spuse doamna Dova arătând celălalt teanc.

Lina se strâmbă când el execută ordinul. Acestea erau cărți mai groase şi mai grele – dicționare, văzu ea când Oryon le distribui, aşezându-se apoi la locul lui, cu fața întunecată de mânie.

Atmosfera tensionată nu se risipi până la sfârşitul orei. Rehanne era bucuroasă că în clasă nu se afla şi Coral; ar fi fost devastată de tensiunea ce emana, în mare parte, dinspre Oryon şi Lina.

Deşi era, fără îndoială, conştientă de ea, doamna Dova ignoră atmosfera încărcată. Le înmână foi cu structura cursului, le spuse care sunt cerințele şi le explică motivele şi natura străvechilor limbi ale magilor. Nu puse nicio întrebare şi nu dădu ocazia să-i fie adresată vreuna. Deja familiarizată cu materia, Rehanne îşi lăsă mintea să rătăcească, făcându-şi ca de obicei griji pentru Gray.

Ultima oră era cea de Istorii de caz în etică. Era nerăbdătoare să vadă dacă Gray va veni şi alese o bancă în spate, de unde să-l poată pândi. Magistrul San Marte intrase şi dăduse deja bună ziua când el îşi făcu apariția şi se trânti într-o bancă. Nu avea cum să vorbească cu el; nu putea decât să-i zâmbească încurajator şi să-i arate că ar vrea să discute după oră. Arăta groaznic, mai rău decât de dimineață. Privirile îi erau terne şi vagi, ca ale unui somnambul.

Magistrul împărți şi el cărți: volume groase şi grele, cu scris mărunt, tipărit pe două coloane. Profesorul turuia de zor despre importanța lor, despre „bogăția de învățături” pe care o conțineau. Rehanne încercă să-l ignore, dorindu-şi să aibă puterea de a modifica timpul, ca să treacă mai repede peste această oră. Sârguincioasă, îşi scrise în caiet tema pentru a doua zi, dar nu luă notițe. Gray, văzu ea, nu pusese nici măcar o dată mâna pe creion.

La curs fuseseră repartizați îndeosebi elevi din anul al treilea, plus Giselle şi Chantal. Din fericire, aceasta din urmă se liniştise considerabil de la ieşirea ei precipitată din sala de mese, iar Giselle nu venise la oră. Rehanne n-o văzuse toată ziua şi deci nu avusese ocazia s-o întrebe despre Kress.

Lângă ea şedea Fenton, palid sub puzderia de pistrui; buna sa dispoziție obişnuită pierise. Poate că avea veşti despre starea lui Kress. Mâzgăli rapid o întrebare şi rupse pagina din caiet în vreme ce magistrul perora despre caracterul nobil al istoricilor care consemnaseră destoinic problemele de etică în textul cărții. Apoi, când profesorul îşi aranjă peruca şi coborî privirile în manual pentru a citi un fragment din introducere, se întinse şi puse bilețelul în fața lui Fenton.

El ridică din umeri, cu palmele în sus, semn că habar n-avea. Întrebarea îi reamintise, probabil, oroarea de ieri, căci îşi scutură un fior şi se aplecă în față, cu coatele pe bancă şi capul în mâini.

Rehanne se simți vinovată fiindcă îl tulburase iar; dar mai simțea şi altceva: un răspuns emoțional impus din exterior.

Chantal observase bilețelul şi-i ghicise scopul, fapt care îi ațâțase iar furia şi durerea. Emoțiile ei pătrunseră în sufletul lui Rehanne, iar în mintea ei răsuna un singur cuvânt: *Lina, Lina, Lina!*

Era gata să explodeze, să urle de frustrare, să scuipe o acuzație. Dar nu era ea singura afectată; toți elevii deveniseră agitați, se fâțâiau, băteau cu creioanele în bancă, închideau şi deschideau cărțile, aruncând priviri dese spre ceas. Ticurile nervoase ale magistrului San Marte deveniră şi ele mai accentuate: îşi tot aranja peruca, îşi netezea mustața, se trăgea de cravată, se ridica pe vârfuri, se legăna şi se bâțâia, încât Rehanne îşi spuse că nu mai poate suporta.

În sfârşit, sună clopoțelul şi elevii se năpustiră din clasă de parcă i-ar fi fugărit vreun demon.

Şi poate că aşa şi era.

Rehanne îşi înăbuşi acest gând şi se grăbi să-l ajungă pe Gray, care se repezise afară fără a o mai aştepta. Trecu printre Chantal şi Britnor, dar o opri Fenton.

— Rehanne, vreau să vorbesc cu tine, îi ceru el blocându-i calea.

— Nu se poate mai târziu?

Gray dispăru în mulțimea de elevi ieşiți din celelalte clase.

— E important. Mi-am amintit ceva. Şi nu cred…

— Regret! Trebuie să mă duc după Gray. Te caut eu înainte de cină, bine?

Şi fără a-i da timp să răspundă, trecu pe lângă el, străbătu grupul de elevi din capătul culoarului, o luă la fugă şi-l prinse pe Gray la picioarele scărilor.

— Gray, bâigui ea gâfâind, de ce nu m-ai aşteptat?

El îi întoarse o privire goală.

— Gray?

Îl văzu clipind şi, încet, privirea i se focaliză.

— Scuză-mă. Ce spuneai?

— N-are importanță. Putem vorbi undeva în linişte?

— După pauză am seminarul acela cu directoarea. Nu vreau să întârzii.

— O să fim atenți la ceas.

Îl conduse spre bibliotecă; sala era deschisă şi, cu excepția elevului din anul al doilea de la ghişeu, nu mai era nimeni înăuntru. Se aşezară la o masă în colțul cel mai îndepărtat şi începură să vorbească în şoaptă.

— Vreau să-mi cer scuze că te-am suspectat noaptea trecută, îi spuse ea. Cred că eram amândoi tulburați, iar…

— Iar eu m-am purtat bizar. Şi mie îmi pare rău.

Ea îi acoperi mâna cu palma ei.

— Mi-era teamă. Venisem direct din camera lui Kress. Nu mai gândeam clar.

— Eu nu mai gândesc clar de mult timp, replică

el, strângându-i mâna.

— Când m-am dus sus, am văzut lumină în camera Linei. Mi-am spus că poate e Giselle şi am ciocănit la uşă. Era însă Lina. Nu se culcase încă, era îmbrăcată şi... am văzut o urmă de labă însângerată pe pervazul ei. Ai avut dreptate. Ea trebuie să fi fost!

— Va trebui să-i spui directoarei. Trebuie s-o convingem, adăugă el pe un ton mai animat.

— Nu sunt sigură că mă va asculta.

Fără să vrea, Rehanne privi spre mâna lui Gray şi îşi aminti că seara trecută fusese umedă – poate de sânge. Acum, murdăria adunată sub unghiile lui avea o nuanță roşiatică. Iar avea îndoieli! Deşi cu numai o clipă în urmă fusese atât de sigură.

— Cred că şi tu ai avut sânge pe mână noaptea trecută, îi şopti ea aruncând priviri furişe către elevul de la ghişeu, ca să fie sigură că nu-i poate auzi. Ce s-a întâmplat?

El îi dădu drumul. De această dată, când răspunse, vocea îi era din nou plată şi moale.

— Până la urmă nu eşti chiar sigură...

— Ba da, *sunt!* Însă...

— Nu, nu eşti, o întrerupse el. Nu-i nimic. Nici măcar eu nu sunt sigur. Îmi doresc să fi fost Lina. Dar ar fi mult prea uşor, nu-i aşa? Fiindcă adevărul e că am avut sânge pe mână. Am văzut când am urcat în cameră şi nu ştiu de unde a apărut. Nu ştiu unde am fost şi ce am făcut seara trecută. Nu ştiu unde am fost şi ce am făcut ieri-

dimineață. Şi trebuie să aflu. Până ce nu voi afla…

Rehanne îi luă iar mâna, strângându-i-o în a ei.

— Am să te ajut. Trebuie să te fi văzut cineva şi dimineață, şi aseară.

— Mulțumesc, replică el ridicându-se, dar vreau să nu te amesteci. Nu vreau să te pun în pericol.

— Nu mi-e frică.

— Ba ar trebui să-ți fie. Acum mă duc la ore. Ai grijă. Te rog!

Îi atinse obrazul cu o mişcare uşoară şi plecă.

Dacă Gray se îndoia că Lina fusese cea care îi vandalizase camera şi-l atacase pe Kress, însemna că acceptase teoria directoarei cu privire la demonul care-l poseda. Oare pierderile acelea de memorie erau de vină, sau se mai întâmplase şi altceva – ceva despre care nu-i spusese ei? îşi aminti că Fenton voise să-i vorbească – despre ceva important, adăugase el. Ar fi trebuit să-l asculte. Poate că lucrul de care îşi amintise îl putea ajuta pe Gray… sau îl condamna definitiv. Trebuia să afle.

Fiindcă, dintr-odată, începuse să-i fie frică. Îngrozitor de frică.

10 Uneltind cu inamicul

Gray intră în sala de seminar şi se opri brusc. Oryon era aşezat la masa ovală, alături de directoare; ei doi erau singurii din încăpere.

— Intră, domnule Becq, şi ia loc.

Deşi masa era suficient de mare pentru şase persoane, numai patru scaune erau aranjate în jurul ei. Gray înaintă încet până în mijlocul sălii, fără a-şi lua privirea de la Oryon. Nu se aşteptase să fie singurul elev la acest curs special, dar nu putea îndura gândul că făcea pereche cu Oryon, într-o clasă cu numai două persoane. Se apropie de scaunul de lângă directoare, lăsându-l liber pe cel dintre el şi Oryon. Îşi puse mâinile pe spătar, dar nu se apropie.

— Asta e... Mai vine şi altcineva la acest curs?

— Grupele mele de seminar sunt întotdeauna foarte mici, domnule Becq. Dumneata şi domnul Brew veți fi singurii participanți la curs.

— Dar nu pot... nu am...

Gray nu-şi găsea cuvintele pentru a-şi exprima obiecția – de fapt, mai mult decât atât: revolta, aversiunea.

— Îți înțeleg reținerea, domnule Becq. Totuşi, am avut motive suficiente pentru a vă alege pe voi doi la acest studiu special asupra Comunității celor dotați. Dacă vrei să iei loc, vă voi explica.

Gray trase scaunul, se aşeză şi rămase țeapăn, incomod şi iritat fiindcă fusese obligat la această confruntare. Rotind între degete un creion lung şi galben, recent ascuțit, directoarea începu să vorbească:

— Cunoaşteți bine importanța pe care Şcoala Simonton o acordă formării unei veritabile

comunități a celor dotați. Considerăm imperios necesar ca persoanele dotate să coopereze între ele şi să se susțină reciproc, în loc să concureze unele cu altele, intrând în rivalități ce nu duc decât la dueluri de putere periculoase şi uneori chiar mortale. Nefericitul incident de acum doi ani ne-a oferit o ilustrare clară a caracterului distructiv pe care îl are puterea greşit utilizată.

Gray aruncă o privire spre Oryon. Figura lui era impasibilă, iar în ochii ațintiți asupra directoarei nu se putea citi nimic.

— Nu voi readuce în discuție acel incident, continuă directoarea făcând un semn spre Gray să fie atent. El aparține trecutului. Vom vorbi acum numai despre prezent şi despre nevoia de reconciliere şi cooperare; despre comunitate şi despre posibilitățile de consolidare a ei grație schimburilor de putere liber consimțite. Nu vom zăbovi asupra teoriei, ci vom trece la practică.

Îndreptându-şi privirile de data aceasta spre Oryon, directoarea adăugă:

— M-am gândit s-o înscriu şi pe domnişoara Mueller la acest seminar, dar m-am temut că domnului Becq îi va fi greu la început să colaboreze cu amândoi.

Greu! La început! Gray se fâțâi în scaun, reprimându-şi pornirea de a se ridica şi a o zbughi afară.

— Domnule Brew, experimentele pe care le-ai inițiat împreună cu miss Mueller pentru a vă

reface puterile constituie un exemplu al tipului de cooperare la care mă refer, pentru întreaga comunitate. Voi doi ați descoperit că, atunci când este împărtăşită, puterea sporeşte. Dacă acest lucru se întâmplă când în joc se află numai două persoane, imaginați-vă ce ar însemna ca toată comunitatea să acționeze la unison pentru ca întreaga putere să fie egal împărtăşită între toți membrii ei.

Gray se răsuci pentru a-l privi pe Oryon.

— Deci asta puneați voi doi la cale! Ştiam eu că…

— Domnule Becq! Ascultă-mă!

Glasul directoarei răsunase plin de forță, obligându-l să tacă şi să-şi întoarcă fața de la Oryon, spre ea. Deşi era frământat de frustrare, nu putea să-i ignore cuvintele.

— N-am spus că aprob sau că accept acele experimente. Când sunt efectuate de numai două persoane, în scop personal, presupun un risc mult mai mare decât atunci când sunt practicate de un număr mare de persoane, în folosul tuturor. Şi înainte ca această practică să fie acceptată în rândul comunității, va trebui să impunem anumite reguli pentru apărarea celor nedotați, în cadrul acestui seminar vom discuta despre posibilitatea schimburilor de putere şi vom stabili ce restricții trebuie impuse la utilizarea lor.

Directoarea se întrerupse şi, timp de câteva minute înainte de a continua, studie cu atenție

vârful creionului.

— Am spus că acest seminar va fi unul practic, nu teoretic. Amândoi veți deprinde modalități de cooperare şi de schimb de puteri. Discuțiile referitoare la cooperarea în cadrul comunității se vor baza pe ceea ce veți descoperi în timpul efectuării propriilor schimburi.

Pe Gray, furia îl ardea ca un fier roşu. Dacă ea îşi închipuia că-l va putea sili să-l ajute pe Oryon să-şi sporească puterea…

— Eu n-am puteri de împărțit, ripostă el sec.

— Domnule Becq, deții un talent ciudat şi neobişnuit, care necesită, în mod cert, puteri considerabile. Nu ți-ai dat seama niciodată de adevărata amploare a forței tale fiindcă se concentrează toată în acel unic talent, pe care până de curând l-ai subestimat. Trebuie să-ți vorbesc sincer, deşi ştiu că nu-ți va plăcea ce vei auzi.

Lăsă creionul să cadă pe birou, îşi încrucişă mâinile şi se aplecă în față, vorbindu-i numai lui:

— Te-am avertizat cu privire la demonul pe care s-ar putea să-l porți în tine. Cred că el este cel care te-a împins să-ți foloseşti talentul, ca să se poată hrăni cu puterile tale. Mai cred, de asemenea, că domnul Brew are atât capacitatea, cât şi forța de a te ajuta să te aperi.

Gray sări în picioare.

— Nu vreau niciun ajutor de la el!

— Stai jos, domnule Becq.

Glasul calm al directoarei îl sili să se aşeze, deşi încercă să nu se supună. Nu avea dreptul să facă asta! Unde era etica despre care tot turuise înainte? Se zvârcoli în scaun, dar nu izbuti să rupă firele de putere cu care ea îl ţintuise.

— Nu l-am ales pe domnul Brew numai ca să te enervez, aşa cum pari a crede. Şi nici pentru că voiam să văd pace între voi, deşi doresc asta. L-am preferat pe el dintr-un motiv practic: experienţele prin care a trecut acum doi ani i-au conferit o rezistenţă sporită în faţa demonului, o rezistenţă mai mare decât a oricui altcuiva care ar încerca să te ajute. A oricui!

Adică a lui Rehanne, îşi spuse Gray cu amărăciune. *Cu alte cuvinte, trebuie să accept ajutorul lui Oryon sau o pun pe ea în pericol M-a prins într-o cursă bine ticluită. Dar am să găsesc eu o cale de ieşire – fie ea şi cea finală. N-am să primesc ajutor de la Oryon!*

— Gray, am să colaborez cu tine dacă ai să mă laşi, replică Oryon pe un ton potolit. Nu te învinovăţesc pentru că respingi această idee. Dar aş vrea să-mi dai o şansă să repar lucrurile.

Gray rămase tăcut, cu maxilarele strânse şi ochii aţintiţi la peretele din faţă. Directoarea îl putea obliga să rămână în scaun, dar nu-i putea înfrânge voinţa. Femeia se ridică.

— M-am temut că nu vei înţelege de vorbă bună, domnule Becq. De aceea, trebuie să-ţi arăt ceva; poate că va fi mai convingător decât au fost

cuvintele mele.

Deşi se opuse, Gray se pomeni ridicat în picioare şi forțat s-o urmeze. Oryon mergea alături, ca o umbră malefică în hainele lui negre. Dacă s-ar fi schimbat cu adevărat, nu ar mai fi purtat haine negre.

Directoarea îi conduse afară din clasă. Dincolo de uşă, în locul coridorului familiar, se afla acum o scară lungă. Gray urcă treptele pentru că era obligat, dar treptat curiozitatea îi înfrânse reticența. Nu văzuse niciodată până acum vreuna dintre misterioasele încăperi şi coridoare interdimensionale despre care se spunea că se întrepătrund cu realitatea primară a şcolii. Aruncând o privire furişă către Oryon, văzu că acesta nu e surprins. Parcă mai fusese aici înainte şi cunoştea bine aceste zone secrete. Culoarele şi scara nu erau luminate electric, ci cu lumânări în sfeşnice, care se aprindeau singure la apropierea lor, pentru a se stinge odată ce treceau de ele.

Străbătură un coridor lung şi se opriră în fața unei uşi pe care directoarea o descuie cu o cheie de argint. Dincolo de ea, o scară în spirală urca parcă la nesfârşit. Gray gâfâia când au ajuns sus, în fața unul culoar îngust, cu o singură uşă în capăt. Pentru a o deschide, directoarea nu-şi mai folosi cheia, ci rosti o formulă magică. În clipa următoare păşiră în cameră. Era cam cât un dormitor obişnuit şi avea ca unic mobilier un pat înalt şi îngust, în mijloc. Pe el zăcea Kress, cu

brațele pe lângă corp, cu pielea galbenă ca de ceară. Un cadavru?

— A fost nevoie de trei vindecători care au colaborat, care şi-au pus puterile în comun, pentru a-i tămădui trupul, spuse directoarea, răspunzând parcă întrebării nerostite. Din păcate însă, are o altă suferință, care scapă capacităților noastre vindecătoare.

Un cearceaf îl acoperea aproape în întregime, uşoara lui ridicare şi coborâre ritmică demonstrând că era în viață. Vrând să-l vadă mai bine, Gray se apropie de pat. O rețea de putere îl opri.

— Atenție! exclamă directoarea. Du-te puțin mai înapoi! Domnule Brew, încearcă să destrami paza.

Oryon făcu un pas în față, iar Gray se depărtă de el.

— Mi-ar fi mai uşor cu o baghetă. A mea a fost furată.

Întinse un deget spre pat şi şopti ceva. După câteva clipe închise ochii, strângând din pleoape. Stropi mici de sudoare îi apărură pe frunte. În cele din urmă spuse:

— E o pază dublă. Am trecut de primul nivel, dar nu-l pot străpunge pe al doilea.

Directoarea înclină din cap şi rosti o a doua formulă magică. Cuvântul bubui în încăpere; o flacără dansă asupra patului.

— Hai, repede, înainte să se trezească!

Şi se apropie de patul lui Kress. Gray o urmă,

fără a-i mai da vreo atenție lui Oryon, aflat alături. Directoarea întinse mâna pe care avea inelul şi ridică una din pleoapele lui Kress, dând la iveală un ochi de foc. Cealaltă pleoapă se deschise singură. Privirile arzătoare, încărcate de ură, ale unui demon se ațintiră asupra lor. Gura lui Kress se căscă, dar răgetul turbat care-i răzbătu din gâtlej nu avea nimic omenesc în el. Trupul se ridică, năpustindu-se spre ei.

— Înapoi!

Directoarea îl împinse pe Gray în spatele ei şi rosti un alt cuvânt magic. Odată cu Oryon, sări şi ea într-o parte. Puterea pe care o eliberase se înfăşură în jurul demonului, care continuă să se zbată. Curenții de forță îi ridicară lui Gray părul în cap. Urechile îi vuiau. Camera începu să se zdruncine şi păru să licăre între două tărâmuri. Imagini terifiante, scene de măcel şi moarte se suprapuseră peste ea, astfel că, pentru o clipă, Gray crezu că se află iar în posesia Femeilor Teribile. Urlă.

Încăperea redeveni stabilă. Kress zăcea pe pat nemişcat, cu ochii închişi, de parcă dormea liniştit.

— Paza e restabilită, spuse directoarea. Demonul e reținut. Apoi, întorcându-se spre Gray, adăugă: Ai văzut ce poate face acel demon? Nu ştiu cum l-am putea elibera pe domnul Klemmer. Atâta vreme cât e posedat, va rămâne aici, închis în siguranță. Dar trebuie să preîntâmpinăm

infectarea altora. Eu am făcut tot ce am putut, dar nu e suficient. Sper ca voi doi, Gray Becq şi Oryon Brew, lucrând împreună, să puteți împiedica posedarea altor elevi, aşa cum demonul de aici îl posedă pe domnul Klemmer.

Gray trase adânc aer în piept şi, oricât de greu i-ar fi fost s-o facă în prezența lui Oryon, rosti întrebarea la care trebuia neapărat să afle răspuns:

— Demonul acela a venit prin intermediul meu? L-a infectat pe Kress din cauza mea?

Oryon îl privi curios.

— Nu sunt sigură că este acelaşi demon, răspunse directoarea. Mă tem însă că a pătruns în şcoală prin tine şi că l-a atacat pe Kress ca urmare a antipatiei tale față de el.

— Dacă ar fi aşa, de ce nu l-a atacat pe Oryon? Sau pe Lina?

— Poate fiindcă ei au o posibilitate de apărare pe care Kress n-a avut-o. Sau poate că… Veronica mi-a spus că, la sosire, ai avut o mică altercație cu Kress şi Jerrol. Poate că a reacționat la acel eveniment.

Gray uitase de incidentul de pe scări.

— Dar m-am certat mai degrabă cu Jerrol. Şi totuşi, nu el a fost atacat.

— Nu am pretenția că înțeleg perfect această situație, replică directoarea. Important însă este să lucrăm cu ceea ce ştim deja – şi anume că demonul este reținut, dar nu învins, şi că ar mai

putea fi şi alţii la pândă. Trebuie să punem capăt acestei ameninţări. Iar pentru asta, domnule Becq, este nevoie de cooperarea dumitale. Nu trebuie să mai existe nicio animozitate pe care demonii s-o poată exploata.

În vreme ce Gray cugeta la acest lucru, directoarea îi conduse pe amândoi în sala de seminar, după care le spuse că sunt liberi. Când ieşiră din clasă, afară se întindea coridorul obişnuit, iar Gray îşi dădu seama că nu va izbuti să mai regăsească drumul spre camera în care zăcea Kress. Întrebarea lui Oryon îl smulse din gândurile sale:

— Ce zici, Gray? Eşti dispus să colaborezi cu mine?

— Nu ştiu. Lasă-mă un timp să mă gândesc.

— S-ar putea să nu avem mult timp la dispoziţie.

Dar Gray se îndepărtă în grabă, fără a-i mai răspunde. Ideea că demonul care îl poseda pe Kress venise prin intermediul lui era cutremurătoare. Iar nevoia de a colabora cu Oryon îi repugna. Trebuia să găsească o altă soluţie. Dacă ar putea discuta cu Rehanne…

Dar nu putea. Era necesar să stea departe de ea. Dacă i s-ar întâmpla ei ceva… însă nu, nu i se va întâmpla nimic! Dacă trebuia să colaboreze cu Oryon pentru a o proteja pe ea, o va face. Dar nu cu plăcere.

11 Pierdut!

Căutând un loc în care să poată gândi în liniște, Gray intră pe culoarul ce ducea spre bibliotecă. Probabil că mai erau înăuntru câțiva elevi care voiau să citească până la masa de seară, dar nu avea să fie atât de aglomerat ca la mijlocul semestrului, aşa că va putea sta singur la o masă, plănuindu-şi următoarea mişcare. Sau cea mai sigură metodă de sinucidere.

Pradă depresiei, efortul de a-şi ridica un picior după altul pentru a merge necesita mai multă energie decât avea el. Se târâi însă înainte, cu umerii căzuți şi privirea în podea. Trecu de bibliotecă fără a o observa şi îşi dădu seama cât de departe ajunsese abia când se izbi de uşa din capătul culoarului. Aceasta dădea afară şi era totdeauna încuiată.

O împinse, convins că nu se va întâmpla nimic. Dar aceasta se deschise. Privi afară, spre grădina cu rândurile de legume gata să fie culese. Brusc, îl năpădi dorința de a se plimba printre ele şi a trage în piept aroma proaspătă a plantelor vii şi mirosul pământului fertil care le hrănea. Dar, dacă ieşea, uşa se putea închide în urma lui. Pentru a fi sigur că nu rămâne afară, se aplecă şi îşi puse caietul între tăblia uşii şi toc.

N-avea de gând să stea afară mult – doar atât cât să-şi limpezească mintea. Mergând mai repede, îşi croi drum printre tulpinile înalte ale porumbului

şi o porni printre şirurile de legume, bucurându-se de senzația frunzelor ce-i mângâiau fața şi brațele, în foşnetul uşor al vegetației.

Tocmai începuse să se relaxeze, când auzi glasuri în apropiere; două, una de băiat şi una de fată, ce se apropiau de el. Nu voia să vadă pe nimeni şi nici să fie văzut, aşa că se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă înapoi, ieşi dintre şirurile de porumb şi se grăbi spre uşă.

Era închisă; cineva luase caietul. Puse mâna pe clanță şi trase. Uşa trosni şi se deschise. Avea noroc: culoarul era încă pustiu. Deci nimeni nu-l văzuse ieşind sau intrând pe uşa interzisă. De fapt, era atât de întuneric înăuntru, încât oricum nu l-ar fi putut zări nimeni. Probabil că becul din tavan se arsese. Pipăi podeaua în căutarea caietului, dar nu-l găsi. Nicio pagubă; nu-şi luase notițe şi nu scrisese în el nimic altceva decât numele său. Porni spre bibliotecă.

Şi acolo era întuneric şi nu se zărea nimeni, dar prin ferestrele acoperite de praf pătrundea o rază de lumină. Se încruntă; geamurile nu arătau aşa când fusese aici împreună cu Rehanne, ceva mai devreme.

Şi mesele erau pline de praf. Printre pânzele de păianjen care acopereau rafturile, pe cotoarele putrezinde ale cărților se vedeau urme de viermi. Duhnea a hârtie veche şi piele mucegăită. Se apropie de un raft, scoase o carte şi o deschise. Coperta căzu. Paginile îngălbenite se fărâmițară în

mâinile lui.

Merse în partea din spate a bibliotecii, se uită în micul atelier, dar nu văzu decât păianjeni şi întuneric.

Dându-şi la o parte pânzele de pe față, se întoarse, ieşi din bibliotecă şi, pornind pe coridor, verifică sala de mese, salonul şi sălile de clasă. Toate arătau la fel ca biblioteca: părăsite de mult timp. Nicăieri nu se zărea vreun elev sau profesor, iar praful de pe podele părea că se strânsese, netulburat de nimeni, de ani întregi.

Urcă scara. Balustrada tremura sub mâna lui, iar lemnul putred al treptelor amenința să se frângă. Uşile camerelor erau deschise, lăsând să se vadă cadrele mâncate de rugină ale paturilor şi, ici-colo, câte un dulap sau un sertar rupt. La robinetele ruginite din baie nu curgea niciun fir de apă, iar chiuvetele erau crăpate şi ciobite.

Urcă la etajul fetelor şi găsi aceeaşi privelişte.

Cu siguranță era o iluzie, dar cine o crease şi cu ce scop – nu-şi putea imagina. Doar dacă nu cumva… Să fie oare un truc al directoarei, pentru a-l forța să coopereze cu Oryon?

Iluzie sau nu, totul părea real, teribil de pustiu şi de sumbru. Se întoarse la primul etaj, păşind cu grijă pe trepte, şi încercă uşile duble de la intrarea principală. Erau încuiate. Se duse spre celelalte uşi, care dădeau spre curtea interioară. Şi ele erau încuiate şi nu se clintiră oricât le-ar fi împins.

Încercă şi uşa care ducea de la sălile de clasă

spre grădină, dar nici cu ea nu avu mai mult noroc, aşa că se întoarse pe culoarul bibliotecii şi se apropie de uşa prin care pătrunsese în acest coşmar. Refăcând drumul pe acea uşă, în grădină şi înapoi, poate că va reuşi să destrame vraja asta deconcertantă.

Dar speranța i se nărui când văzu că şi acea uşă e încuiată, la fel ca toate celelalte. Bătu în ea, o împinse, o trase, o izbi cu pumnii, cu picioarele, se aruncă în ea, dar degeaba. Nu izbuti decât să se rănească la degete şi la picioare, şi să-şi facă o vânătaie la şold când se izbise în uşă.

În pragul panicii, făcu din nou turul clădirii în căutarea vreunui indiciu, a unui semn pe care nu-l observase prima dată şi care ar fi putut explica situația în care ajunsese, arătându-i şi calea spre ieşire. Dar, degeaba. Scotoci meticulos prin bucătărie, dar nu dădu peste nimic comestibil. Dacă nu va găsi o cale de scăpare din iluzia asta, va muri de foame. Şi cu toate că se gândise la sinucidere, n-ar fi ales în niciun caz înfometarea ca metodă.

Când simți că picioarele nu-l mai țin, se aşează pe podeaua prăfuită a salonului, îşi sprijini capul pe brațe şi adormi. În vise i se arătă demonul, rânjind şi arătându-şi colții.

Când se trezi, hohotele sinistre ale fiarei îi răsunau încă în urechi. Amorțit, cu junghiuri peste tot, se ridică, se întinse şi privi în jur. Nimic nu se schimbase; somnul nu alungase iluzia.

Probabil că dormise toată noaptea, fiindcă prin ferestrele murdare se strecura lumina aurie a dimineții.

Neştiind ce altceva să facă, porni din nou prin clădire, încercă iar fiecare uşă şi urcă cu grijă scările şubrede. În ciuda atenției lui, o treaptă cedă; piciorul îi intră prin lemn şi, când îl trase afară, marginile ascuțite îi sfâşiară carnea. Nu avea nimic cu care să se poată bandaja, aşa că porni mai departe, lăsând o dâră de sânge în urma lui.

Pustietatea şi ruinele din jur deveniră insuportabile. Dacă ar lua un scaun, ar sparge un geam şi ar ieşi, oare unde s-ar pomeni? Habar n-avea, dar trebuia să încerce. Dacă ar mai sta aşa, fără să facă nimic, ar înnebuni şi, oricât de urâtă era situația la şcoală, tot nu se compara cu cea de aici. Viața, oamenii din jur, prietenii dobândiră brusc o nouă valoare pentru el. Dacă va scăpa din nenorocirea asta, va renunța la orice gând de sinucidere şi va urma sfatul directoarei cu privire la înfrângerea demonului, ba chiar va coopera cu Oryon, dacă va fi nevoie.

Se întoarse în salon, dezmembră un scaun pe jumătate rupt, alese cea mai solidă bucată de lemn şi izbi în fereastră.

Lemnul se frânse. Sticla rezistă.

Încercă din nou cu celelalte scaune, la ferestrele din celelalte încăperi. Niciun geam nu cedă.

Era blocat înăuntru! Disperat, se prăbuşi pe

podea. Mâinile îi erau pline de tăieturi şi zgârieturi, iar în degete i se înfipseseră aşchii. Îngropându-şi capul în palme, izbucni în plâns.

Un zgomot îl smulse din ghearele disperării: mieunatul sonor al unei pisici.

Rehanne plecă de la bibliotecă să-l caute pe Fenton, află că are oră cu doamna Blake şi se întoarse în camera ei, hotărâtă să se odihnească puțin, să coboare înainte să se încheie ora de curs şi să-l aştepte la ieşirea din clasă.

Îşi scoase pantofii şi se întinse în pat. Obosită cum era, nu trebuia să adoarmă, fiindcă risca să nu se trezească la timp pentru a-l întâlni pe Fenton. Va închide însă ochii pentru câteva minute...

Sunetul clopoțelului ce anunța cina o trezi. Sări în picioare şi se uită la ceas, neputând să creadă că dormise atât de mult. Venise ora mesei, iar ea ratase ocazia de a-l întâlni pe Fenton după ultima oră de curs. Va trebui să-l vadă după cină. Îşi netezi hainele, se pieptănă şi porni grăbită spre sala de mese.

Îl căută din priviri pe Gray, dar degeaba. Era a treia masă la care nu venea şi Rehanne hotărî să şterpelească puțină mâncare pentru el. Dar nu-l văzu nici pe Fenton, iar lui nu îi stătea în fire să renunțe la masă. Totuşi, astăzi parcă nu fusese deloc el însuşi. Probabil că va da de el după cină, dar mai important era să-l găsească pe Gray şi să-

l convingă să mănânce.

Giselle stătea la o masă cu Lina şi Vanita; al patrulea loc era liber. Rehanne se îndreptă spre ele, nerăbdătoare să vorbească puțin cu Giselle, pe care n-o văzuse toată ziua. Poate că, în sfârşit, aflase ceva despre Kress.

Palidă, cu cearcăne adânci sub ochi, fata îi făcu semn din cap, dar nu spuse nimic. Când se aşezară din nou, după invocație, Rehanne i se adresă:

— Arăți de parcă n-ai fi dormit deloc, Giselle. Cât timp ai stat cu Kress?

Spera că, odată cu răspunsul la întrebarea rostită, va primi şi celelalte informații dorite.

— Am stat trează toată noaptea. Spre dimineață am reuşit să adorm puțin. Directoarea m-a învoit de la ore.

Vorbind, Giselle luă un platou cu şuncă şi se servi. Tăie o bucată şi o duse la gură, apoi îşi îndreptă atenția spre legume şi pâine. Rehanne bănuia că încearcă să amâne întrebările despre Kress şi decise să aştepte un moment mai potrivit pentru a o descoase.

Lina, care părea mai liniştită ca de obicei, vorbea încet cu Vanita. Rehanne nu acordă atenție conversației dintre ele; la urma urmei, se aşezase la masa asta ca să stea de vorbă cu Giselle. Dar când o auzi pe Vanita spunând ceva despre cercelul pierdut al lui Chantal, nu putu să nu tragă cu urechea.

— Ăsta a fost primul, din câte ştiu eu, răspunse Lina.

— Ştiam. Chantal a întrebat pe toată lumea despre el. Dar n-am avut habar că mai lipseşte şi altceva; de aceea, când mi-a dispărut piatra de foc, n-am făcut legătura cu cercelul pierdut.

— Mă îndoiesc că există vreo legătură între ele, spuse Lina cu gura plină. Prostuță aia de fată probabil că l-a rătăcit pur şi simplu. Se poate ca zarva şi acuzațiile ei cum că ar fi fost furat să-i fi dat cuiva ideea să fure şi alte lucruri. Cercelul nu e un instrument magic, precum celelalte lucruri dispărute.

Spunând aceasta, Lina se întoarse spre Rehanne, observând parcă abia acum că le asculta conversația.

— Ție îți lipseşte ceva? Vreun obiect pe care îl foloseşti la vrăji?

Rehanne clătină din cap, uimită de întrebare.

— Nu cred. Eu n-am nimic special… Doar lumânări şi alte chestii pe care le poți găsi oriunde. Dar ce altceva mai lipseşte?

— Talismanul meu de destrămare a pazei, bagheta lui Oryon şi piatra de foc pe care o foloseşte Vanita ca să comunice cu morții.

— Am pierdut-o aseară, explică Vanita amestecând cu furculița în farfurie, fără a lua însă vreo înghițitură. Abia atunci am deschis cutia în care o păstrez, prima dată de când am venit aici, aşa că nu ştiu sigur când a dispărut. Am căutat-o

în cameră şi apoi i-am spus directoarei despre dispariția ei. E ciudat că nu mi-a povestit despre celelalte lucruri care lipsesc.

— Eu nu i-am zis nimic despre talisman şi mă îndoiesc că Oryon a anunțat dispariția baghetei, replică Lina.

— Maridel şi-a pierdut pisoiul şi ştiu că i-a spus asta directoarei, interveni Rehanne. Zice că fără el nu-şi poate folosi talentele magice.

Lina se aplecă în scaun, dintr-odată mai atentă.

— Era pisica ei? N-am ştiut asta.

— Ai văzut-o?

— Nu. Dar m-a întrebat despre ea. Mi-am închipuit că a fugit pe undeva; n-am asociat-o cu disparițiile, răspunse Lina lăsându-se pe spate în scaun, cu ochii închişi şi fruntea încruntată de concentrare.

— Giselle, ție nu-ți lipseşte nimic? întrebă Vanita.

Giselle mâncase tot timpul, fără a interveni în conversația lor. Acum clătină din cap, îşi mai luă o porție de legume şi continuă să ronțăie ca pentru a le da de înțeles că voia să fie lăsată în pace.

De ce se poartă atât de ciudat? se miră Rehanne în sinea ei. *După ce s-a arătat atât de prietenoasă seara trecută, de ce lasă azi să se înțeleagă că nu vrea să aibă de-a face cu mine? Să fie doar obosită, sau ascunde oare ceva?*

Lina deschise ochii.

— Vanita, piatra nu i-ar fi de folos cuiva care nu

are talentul tău, nu-i aşa?

— Nu. Şi cred că nici cuiva care *are* talentul meu; piatra e acordată pe vibrațiile mele.

— Talismanul meu ar putea fi folosit de oricine, dar bagheta lui Oryon e la fel ca piatra ta. Şi nimeni nu poate vorbi cu morții prin animalul altcuiva. Atunci, de ce s-ar fi obosit hoțul să fure ceva ce nu-i e de niciun folos? Sau poate că... poate că nu le-a luat pentru a le folosi el, ci pentru a ne împiedica pe noi să le utilizăm!

— Dar Oryon îşi poate exercita puterile şi fără baghetă, replică Rehanne.

— De unde ştii asta? ripostă Lina iute, suspicioasă.

— L-am văzut aseară.

Amintindu-şi că Lina nu fusese acolo, Rehanne îi povesti cum destrămase Oryon paza de pe scări, pentru ca Giselle să-l poată ajuta pe Kress. Amintirea îi reînvie neîncrederea în ea şi pentru un moment se întrebă dacă făcea bine amestecându-se în discuție; Giselle era probabil deşteaptă fiindcă se ținea deoparte.

— Deci le-a arătat tuturor câtă putere are, spuse Lina a cărei încruntare sugera ce părere are despre imprudența lui Oryon. Dar e posibil ca hoțul să nu fi ştiut înainte că el poate face orice, chiar şi fără baghetă.

Împingându-şi farfuria din față, Lina sări în picioare şi, fără a se sinchisi să-şi ceară scuze, plecă şi se duse la masa la care Oryon mânca

împreună cu Britnor şi Reece. Al patrulea loc fusese rezervat probabil pentru Fenton. Lina se aplecă şi-i şopti ceva la ureche, iar el se ridică şi ieşiră amândoi din sala de mese, ignorând regula care cerea ca nimeni să nu plece înainte ca toţi să termine de mâncat. Probabil ştiau că nu vor fi chemaţi înapoi; magistrul Tumberlis prezida azi masa, iar el era atât de miop, încât nu avea cum să-i vadă.

Rehanne luă o chiflă, o tăie pe jumătate, puse două felii de şuncă înăuntru, o înveli în şerveţel şi o ascunse în buzunar. Dacă Lina şi Oryon putuseră să plece mai devreme, ea de ce să n-o facă?

— Scuzaţi-mă, le spuse celor două fete rămase la masă, apoi se ridică şi plecă să-l caute pe Gray.

Se opri mai întâi la masa băieţilor şi-l întrebă pe Reece:

— Ştii cumva unde e Gray? E la voi în cameră?

— Nu era acolo când am coborât eu. Nu l-am văzut toată ziua; nu avem ore împreună.

— Dar l-a văzut vreunul dintre voi? Sau Fenton?

— Fenton a urcat în camera lui după ultima oră de curs, interveni Britnor, părând dornic să-i fie de ajutor. Am trecut pe la el să-l iau jos când a sunat clopoţelul pentru masă, dar nu era acolo. M-am gândit că trebuie să fi coborât mai devreme. Dar nu ştiu unde ar putea fi. Noi i-am rezervat un loc.

Rehanne îi mulţumi şi plecă. Mai întâi căută la

parter, în salon şi în bibliotecă, apoi în aripa sălilor de clasă şi în curtea interioară. Sala de reuniuni era încuiată, iar salonul din aripa profesorilor era gol. Se întoarse în clădirea principală. Deşi în programul activităților gospodăreşti afişat lângă uşile sălii de mese nu scria că Gray sau Fenton ar fi fost repartizat la bucătărie, încercă şi acolo, fără succes însă. Nici căutarea la subsol, în spălătorie, nu se dovedi mai fructuoasă. Urcă până la etajul băieților şi luă camerele la rând, bătând în uşi. Singurul elev din anul al treilea aflat în dormitor era Nevil Santomayor, care părea teribil de stânjenit de vizita ei şi-i spuse că nu ştie nimic. Nici de la cei din anii întâi şi doi nu reuşi să afle nimic. Rehanne se opri apoi în fața biroului directoarei. I se spusese să nu se apropie de Gray, dar putea întreba, cel puțin, de Fenton; cei doi erau, probabil, împreună.

Dar se răzgândi. Directoarea îşi va da seama de subterfugiu şi îi va ține o altă predică. Şi în plus, dacă ştia unde sunt Gray şi Fenton, probabil că nu avea de gând să-i spună ei. Prin urmare, urcă din nou la etaj, pentru a le întreba şi pe fete, aşa cum procedase cu băieții. Cineva trebuie să-l fi văzut măcar pe unul dintre ei. Doar nu dispăruseră în cine ştie ce altă dimensiune!

Lina se fâțâi de colo-colo agitată, până ce izbuti s-o alunge pe Giselle din cameră. Bun! Unica modalitate de a-şi potoli agitația era să-şi schimbe

forma, dar nu putea face asta de față cu colega ei. Oryon era de vină pentru starea în care ajunsese. Când îi povestise despre piatra dispărută a Vanitei, el nu reacționase aşa cum ar fi sperat ea; se mulțumise să ridice din umeri şi să-i întoarcă spatele, iar când îl chemase înapoi, se purtase cu ea distant şi stătuse cu nasul pe sus, ca vechiul Oryon. Drept urmare, Lina nu-şi mai ceruse scuze pentru acuzațiile de mai devreme. Dacă era prea furios pentru a fi bine-crescut, lasă-l să fiarbă în suc propriu! Ea una era gata să-şi recunoască greşeala, dar n-avea de gând să se umilească în fața lui. De fapt, în fața nimănui!

Mintea ei dădu comanda necesară, muşchii i se încordară, apoi se relaxară în clipa în care trupul luă forma de panteră. Sări pe pervaz, se ghemui şi privi în noapte prin fereastra deschisă, cercetând grădina de jos. Ochi un strat de pământ afânat şi sări.

Solul buretos şi plantele înverzite îi atenuară căderea; era puțin zdruncinată, dar nu se rănise. Zăbovi câteva clipe lingându-şi blana, până ce îşi reveni din şoc, apoi porni lin printre straturile de salată, adulmecându-şi prada. Iepuri grăsuni mişunau prin grădină, ronțăind frunze de salată şi varză, iar ea abia aştepta să-şi înfigă colții într-unul. O schimbare în bătaia vântului îi aduse însă în nări miros iute de sânge.

Atentă, cu urechile ciulite şi muşchii încordați, gata de salt, luă urma mirosului. Ajunse între

tulpinile înalte ale porumbului. Îi ofereau o bună ascunzătoare, însă şi pericolul era mai mare aici. Ghemuindu-se cu burta la pământ, se târî încet, neauzită, abia atingând câte o frunză.

Porumbul trosni. O formă se înălță în beznă, în fața ei. Ceva prea întunecat chiar şi pentru ochii ei de pisică. O duhoare cumplită o învălui şi, în clipa următoare, cu un mârâit, Lina zvâcni şi o luă la goană, traversând grădina şi avântându-se pe câmpul de dincolo. La fel de rapidă ca ea, creatura o urmări până ce sări dincolo de albia îngustă a unui râu. Acolo se opri, dându-şi seama că nu mai era urmărită.

Porni apoi într-un ocol larg, cu gândul să revină la albia râului undeva departe de locul în care o traversase prima dată; dacă totul avea să fie în regulă, va sări din nou pe partea cealaltă şi se va întoarce la şcoală. Înainte de a ajunge însă iar la râu, mirosul de iepure îi distrase atenția. Foamea îi dădea târcoale din nou, aşa că porni spre ospăț.

Mai târziu, cu botul încă plin de sângele iepurelui şi uitând complet de spaima prin care trecuse, o luă la picior spre şcoală, pe cel mai scurt drum. Cu mult timp înainte descoperise un traseu relativ sigur înapoi către camera ei. Acum, înconjurând clădirile, ajunse la zidul de piatră din jurul curții. Dintr-un salt urcă pe muchia lui, apoi de acolo pe acoperişul sălii de reuniuni, pe care îl traversă şi, cu o nouă săritură, ateriză pe clădirea profesorilor. De aici se zărea bine fereastra de la

baia fetelor şi, când toate luminile aveau să se stângă înăuntru, nu-i rămânea decât să străbată acoperişul în viteză şi să țâşnească pe fereastră, în baie. Acolo va reveni la forma umană şi se va întoarce liniştită în camera ei.

Numai că de această dată, când sări pe pervazul băii şi apoi jos, pe podea, lumina se aprinse. În aceeaşi secundă, Ferene K'Sere tresări şi abia dacă-şi înăbuşi un țipăt de spaimă, apăsându-şi palmele pe gură.

— Lina? Tu trebuie să fii. Puah! Eşti toată plină de sânge. Ce naiba ai făcut?

Pantera mârâi şi se ghemui, gata parcă de atac, deşi nu voia decât s-o sperie pe intrusă. În loc să fugă însă, fata întinse mâinile în față şi strigă:

— Stai! Daneu V'Liet!

Cuvintele nu-i spuseră nimic Linei; pentru panteră, ele nu însemnau decât că sperietura nu fusese suficientă. În clipa următoare țâşni spre Ferene, dar încremeni în aer, blocată de o forță neaşteptată. Se răsuci şi se zvârcoli în loc, dar nu căzu. Ceva, un fel de plasă invizibilă, o ținea suspendată în aer.

Incapabilă să scape, încercă să revină la forma umană, pentru a discuta rațional cu Ferene. Dar nu izbuti. Iar în jur nu se mai vedea nici fata, nici baia, nimic. Era înconjurată de o ceață alburie, prin care nu putea străpunge nici cu privirea, nici cu auzul. Chiar şi propriile ei mârâituri şi răgete erau mute.

Şi simțea că nu mai poate suporta acest neant.

12 Crimă şi derută

Gray nu apăru nici la micul dejun; nu dormise în camera lui noaptea trecută şi niciunul dintre cei pe care îi întrebase Rehanne nu-l văzuseră. Cuprinsă de panică, era hotărâtă să discute cu directoarea şi să-i spună despre dispariția lui, dar fusese repartizată la bucătărie imediat după masa de dimineață, înainte de prima oră de curs. Trebuia să scape într-un fel şi să-l mai caute o dată, după care să se ducă la directoare.

Se prezentă la bucătărie imediat ce termină de mâncat, începu curățenia devreme şi, când îşi făcură apariția şi ceilalți elevi, îi rugă s-o scuze pentru câteva minute. Majoritatea erau în anul întâi şi se arătară foarte binevoitori cu ea. Lăsându-l în locul ei pe Troy Cavender, din anul doi, plecă în grabă.

Oare unde se ascunsese Gray? Să fi părăsit şcoala? Verifică în bibliotecă şi privi spre uşa din capătul culoarului. O dâră subțire de lumină răzbătea de sub ea; probabil că nu era bine închisă. Apropiindu-se, Rehanne zări ceva prins între toc şi tăblie.

Împinse uşa suficient cât să poată ridica acel ceva, apoi o propti cu piciorul în vreme ce examină obiectul găsit. Era un caiet pe care văzu scris

numele lui Gray. Probabil că ieşise pe uşa asta şi pusese caietul acolo ca să fie sigur că nu se închide în urma lui. Deci nu plecase cu intenția de a nu se mai întoarce. Dar nu se mai întorsese.

Deschise uşa mai mult şi privi afară. Câțiva elevi munceau în grădină, ca de obicei la ora asta. Gray nu fusese repartizat în echipa lor; totuşi, Rehanne îşi spuse că ar trebui să lase şi ea caietul pe post de proptea şi să dea o tură prin grădină, întrebându-i pe cei de aici dacă îl văzuseră.

Se aplecă să proptească uşa, dar un urlet o încremeni locului. Elevii din grădină o luară la fugă spre rândurile de porumb. Puse caietul în buzunar şi alergă şi ea în urma lor, lăsând uşa să se închidă cu zgomot. Când ajunse la parcela cu porumb, auzi țipete şi trosnetele tulpinilor călcate în picioare.

— E mort! strigă cineva. Are gâtul sfâşiat!

— Nu! gemu Rehanne şi se repezi înainte, încercând să-şi facă loc cu coatele printre elevii strânşi în fața ei. Vreau să-l văd! Lăsați-mă să-l văd pe Gray!

Dar două brațe o prinseră şi o traseră înapoi.

— Nu, nu trebuie să-l vezi, îi spuse o voce bărbătească. E oribil!

Petra o luă uşor de talie.

— Nu e Gray, îi spuse ea. E Fenton.

Nu era Gray! Rehanne îngheță. Uşurarea resimțită lăsă imediat loc unei certitudini teribile. Fenton îşi amintise ceva. Iar acum era mort.

Caietul lui Gray în uşă... Dispariția lui... Asta putea însemna că el era vinovat pentru ce se întâmplase aici. Dar caietul era bine ascuns în buzunarul ei – singura dovadă, probabil, care îl lega de crima asta. Dar dacă ucisese o dată, ori poate de două ori – la urma urmei, nu ştia dacă Kress mai trăia sau nu – o putea face din nou. Iar ea nu avea de gând să permită aşa ceva.

Desigur, nu Gray era de fapt ucigaşul, ci fiara din el, monstrul pe care-l adusese de pe Tărâmul Teribil. El nu putea fi învinovățit pentru faptele bestiei; aceasta însă trebuia exorcizată. Da, îi va mărturisi directoarei tot ce ştia şi îi va arăta caietul, sperând ca ea să găsească o modalitate de a-l elibera de fiara aceea care îl distrugea. Cineva o chemase deja, dar Rehanne nu voia să-l acuze pe Gray de față cu ceilalți elevi; va vorbi cu directoarea în particular, mai târziu, nu aici, în fața trupului mutilat al lui Fenton.

Se smulse din brațele care o țineau şi o luă la fugă spre clădire, intrând pe uşa dinspre sălile de clasă, fiindcă probabil cealaltă, pe care ieşise, se încuiase la loc. Se întoarse la bucătărie şi izbuti să-şi ascundă agitația, spunându-le celorlalți doar că nu-l găsise pe Gray şi nici nu vorbise cu directoarea.

După ce îşi termină treburile, se duse la prima oră de curs. Magistrul Hawke îşi aştepta elevii în prag.

— Ora nu se mai ține, le spuse el. Prezentați-vă

în treizeci de minute la sala de reuniuni, pentru o întrunire de urgență.

După o jumătate de oră, când toți elevii şi profesorii se strânseseră în sală, vestea se răspândise deja şi Rehanne îşi dădu seama, din şoaptele ferite, dar şi din discuțiile pe față, că toată lumea aflase că Fenton fusese ucis, iar Gray dispăruse. La fel şi Lina. Nimeni n-o mai văzuse de seara trecută.

Avem aceeaşi dilemă în continuare, îşi spuse ea. *Gray sau Lina?*

Directoarea începu să vorbească, fără a aduce însă vreo lămurire. Îi anunță fără ocolişuri că Fenton Rhoze fusese asasinat în lanul de porumb, că autoritățile provinciei vor începe o anchetă la care toți elevii erau rugați să coopereze pe deplin, că şcoala va iniția propria investigație şi că toți cei care dețineau vreo informație, indiferent cât de neînsemnată părea, erau invitați să se prezinte în biroul ei după încheierea şedinței. Timp de două zile, cursurile erau anulate. Niciun elev nu avea voie să părăsească perimetrul şcolii, sub niciun motiv. O slujbă va fi organizată a doua zi, în memoria lui Fenton. Elevilor le era strict interzis să-şi folosească puterile. De asemenea, li se cerea să pună capăt bârfelor şi zvonurilor. Munca în grădină nu va fi reluată decât odată cu reînceperea cursurilor, iar până atunci nimeni nu avea voie să iasă în grădină. Şi nu în ultimul rând, toți cei cărora le lipsea un obiect personal erau rugați să

declare dispariția.

După această ultimă cerință, directoarea le spuse că sunt liberi pentru tot restul zilei, să-l plângă pe Fenton.

Elevii începură să părăsească sala, în timp ce patru sau cinci dintre ei se apropiară de podium; probabil că aveau anumite informații. Caietul lui Gray părea că atârnă greu în buzunarul ei. Ar trebui să se ducă şi ea spre directoare şi porni într-acolo, dar o zări pe Chantal printre ceilalți şi se opri. Oare voia să reclame doar dispariția cercelului, sau mai avea şi alte informații?

Curioasă, se apropie de grupul de elevi şi se postă în spatele lui Chantal, observându-i pe cei din jur: Reece, Britnor şi un băiat din anul întâi pe care auzise că-l cheamă Dwayne. Dar Ferene K'Sere ajunse prima în fața directoarei şi o trase deoparte, şoptindu-i ceva la ureche. Rehanne observă că Chantal făcea eforturi vizibile să audă ce-i spune, dar cum ea nu putea distinge mai nimic, probabil că nici colega ei de cameră nu reuşea.

Când Ferene termină ce avea de spus, directoarea se întoarse către ceilalți.

— Trebuie să mă duc cu miss K'Sere să rezolv o problemă. Nu voi întârzia mult. Vă rog să mergeți la mine la birou şi să mă aşteptați cu toții în fața uşii.

Apoi plecă împreună cu Ferene. Ceilalți schimbară priviri nedumerite şi porniră în grup

spre aripa sălilor de clasă. Pierdută în gândurile şi temerile ei, Rehanne observă abia când ajunse la scară că Chantal nu se mai afla printre ceilalți. N-o văzuse furişându-se pe undeva, dar dispăruse, încălcând flagrant ordinul directoarei; prostuță asta de fată o căuta cu lumânarea!

Ferene şi directoarea erau în fața lor şi urcară spre etajul al treilea, în vreme ce restul elevilor rămaseră la doi, să aştepte în fața biroului, evitând să se privească unii pe alții. Reece îşi drese glasul, îşi înfundă mâinile în buzunare şi îşi ridică ochii spre Rehanne. Roşind, începu să se bâlbâie:

— Ar trebui... ăăă... ar trebui să-ți spun că... ştii... Gray n-a fost în cameră azi-noapte. Probabil că directoarea ştie deja, dar îmi închipui că se aşteaptă s-o anunț. Nu încerc să-i fac necazuri lui Gray.

— Ştiu, răspunse ea. Şi eu am de gând să-i spun cum l-am căutat seara trecută şi în dimineața asta. La urma urmei, cred că... Simți că o podideşte plânsul, dar se stăpâni. Cred că şi lui Gray i s-a întâmplat ceva.

Reece plecă fruntea în chip de încuviințare, dar evită s-o privească în ochi. Era limpede că îl suspecta pe Gray şi că avea intenția să-i mărturisească asta directoarei.

— Eu trebuie să-i spun că s-ar putea să fiu ultima persoană care l-a văzut pe bietul Fenton în viață, interveni Britnor, poate vrând să-l scutească pe Reece de stânjeneală sau poate fiindcă doar

simțea nevoia să vorbească. Adică, adăugă el repede, am fost ultimul, cu excepția criminalului. După ultima oră am urcat împreună şi l-am lăsat la uşa camerei lui. Când am coborât pentru cină, el plecase deja. Şi n-am mai auzit să-l mai fi văzut cineva după asta.

— Eu l-am văzut, răsună o voce de băiețel, tremurată.

Elevul din anul întâi, scund şi grăsun, stătea chiar în capătul scărilor, la marginea grupului. Rehanne uitase de prezența lui. La unison cu ceilalți, se întoarse acum spre el. Tenul rozaliu al băiatului devenise roşu de-a binelea.

— Eu… eram în bibliotecă şi citeam pentru prima temă la cursul de etică, aşteptând ora cinei. La un moment dat am ridicat ochii şi l-am văzut pe Fenton trecând. Dar nu era singur. Era…

Deodată, băiatul icni, se dădu brusc înapoi, ca şi cum ar fi fost tras din spate, zăbovi o frântură de secundă pe muchia scărilor şi căzu. Ceilalți se repeziră să-l prindă, dar era prea târziu. Rostogolindu-se, izbind cu capul în trepte, Dwayne se prăvăli până în josul scărilor.

Toți încremeniră, ca şocați, până ce, involuntar, Rehanne scoase un țipăt. Printre strigătele celorlalți, Reece şi Britnor coborâră şi se aplecară asupra băiatului.

— Aduceți un vindecător! urlă Reece.

— Cred că e deja prea târziu, replică Britnor pierit. Cred că şi-a frânt gâtul.

— Ei bine, cel puțin pentru moartea *asta* nu puteți da vina pe mine!

La auzul vocii dure şi înghețate, Rehanne se întoarse şi o văzu pe Lina încadrată de Ferene şi de directoare, ca un prizonier între gărzi. Directoarea dădu drumul brațului Linei şi coborî treptele, îngenunchind lângă Dwayne. Deja începuseră să se adune şi alți elevi, atraşi de țipete. Giselle ieşi în viteză din salon, se trânti lângă trupul prăbuşit şi îşi împinse mâinile printre cele ale directoarei, încercând să atingă fața şi gâtul băiatului.

— Nu mai poți face nimic, miss Dorr.

— Nu! urlă Giselle. Nu! Nu din nou! Nu poate muri! N-am să-l las! Nu mai vreau o altă moarte! N-am să-l las!

Şi se aruncă asupra lui Dwayne, acoperindu-i fața cu obrazul ei şi apăsându-i pieptul cu mâinile. Reece şi Britnor se dădură la o parte din calea ei, trăgându-se înapoi şi împingând-o pe Rehanne spre Lina şi Ferene. Aceasta din urmă încă ținea strâns brațul Linei, al cărei chip scânteia de furie.

— Ăsta a fost un accident, spuse Ferene. Ce i s-a întâmplat bietului Fenton, nu!

Rehanne privi din nou grupul adunat la poalele scărilor. Directoarea se aplecase peste Giselle, cu mâinile pe fruntea ei. Încerca probabil să o liniştească, s-o consoleze pentru că nu putea învia morții.

Ceva îl făcuse pe Dwayne să-şi piardă echilibrul

şi să cadă chiar în clipa în care se pregătea să rostească numele celui care îl însoţea pe Fenton. Să fi fost un accident? Rehanne nu prea credea. I se păruse, fugitiv, că sesizează o prezenţă pe scări în spatele băiatului, când acesta căzuse – aceeaşi prezenţă îngheţată pe care o simţise în camera goală când trăsese cu urechea şi mai târziu, pe scări, după atacul asupra lui Kress. Şi dacă prezenţa aceea îl ucisese pe Dwayne şi îl rănise pe Kress, înseamnă că nu Lina era vinovată. Şi în mod cert acelaşi era criminalul şi în cazul lui Fenton. Or, nu se putea ca doi asasini să umble liberi prin şcoală. Şi nici Gray nu putea fi vinovat.

Dar unde naiba era Gray?

Linei prea puţin îi păsa de grăsanul care zăcea mort la poalele scărilor. Nu credea că fusese vorba despre un accident, dar nu se sinchisise s-o contrazică pe Ferene. Cu cât atrăgea atenţia mai puţin asupra situaţiei umilitoare în care se afla, cu atât mai bine. Acum îi părea rău că spusese şi ceea ce spusese.

Ferene era abia în anul doi, dar uşurinţa cu care o capturase sugera că ajunsese deja la nivelul al patrulea, sau chiar mai mult. Lina n-avea habar ce forţă o ţinuse prizonieră; ştia doar că încremenirea aceea păruse să dureze la nesfârşit. Faptul că nu vedea, nu auzea şi nu simţea nimic în jurul ei o descumpănise atât de tare, încât atunci când fusese readusă brusc în lumea

culorilor şi a sunetelor şi îşi reluase forma umană, se pomenise stând în patru labe pe podea, mârâind ca un animal. Atingerea directoarei o liniştise şi îi dăduse posibilitatea să se ridice în picioare şi să-şi recapete ceva din demnitatea pierdută.

Apoi o auzise pe Ferene acuzând-o că îl ucisese pe Fenton sfâşiindu-i gâtul cu ghearele ei de panteră, aducând ca dovadă faptul că avusese botul mânjit de sânge când intrase pe fereastra băii. Directoarea adăugase atunci că, lângă cadavrul lui Fenton, fuseseră găsite urme de labe. Nu i se dăduse prilejul de a-şi susține nevinovăția. Directoarea şi Ferene o înhățaseră de câte un braț şi o târâseră după ele spre birou. Încercase să se opună şi să scape, dar puterile lor o blocaseră. Nu putuse decât să scrâşnească din dinți în culmea furiei, în vreme ce o purtaseră pe coridoare ca pe un criminal de rând. Iar când directoarea alergase spre cadavrul lui Dwayne, ea tot nu reuşise să se elibereze din strânsoarea în care o ținea Ferene, aşa că rămăsese nemişcată, încercând să nu-i lase pe ceilalți să observe cât de neputincioasă era.

Apoi îl zări pe Oryon la poalele scărilor şi încercă să-i prindă privirile. Dacă i-ar putea transmite într-un fel ceea ce voia, el ar avea puterea s-o elibereze. Oryon o văzu şi o studie câteva clipe. Telepatia nu era unul dintre talentele Linei, aşa că nu putea decât să se încrunte spre Ferene şi să privească semnificativ mâna acesteia încleştată pe

brațul ei; Oryon nu dădu însă vreun semn că i-ar fi înțeles mesajul. Ah, dacă şi-ar recăpăta puterile! Nu era sigură că şi le irosise încercând să se elibereze din „închisoarea" în care o blocase Ferene sau că aceasta i le suprima într-un fel anume. Fata asta părea să utilizeze o forță considerabilă, pe care Lina nu reuşea s-o biruiască. Dar poate că va izbuti să extragă ceva din puterea ei. Se relaxă, se concentră şi încercă să deschidă un canal de la Ferene spre ea. Fata îi aruncă însă o privire mânioasă şi îşi încleştă mai tare mâna pe brațul ei. Canalul nu se deschise. În ciuda ei însăşi, Lina nu putea să nu admire capacitățile extraordinare ale fetei; asta însă n-o împiedica să dorească în continuare să se elibereze.

Se îndoia că vreunul dintre cei prezenți îşi folosea acum puterile, dar nu strica să verifice. Întinse un fir de forță, pentru a testa, dar imediat fu izbită de un şoc; atinsese ceva puternic. Încercă să verifice ca nu cumva sursa să fie directoarea sau Giselle. Oricât de mare i-ar fi fost disperarea, nu era atât de proastă încât să extragă putere de la directoare; şi nici atât de crudă nu era încât să se folosească de Giselle, când biata fată încerca să vindece pe cineva.

Fluxul de putere venea de undeva din grupul celor strânşi la poalele scărilor. Nu era Oryon; amprenta lui o cunoştea. Atunci, cine să fie? Şi ce făcea persoana respectivă? Nu se vedea nicio manifestare de putere, şi totuşi fluxul considerabil

indica o utilizare accentuată.

Lina inspiră adânc, trăgând puterea în ea însăşi, bucurându-se de senzația de forță. Brusc, ceva întunecat şi veninos se abătu asupra ei, ca nişte păianjeni târându-i-se pe corp. Închise imediat canalul. Tremurând, se forță să-şi reprime senzația de greață care îi întorcea stomacul pe dos, umplându-i gura de un gust amar ca fierea. Privi repede spre Ferene, pentru a vedea dacă simțise şi ea fluxul acela malefic. Era încruntată, mâna îi strângea brațul la fel ca înainte şi se uita doar la grupul strâns lângă scară.

Acolo, directoarea o ridică pe Giselle de pe trupul lui Dwayne şi o susținu să nu cadă. Lina îşi aminti brusc de un alt accident, petrecut cu ani în urmă pe scările casei ei din Stansbury, când fratele ei mai mic alunecase şi murise. Închise ochii, îndurerată, dar îi deschise imediat când auzi paşi apropiindu-se pe scări şi o văzu pe Veronica venind cu Giselle şi ducând-o un etaj mai jos.

Directoarea le spuse lui Oryon şi lui Kelby Carter să ridice trupul lui Dwayne şi să-l ducă în salon. Celorlalți le ceru să se retragă în camerele lor, dar Ferene nu se clinti, iar Lina se văzu nevoită să rămână lângă ea şi să suporte privirile curioase ale tuturor celor care treceau pe lângă ele. Chantal îi aruncă o uitătură veninoasă. Lina n-o zărise printre ceilalți şi se miră de unde apăruse acum.

Rehanne nu urcă nici ea, rămânând alături de Ferene şi Lina. Ea, cel puțin, nu se holba curioasă,

ci privea doar spre uşa salonului, cu o expresie obosită şi îngrijorată. Când directoarea ieşi, urcând scările, Rehanne păşi în faţa lui Ferene şi spuse:

— Vă rog, trebuie să vă vorbesc imediat.

Directoarea încuviinţă şi se întoarse apoi spre Ferene:

— Voi vorbi întâi cu miss Zalos, dar nu va dura mult.

Apoi intră în birou împreună, iar Lina se pregăti pentru o nouă aşteptare, închipuindu-şi că Rehanne voia să se vaite în legătură cu Gray. Dar nu, trebuia să fie ceva mai mult decât atât. Uşa se deschise din nou şi directoarea anunţă:

— Voi întârzia puţin. Miss K'Sere, dă-i drumul domnişoarei Mueller şi întoarceţi-vă amândouă în camerele voastre. Lina, vei constata că ţi s-a retras capacitatea de a-ţi schimba forma, până la elucidarea acestor crime.

Lina îşi încleştă pumnii şi îşi înghiţi protestul; oricum, ar fi fost inutil. Directoarea intră imediat înapoi în birou, fără a mai aştepta să vadă dacă Ferene îi ascultă ordinul. Pentru câteva clipe lungi, păru că n-are de gând s-o facă. Nu rosti niciun cuvânt, mulţumindu-se s-o fixeze pe Lina cu priviri sumbre, fără să-i dea drumul. Într-un târziu pufni dezgustată şi-i aruncă braţul cât colo, ca şi cum s-ar fi scuturat de o mizerie scârboasă. Lina aşteptă până ce o văzu îndepărtându-se şi apoi urcă scara şi se grăbi spre camera ei.

Absența lui Giselle îi oferi ocazia să facă un mic experiment. Încercă să-şi schimbe forma, dar constată că directoarea n-o păcălise; nu izbuti. Îşi testă şi celelalte talente. Putea ridica manualele de pe birou, făcându-le să plutească în aer, putea micşora şi mări iar scaunul, putea crea şi destrăma iluzia că perna ei era o lespede mare şi neagră. Deci directoarea nu-i luase şi celelalte abilități – ceea ce ar fi făcut, cu siguranță, dacă ar fi crezut cu adevărat că ea îl ucisese pe Fenton. Sau poate ştia cât de reduse îi erau puterile acum… Numai că ea se aştepta să sporească din nou. Nu va trece mult şi o va chema, în mod cert, să răspundă la acuzația pe care i-o adusese Ferene.

Dacă l-ar găsi pe Oryon şi l-ar convinge să mai încerce un schimb, şi-ar putea consolida rapid forțele, aşa că ieşi din cameră şi porni spre scări. În capătul lor se intersectă cu Rehanne. Încercă s-o ocolească şi să treacă mai departe, dar mâna ei o opri.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Sunt ocupată, replică Lina.

Dar Rehanne nu se dădu la o parte din drum.

— E important, zise ea. Am nevoie de ajutorul tău.

Solicitarea îi stârni curiozitatea. Dădu din cap în semn că acceptă şi porni înapoi, spre camera ei.

Mieunatul sonor răsună atât de neaşteptat în

liniştea înconjurătoare, încât Gray aşteptă să-l audă de mai multe ori pentru a se convinge că nu are halucinații. Sări în picioare şi porni spre sursa miorlăitului.

După ce se asigură că în salon nu se ascundea nicio pisică, intră pe culoarul ce ducea spre sălile de clasă. Aici abia dacă pătrundea o rază slabă de lumină. Îşi miji ochii pentru a vedea mai bine şi pentru o clipă zări ceva ce semăna cu o coadă stufoasă dispărând pe un coridor lateral. O luă la fugă, coti după colț şi alergă mai departe, stârnind nori de praf care îi îngreunau şi mai mult vederea.

Un alt mieunat îl convinse că se afla pe drumul cel bun. Se opri la o bifurcație a culoarului. Fluturarea unei cozi argintii la mică distanță în fața lui îl convinse s-o ia la dreapta.

Bifurcație? Pe coridoarele din clădirea şcolii nu existau bifurcații! Intersecții da, însă cea de care tocmai trecuse el fusese clar o bifurcație. Dar nu zăbovi să desluşească misterul, ci goni mai departe în urmărirea ghidului său felin.

Un alt mieunat. Şi o curbă în față. Culoarele şcolii erau drepte; curbe nu existau.

Aici lumina era mai bună. Raze în culorile curcubeului pătrundeau prin ferestrele înguste, cu vitralii. Şcoala însă avea numai geamuri simple – prăfuite da, însă nu colorate.

Nu mai conta însă. Fereastra din această încăpere era simplă, coridorul nu mai era plin de praf şi în fața lui mergea o pisică argintie, cu coada

stufoasă pe sus, ca un stindard.

— Pis-pis-pis! Vino aici, pisicuțo! o ademeni Gray.

Animalul nu-i dădu însă atenție, continuându-şi drumul. Gray nu-l slăbi din ochi. Cu un aer hotărât, parcă ştiind ce face, pisica îl conduse într-o sală splendidă, cu candelabre de cristal şi oglinzi înalte cât pereții, în rame groase de aur. Gray îşi privi cu gura căscată imaginea reflectată în ele – o siluetă şleampătă, murdară, ciufulită, cu ochi sălbatici, care contrasta grosolan cu eleganța din jurul lui. Ruşinat, se întoarse şi începu să caute iar pisica; o zări țâşnind pe o uşă din celălalt capăt al sălii.

Traversă în fugă pardoseala de marmură albă şi intră în ceea ce părea a fi o sală a tronului, unde picioarele i se afundară în covorul gros şi roşu. Tapiserii minunate acopereau pereții şi sute de lumânări ardeau în candelabrele de cristal ce atârnau din plafonul înalt şi boltit. În fața lui, pe un piedestal, se afla un fotoliu aurit, cu perne de catifea roşie. Pisica sări pe el, se roti şi se tolăni pe o parte, privindu-l pe Gray aidoma unui rege care ascultă plângerile unui supus.

— Pisicuțo, unde m-ai adus? întrebă el.

Vocea sa avu un ecou straniu în sala goală.

Nu se aştepta la vreun răspuns şi nici nu primi unul. Pisica însă îl privea fix, ca şi cum ea ar fi aşteptat ceva de la el. Neavând habar ce putea fi acest ceva, Gray porni să dea ocol sălii. Scaune cu

spătar drept, din mahon lustruit, şi perne moi erau aranjate de-a lungul pereților. Trecu printre două, vrând să vadă mai îndeaproape o tapiserie.

Era o lucrare de calitate, care înfățişa o păstoriță mânând o turmă de oi la vale pe o coastă de munte, spre un sat pierdut în depărtare. Într-o parte, privind păstorița şi oile ei, se afla un satir cocoțat pe o stâncă înaltă, care cânta la nai. Fiece detaliu al lucrăturii era atât de bine executat, încât Gray aproape că putea auzi muzica.

Se trase înapoi şi se îndreptă spre următoarea tapiserie: o imagine din pădure, cu un cerb care se adăpa dintr-un pârâu, în vreme ce acelaşi satir, călare de astă dată pe o creangă de copac, cânta la nai. Din nou, în mintea lui Gray răsunară notele muzicale şi se gândi la Viad, elevul din anul întâi care putea umple imaginația cuiva cu o muzică suavă. Dar Viad nu era aici şi acordurile erau doar un produs al fanteziei lui, stimulate de sala misterioasă şi elegantă.

Merse spre o altă tapiserie; şi în aceasta apărea satirul care cânta la nai, de această dată într-un decor hibernal, cu copii care patinau pe un lac înghețat.

Sub privirile neclintite ale pisicii, Gray studie îndeaproape toate tapiseriile de pe pereți; satirul se regăsea în fiecare, deşi niciodată ca personaj central – ba uneori atât de retras în fundal, încât trebuia să examineze atent lucrătura pentru a-l observa. Creatura cu bărbiță şi coarne îl trimise

cu gândul la demonul cu chip de țap, dar respinse imediat asociația. De fiecare dată figura lui era una veselă, ghiduşă, astfel că părea mai degrabă un simbol al bucuriei sau al liniştii sufleteşti, decât al răului.

După ce încheie turul sălii, Gray se postă din nou în fața tronului pe care şedea pisica.

— Ce semnificație au toate astea? întrebă el.

Ca şi când i-ar fi răspuns, animalul sări jos şi se îndreptă agale spre uşă. Gray îl urmă în sala cu oglinzi. Pisica se opri în fața uneia dintre ele şi dădu din coadă către sticlă. Privindu-şi reflexia, văzu aceeaşi figură trasă şi murdară. În jurul lui însă, încăperea nu mai era goală: o sumedenie de oameni splendid îmbrăcați se învârteau de colo-colo, salutându-se, schițând plecăciuni şi vorbind între ei, ca la o recepție de gală. Dincolo de ei, rânjind peste umăr, se afla satirul din tapiserii.

Gray se răsuci pe călcâie, privi în spate, spre încăperea goală, dădu din mâini şi încercă să pipăie acolo unde ar fi trebuit să fie satirul; degetele lui prinseră însă doar aerul. Se întoarse din nou spre oglindă şi văzu încă o dată încăperea populată. Dintre toți ocupanții ei, numai satirul părea conştient de prezența lui. Prinzându-i privirile, creatura cu picioare de țap duse naiul la gură şi începu să cânte. Lumea din sală se strânse în jurul lui, ascultând muzica pe care Gray o putea auzi doar în imaginație. În final satirul făcu o plecăciune şi ceilalți aplaudară. Dar niciun

moment ochii lui nu se depărtaseră de la Gray, dându-i senzația clară că pentru el cântase de fapt, nu pentru publicul din oglindă.

Gray se întoarse şi din nou sala era goală în spatele lui. Pisica miorlăi, ieşi din încăpere şi porni pe un coridor, printr-o arcadă îngustă, ajungând într-un culoar întunecat. Ghidul felin dispăruse. Se gândea să revină în zona luminată, când pisica se lipi de el. Torcând sonor, se freca de picioarele lui, părând să-l îndemne să meargă înainte. Gray se aplecă şi o scărpină între urechi.

— Cred că aş face bine să mă încred în tine, amice. Pari a şti să te descurci pe aici.

Şi porni pe urmele ei, în beznă. După câțiva paşi, se lovi de ceea ce părea a fi un zid de cărămidă.

— Şi acum, ce facem?

Niciun răspuns. Niciun mieunat, niciun tors. Nicio atingere pe picioare. Nimic. Pipăi zidul şi la un moment dat simți o muchie, o deschizătură. Evaluându-i dimensiunile, se strecură prin ea.

Şi se pomeni în salonul şcolii. Cel real. Şedea lângă şemineu. În dreptul uşii, cu spatele spre el, se aflau Oryon şi un alt elev pe care, după câteva clipe, îl recunoscu: era Kelby Carter. Un corp omenesc era întins pe jos, în mijlocul camerei. Trăsăturile îi erau oarecum familiare… Era băiatul cu figură de copil cu care stătuse la masă, împreună cu Viad. Oare cum îl chema…? Ah, da, Dwayne. Făcu un pas spre el şi-i privi chipul rotund, care avea acum paloarea morții.

Probabil că făcuse un oarecare zgomot, căci Oryon şi Kelby se întoarseră spre el.

— De unde ai apărut? îl întrebă Oryon.

— Nu ştiu.

Părea un răspuns prostesc, dar habar n-avea unde fusese şi cum ajunsese aici.

Ochii lui Oryon se îngustară; sprâncenele i se arcuiră. Kelby se holba la el, uluit, chiar înspăimântat.

— Arăți oribil, îi spuse Oryon fără urmă de simpatie în glas. Directoarea tocmai a ieşit. Va vrea să te vadă şi să afle ce s-a întâmplat cu tine. Noi trebuie să facem de pază şi să nu lăsăm pe nimeni să între în salon până la sosirea poliției. Dar cred că ar prefera să te conduc la ea.

Gray clătină din cap:

— Kelby poate să se ducă s-o anunțe că sunt aici. Aşa voi avea ocazia să vorbesc cu tine înainte de a discuta cu ea.

Oryon păru surprins, dar încuviință.

— Du-te, Kelby! Grăbeşte-te!

Băiatul fugi din salon, parcă bucuros că i se oferise prilejul să plece. Oryon aşteptă până ce zgomotul paşilor lui se stinse pe culoar, apoi se întoarse spre Gray.

— S-a dus. Ce voiai să-mi spui?

Înghițindu-şi nodul din gât, Gray răspunse chinuit:

— Doar că am hotărât să colaborez cu tine. Nu am de ales.

— Tu ai făcut asta? întrebă Oryon arătând cu capul spre cadavrul lui Dwayne.

— Dacă eu l-am…? Firește că nu! Nici măcar nu știu cum a murit!

— Dar cu Fenton cum rămâne? Cineva i-a sfâșiat beregata. Tu ai fost acela?

— Fenton?! Eu… Nu! bâigui Gray și se prăbuși pe un scaun. Cred că ar fi mai bine să-mi spui ce s-a petrecut aici.

13 Pan-demon-iu

Oryon n-avu timp să-l pună la curent decât pe foarte scurt cu evenimentele dimineții, înainte ca directoarea să între în salon. În același timp sosiră și autoritățile, într-o limuzină neagră. Directoarea părea mai enervată și mai îngrijorată ca niciodată.

— Speram să nu ajungă decât după prânz, spuse ea privind pe fereastră. Mă întreb dacă au adus vreo persoană dotată, așa cum i-am rugat. Dacă nu, mă tem că nu vor înțelege niciodată ce s-a întâmplat aici.

Dar un dotat ar înțelege? se întrebă Gray în sinea sa. *Ea oare înțelege?*

Fiindcă el unul nu pricepea nimic. Năucit de ceea ce îi povestise Oryon, nu putea decât să stea și să se holbeze neputincios la directoare.

— Veronica le va deschide și-i va reține câteva minute, dar pe urmă trebuie să mă duc să discut

cu ei. Voi doi duceți-vă sus. Gray, dacă te grăbeşti, vei avea vreme să te speli înainte de masa de prânz. Eu am să trag de timp cât mai mult posibil. Vei putea să le faci față mai bine după ce vei fi mâncat ceva.

Îşi închipuie că eu sunt vinovat. Gândul îl izbi cu forța unui baros. *Încearcă să mă protejeze, dar nu fiindcă ar crede în nevinovăția mea.* Desigur, de fapt credea că demonul din el făcuse toate nenorocirile şi deci nu-l învinuia pe el. Voia să-l ajute. Îi spusese „Gray", nu „domnule Becq", dar credea că el era autorul crimelor.

De data aceasta însă, nu mai avusese nicio pierdere de memorie. Iar ceea ce i se întâmplase nu fusese un vis. Probabil că nimeni nu-i va crede povestea, niciodată, dar cel puțin el unul ştia că nu are absolut nimic de-a face nici cu uciderea lui Fenton, nici cu moartea lui Dwayne.

— Haide, Gray, îl îndemnă Oryon, ajutându-l să se ridice în picioare. Să mergem sus înainte să ne vadă polițiştii.

Ar fi vrut să refuze ajutorul lui, dar genunchii aproape că-l lăsară şi ar fi căzut dacă nu l-ar fi susținut Oryon. Bine cel puțin că nu era nimeni prin preajmă, ca să fie martor la umilirea lui. Kelby nu mai coborâse şi Oryon îi spusese că directoarea le ceruse tuturor să rămână în camere şi să nu iasă decât pentru a veni la masă.

Se simțea ceva mai bine când ajunse la el în cameră, astfel că reuşi să facă un duş şi să se

bărbierească singur, deşi l-ar fi putut chema pe Reece, dacă ar fi avut nevoie. Colegul lui se arătă surprins să-l vadă, iar Gray nu-i explică unde a fost.

— E o poveste lungă, se mărgini el să spună, şi nu am puterea să ți-o relatez acum.

Când termină cu spălatul îşi dădu seama că se făcuse deja prea târziu pentru a mai coborî la masă, dar Oryon veni şi-l anunță să nu-şi facă probleme.

— Am aranjat să-ți fie adusă mâncarea sus, îi spuse el râzând. N-a fost tocmai uşor, dar aşa vom avea ocazia să vorbim.

După ce se îmbrăcă, Gray porni spre camera lui Oryon. Coridorul era pustiu; toți elevii erau la masă – sau cel puțin aşa crezu el până ce deschise uşa şi, înăuntru, pe lângă Oryon, le zări pe Rehanne şi Lina. Uimit şi dezamăgit, dădu să iasă, dar Rehanne se repezi la el şi îl îmbrățişă.

— Gray, am fost atât de îngrijorată pentru tine! Când Oryon mi-a spus că eşti aici, mi-am spus că trebuie să te văd. Unde ai fost?

Strângând-o lângă el, Gray nu răspunse. N-ar fi trebuit să se afle aici; nu voia s-o implice şi pe ea în toată nebunia asta. Liniştea pe care i-o aducea însă prezența ei era copleşitoare. Îşi îngropă fața în părul ei, trăgându-i în piept parfumul plăcut şi bucurându-se de moliciunea lui pe obraz şi pe buze.

— Înduioşătoare această regăsire, dar nu avem

timp de asta acum.

Vocea sarcastică a Linei spulberă armonia momentului. Gray se smulse din îmbrățișare şi se întoarse spre Oryon.

— Ea ce caută aici? întrebă indicând cu bărbia în direcția Linei.

— Eu am invitat-o. Rehanne era cu ea, aşa că…

Gray se răsuci dintr-o mişcare spre prietena lui.

— Erai *cu ea?!* De ce?

Rehanne roşi.

— Am… am avut o întrevedere cu directoarea, bâigui ea repezind cuvintele de parcă n-ar fi vrut să le rostească. Ea m-a sfătuit să discut cu Lina. A spus că, dacă ne adunăm cunoştințele, am putea găsi fiecare câte o piesă a enigmei şi, punându-le laolaltă, am putea forma o imagine coerentă. Şi a mai spus… Rehanne ezită, trase aer adânc în piept şi continuă: A mai spus că Fenton şi Dwayne au fost ucişi fiindcă ştiau ceva ce nu mai ştia nimeni altcineva. Deci dacă vom dispune toți de aceleaşi informații, vom fi mai protejați. Ucigaşul va trebui să ne omoare pe toți patru pentru ca respectivele informații să nu se afle. Şi nu-i va fi uşor s-o facă.

— Sau ucigaşă, ripostă Gray întunecat, privind încruntat spre Lina. Şi dacă e vorba despre unul dintre noi, ar însemna că rămân numai trei persoane de ucis. Ori poate numai două, adăugă el privind suspicios când spre Oryon, când spre Lina.

— Eu n-am omorât pe nimeni, replică Lina. Dar tu?

— Ne pierdem vremea cu asemenea certuri, interveni Oryon. Dacă unul dintre noi e ucigaşul, în mod cert nu va recunoaşte acest lucru. Dar dacă împărtăşim între noi tot ce ştim şi unul dintre noi minte, el – sau ea – va cădea în capcană. Şi dacă nu desluşim ițele cât de cât înainte ca polițiştii să ne interogheze, unul sau unii dintre noi ar putea sfârşi în închisoarea din Millville.

Rehanne îl luă de braț.

— Te rog, Gray, vino şi stai jos. Oryon a adus de mâncare.

O urmă până la cele două birouri, care fuseseră alăturate pentru a forma o masă. Pe ele se aflau platouri cu friptură de vită rece, brânză, pâine, murături şi felii de roşii. Un ceainic cu ceai la gheață era însoțit de patru pahare.

— Rehanne a zis că probabil ți-e foame, spuse Oryon turnând ceaiul. Putem discuta în vreme ce mâncăm.

Ar fi trebuit să-i fie foame, dar vederea platourilor şi gândul de a mânca împreună cu duşmanii lui îi întoarseră stomacul pe dos. Rămase ezitând în spatele scaunului şi nu luă paharul pe care i-l întinse Oryon.

— Oh, zeii mei! N-are niciun rost! exclamă Lina şi porni hotărâtă spre uşă.

Oryon trânti ceainicul pe masă cu atâta forță, încât lichidul gălbui țâşni şi dădu pe afară.

— Vino înapoi!

Ordinul lui o opri în loc, dar nu se întoarse. Rămase cu spatele spre ei, țeapănă şi imobilă.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să vin, mormăi Gray.

Rehanne îl privi de alături de el, părând gata să izbucnească în lacrimi.

— Chiar nu ne putem purta civilizat nici măcar pentru o oră? se răsti Oryon.

Lina se răsuci pe călcâie.

— Tocmai tu vorbeşti de purtare civilizată, izbucni ea, privindu-l cu ură. De unde ştim că nu eşti tu ucigaşul? Dintre toți cei pe care îi ştiu eu, numai tu puteai să-l tragi pe bietul băiat pe scări în jos şi să-i frângi gâtul. Cine altul mai are talentul invizibilității?

Rehanne icni scurt, iar Gray izbi cu pumnul în spătarul scaunului.

— Ăsta-i primul lucru cu cap pe care-l aud de la Lina, spuse el.

— Se pare că directoarea ne-a supraestimat, replică Oryon pe un ton înghețat. Nu suntem în stare să cooperăm, nici măcar pentru a ne salva viețile.

— Deci recunoşti că viața *ta* încerci s-o salvezi! ripostă Lina.

— Pe a mea, pe a ta, pe a lui şi…

— Oh, încetați! Sunteți ridicoli! strigă Rehanne, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Nu pentru asta ne-am adunat aici!

— Şi ce am…

Un ciocănit în uşă întrerupse întrebarea Linei. Nimeni nu se clinti de la locul lui, dar uşa se deschise, oricum.

Kress intră în cameră. Zâmbea.

Nimeni nu mişcă. Nimeni nu părea să mai respire.

— Ei bine! Tocmai mă întrebam unde a dispărut toată lumea. Petrecerea asta e pentru mine? Ce drăguț din partea voastră! Nu mă aşteptasem la aşa ceva.

Şi se apropie de masă. Lina se trase într-o parte când trecu pe lângă ea. Instinctiv, Gray făcu un pas spre Rehanne şi îşi puse un braț în jurul ei.

Ochii lui Kress scânteiau. Vocea lui avea o nuanță înghețată şi dură, ca tăişul unui cuțit. Înhăță o felie de pâine, trânti deasupra o bucată de carne şi o îndesă, întreagă, în gură. Luă un pahar, dădu ceaiul pe gât, lăsă paharul să cadă pe podea şi îşi umplu gura cu altă bucată de carne, de data asta fără pâine.

Gray o împinse uşor pe Rehanne spre uşă şi se îndepărtă abia vizibil de Kress, în vreme ce acesta era ocupat cu înfulecatul. Rehanne îl urmă fără a-i pune vreo întrebare, deşi probabil era nedumerită. Oryon se retrăsese până la peretele din spate şi se apropia, cu mişcări ferite, de fereastră; poate avea de gând să sară, la nevoie.

Kress continua să se îndoape şi Gray începu să creadă că vor izbuti să iasă pe culoar, de unde vor

putea alerga apoi după ajutor. Lipită de el, Rehanne tremura. Probabil că îşi dăduse seama ce devenise Kress. Trebuia să o scoată de aici, s-o ducă undeva în siguranță.

Trecură prin fața Linei şi ea îl prinse de braț.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— E posedat, şuieră Gray, încercând s-o tragă şi pe ea spre uşă.

— Şi ai de gând să fugi şi să-l laşi pe Oryon singur cu el?

La şoapta ei indignată, Kress ridică fruntea şi rânji. O bucată de brânză îi atârna în colțul gurii, iar pe bărbie i se lipiseră firimituri de pâine. Dădu drumul din mână celui de-al doilea pahar şi se îndreptă spre ei, zdrobind cioburile sub tălpi.

— Trebuie să ne folosim puterile împotriva lui, şopti Lina fără a se mişca din loc.

Ce putere? se întrebă Gray tăcut. Poate că ea şi Oryon vor reuşi să facă împreună ceva ca să oprească fiara aceea. El unul nu putea şi probabil că nici Rehanne nu avea resurse. Se smulse din strânsoarea Linei, o trase pe Rehanne în spatele lui şi o împinse spre uşă.

— Fugi! îi strigă. Cheam-o pe directoare!

Slavă Dătătorului de putere, ea îl ascultă. I se auzeau paşii alergând pe coridorul pustiu.

— Prostule! îi strigă Lina. Avem nevoie de toate puterile noastre. Foloseşte-o pe a ta!

Cu un scrâşnet inuman, cu buzele trase înapoi şi dinții la vedere, Kress se năpusti spre ei,

lovindu-i şi izbindu-i cu mâinile, şi îl muşcă pe Gray de umăr. Oryon se aruncă în spinarea lui şi-i încleştă capul în îndoitura braţului. Kress îi dădu drumul lui Gray şi se răsuci spre noul lui atacator.

Folosiţi-vă puterile, spusese Lina. Dar din câte îşi dădea el seama, Oryon îşi folosea numai forţa fizică. Kress îl trântise la podea, îl încălecase şi îşi înfipsese mâinile în gâtul lui, strângând.

— Ajută-mă, Gray! strigă Lina.

Un scaun se ridică în aer, se aruncă spre Kress şi i se sparse în cap, aparent fără niciun efect. Cărţile de pe birou şi o veioză grea îi izbiră ţeasta la rândul lor. Lina trecuse deci la treabă, dar artileria pe care o trimitea deasupra lui se dovedea la fel de eficientă ca un roi de ţânţari.

Gray îşi folosi talentul, adunând cioburile de pe jos, ridicându-le şi formând din ele capul de satir din tapiserii, pe care îl poziţionă în faţa lui Kress; era singurul lucru la care se putea gândi acum.

Cu un urlet de turbare, Kress îl lăsă pe Oryon şi izbi sculptura. Fragmentele de sticlă ţâşniră în aer ca o arteziană. Gray le adună din nou şi formă un alt chip, de această dată al pisicii care îl îndrumase. Kress se trase înapoi.

Ţinându-se cu mâinile de gât, Oryon se chinui să se ridice în picioare.

— Lina, pavăză! horcăi el.

Lina se repezi spre el şi-i prinse mâna. Gray simţea curenţii de putere emanând dinspre ei şi se concentră asupra sculpturii, pentru a-l ţine pe

Kress ocupat. Dar nu avea suficientă forță. Capul de pisică se sfărâmă. Kress scoase un răget şi se aruncă spre el, izbindu-i în piept cu umărul. Gray se împletici şi căzu pe spate, iar Kress se trânti peste el, presându-l la podea, sufocându-l. O lovitură îi explodă parcă în cap şi un întuneric terifiant îl învălui.

Rehanne alergă spre biroul directoarei, bătu în uşă cu pumnii, dar nu-i răspunse nimeni. Probabil că era la masă. Sau poate discuta cu polițiştii.

Se năpusti pe scări în jos. Salonul era pustiu. Cadavrul lui Dwayne nu se mai afla acolo. Rehanne se răsuci şi o luă la fugă spre sala de mese. De undeva din umbră apăru Veronica şi îi blocă drumul.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară? Alte necazuri?

Rehanne dădu din cap, chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea.

— Kress… L-a atacat pe Gray. Şi pe Lina. Şi pe Oryon. Şi e…

Dar Veronica îşi adunase deja fustele şi pornise în goană pe scări. Rehanne ezită, neştiind dacă s-o urmeze sau s-o caute mai departe pe directoare. Ştia că rolul ei de îngrijitoare ascundea o funcție mult mai importantă şi că femeia dispunea de puteri considerabile. Dar vor fi ele oare suficiente acum, când era în joc viața lui Gray? Nu putea risca. Sala de mese era la doar câțiva paşi

distanță; se auzeau dinăuntru murmur de voci şi zăngănit de vase. Se repezi într-acolo, dar tânăra asistentă a Veronicăi îi ieşi în cale şi-i blocă drumul.

— Nu, Rehanne! Directoarea nu e înăuntru. Discută cu polițiştii în salonul profesorilor. Nu trebuie să-i deranjezi.

— E o urgență, replică Rehanne grăbită şi, când cealaltă nu se mişcă din calea ei, încercă s-o dea la o parte.

Trupul acela zvelt părea însă un bolovan de neclintit. Rehanne era mai solidă şi mai înaltă, dar nu reuşi să treacă de ea.

— Du-te înapoi, îi ceru îngrijitoarea. Vin şi eu cu tine.

Dar cine se credea îngâmfata asta? Încercă s-o ocolească, dar cealaltă făcu un pas în lateral, blocându-i iar drumul, şi îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Rehanne!

Vocea asta… Rehanne o cunoştea. Sub privirile ei, trăsăturile banale ale îngrijitoarei se schimbară, adoptând un aer familiar.

— Tria!

Prietena ei duse un deget la buze.

— Ssst! Nimeni altcineva nu mai ştie. Doar Lina. Ea vede mereu dincolo de iluzie. Acum vino, repede!

Şi o împinse pe scări, în sus. De această dată, Rehanne o urmă. Ar fi vrut să-i pună o sumedenie

de întrebări, dar nu era timpul pentru asta. Străbătură în goană treptele şi coridorul, spre uşa deschisă a camerei lui Oryon. Veronica era înăuntru, cu mâinile în şolduri, privind în jur, la cioburile şi stropii de sânge de pe jos. Gray, Oryon, Lina şi Kress nu se vedeau nicăieri.

— Unde sunt? întrebă Rehanne.

— Au dispărut.

— Unde?

Veronica se întoarse spre ele şi schimbă o privire cu Tria.

— Nu ştiu, răspunse ea. Asta va trebui să aflăm.

14 La un ceai

Rehanne privea disperată cioburile şi petele de sânge care mânjeau podeaua camerei lui Oryon, încercând să-şi închipuie ce se întâmplase acolo după plecarea ei. N-ar fi trebuit să se ducă; ar fi trebuit să rămână alături de Gray. Studie resturile de mâncare de pe masă. Dacă nu s-ar fi certat, dacă ar fi discutat şi ar fi cooperat, ca oamenii civilizați, poate că ar fi reuşit să-l înfrângă pe Kress.

Poate că ei îl înfrânseseră totuşi. Ba nu; dacă ar fi făcut-o, ar fi fost aici. Printre atâtea cioburi şi sânge, nu putea crede că totul se sfârşise cu bine.

Tria o prinse de mână şi-i arătă stropii de sânge de lângă uşă.

— Să verificăm pe culoar. Poate au lăsat o urmă după care să ne ghidăm.

O lăsară pe Veronica în mijlocul camerei, aparent imobilă. Lui Rehanne îi părea rău acum că n-o căutase în continuare pe directoare. Nu făcuse decât să piardă astfel timp prețios, timp care ar putea însemna diferența între viața şi moartea lui Gray.

Pe coridor, o dâră de sânge trecea prin fața camerei lui Kress, spre baie. Văzând-o, speranțele ei renăscură. Tria o opri însă în fața uşii.

— Intru numai eu, îi spuse ea.

Devenind aproape invizibilă, prietena ei deschise uşa băii şi intră. Câteva clipe mai târziu se întoarse.

— Nu-s acolo. Şi nu e sânge pe podea. Nu cred că au ajuns până aici.

— Dar unde ar putea fi? în vreun dormitor? întrebă Rehanne în timp ce, mijindu-şi ochii, examina dâra de sânge care părea să se sfârşească brusc, în mijlocul coridorului.

— Putem să verificăm, răspunse Tria scuturând un mănunchi de chei prinse la brâu. Dar nu cred că vom găsi nimic.

— Kress s-a dus, poate, în camera lui.

— Să ne uităm.

Tria descuie uşa şi privi înăuntru. Rehanne se uită şi ea peste umărul ei. Camera era goală şi curată; pe jos nu se vedea niciun strop de sânge.

Când se întoarseră, văzură că lângă ele apăruse

Veronica.

— O putere considerabilă a fost descătuşată, le spuse ea. Prea multă şi necoordonată. Nu-mi dau seama ce au făcut, fiindcă indiciile sunt confuze. Totuşi, n-are rost să mai zăbovim aici. Nu-i vom găsi în niciun loc în care am putea ajunge pe vreuna dintre uşile *astea*. Veniți cu mine, amândouă. Mergem la mine în cameră, să bem câte un ceai.

— Un ceai!? exclamă Rehanne, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ceaiul limpezeşte mintea şi ascute simțurile, replică îngrijitoarea pe un ton vesel.

Dădu să refuze cu indignare, dar Tria se grăbi să-i explice:

— Are în cameră lucruri care ne-ar putea ajuta să-i localizăm. Probabil că va dura ceva timp, dar se va apuca imediat de treabă. Nu-ți face griji, nu se apucă acum să dea o petrecere cu ceai!

Deşi n-avea chef să înghită nimic, Rehanne le urmă pe scări în jos.

Elevii ieşeau din sala de mese; prânzul se încheiase. Câțiva o priviră curioşi cum se ține după cele două „îngrijitoare”, astfel că răsuflă uşurată când ajunseră în relativa siguranță a clădirii profesorilor.

— Miss Zalos!

Glasul directoarei, venind dinspre salon, o luă prin surprindere. Uitase ce-i spusese Tria – că directoarea discuta cu polițiştii acolo. Acum se

apropie de ea, iar oamenii legii din Castlemount, în uniformele lor verzi cu argintiu, o însoțiră.

— Îmi pare bine că te-am găsit, îi spuse directoarea. Domnii ar vrea să-ți pună câteva întrebări.

Rehanne simți că i se opreşte inima în piept. *Nu acum!* Veronica veni lângă ea, în vreme ce Tria îşi continuă drumul.

— Din moment ce n-ai mâncat de prânz, le-aş sugera domnilor să ni se alăture la un ceai în sufrageria mea. Acolo nu vom fi deranjați sau întrerupți de nimeni.

— Excelent! replică directoarea, întorcându-se apoi spre polițişti: Nici n-am putea găsi un loc mai potrivit pentru anchetarea elevilor.

Unul dintre bărbați se încruntă, altul se scărpină în bărbie, dar al treilea încuviință, aşa că se aliniară frumos în spatele directoarei şi al lui Rehanne, în vreme ce Veronica porni înainte.

Simțind că nu poate îndura amânarea asta, Rehanne se gândea numai la soarta lui Gray şi a celorlalți, întrebându-se ce li s-o întâmpla oare în vreme ce ei pierdeau astfel vremea. În prezența polițiştilor, nu putea să discute despre asta cu directoarea; cine ştie cum ar reacționa sau ce concluzii ar trage din povestea ei neverosimilă. Aşa că se lăsă condusă în apartamentul de la etajul întâi al Veronicăi, unde i se făcu semn să se aşeze pe un fotoliu. Tria aduse o măsuță de servit şi-i întinse o ceaşcă de ceai. Veronica puse pe masă

un platou cu fursecuri. Nimeni nu părea să se grăbească; dimpotrivă, toată lumea era relaxată şi binedispusă. Rehanne simțea că mai are puțin şi înnebuneşte.

— Domnul este inspectorul-şef Telpor Ardrey, spuse directoarea indicându-l pe cel mai înalt dintre polițişti, un bărbat de vârstă mijlocie cu nasul lung şi coroiat, ai cărui ochii păreau mereu pe fugă, fără a privi direct spre ceva sau cineva. Este şeful poliției din Millville şi conduce această investigație. Noi, fireşte, îi acordăm tot ajutorul de care are nevoie şi îi îndeplinim toate solicitările.

Ceva în vocea ei părea că-i contrazice însă spusele şi Rehanne îşi dădu seama că trebuie să fie precaută. Polițistul îşi drese glasul.

— Înțeleg că deții informații despre crimele petrecute aici, începu el, privind undeva spre urechea ei stângă. Te rog să ne spui tot ce ştii. Asistentul meu, adjutantul Lewis Canby, va nota mărturia dumitale.

Asistentul scoase din buzunar un carnețel şi un creion, pregătindu-se să scrie. Rehanne tremura atât de tare, încât ceaşca începu să zăngăne pe farfurioară. Nu va îndrăzni să le povestească oamenilor ăstora despre Gray, despre caietul lăsat în uşă şi despre misterioasa prezență pe care o simțise pe scări. Aruncă o privire fugară spre directoare, sperând să primească de la ea vreun indiciu, dar femeia se mulțumi să soarbă din ceai tăcută, cu fața ca de piatră. Veronica şi Tria

ieşiseră din cameră. Era, deci, pe cont propriu.

Cel de-al treilea bărbat – observă ea – o studia atent. Era mai tânăr decât ceilalți doi, iar fața sa prelungă îi era ciupită de vărsat. Ceva ciudat în privirea lui îi atrase atenția. Abia după câteva clipe îşi dădu seama ce e: omul nu avea gene. Uitătura lui fixă amintea de cea a unui şarpe.

Probabil că Ardrey îi remarcase ezitarea.

— Doamna directoare a solicitat ca măcar unul dintre membrii echipei să fie dotat, spuse el, adresându-se parcă fotoliului. Domnul Shardan are darul discernământului; îşi va da seama dacă spui adevărul sau dacă vei ascunde anumite informații. Te rog să începi.

Rehanne trase aer adânc în piept.

— Mă numesc Rehanne Zalos. Sunt elevă în anul al treilea şi…

Zăngănitul veselei o întrerupse. Tria împingea măsuța de servit, în vreme ce Veronica umplea din nou ceştile şi platoul cu fursecuri. Deşi iritați, polițiştii nu obiectară. După ce servi pe toată lumea, Tria plecă, dar Veronica rămase în mijlocul încăperii.

— Domnilor, spuse ea, obiceiul nostru cere să însoțim ceaiul cu puțin divertisment. Pentru încântarea dumneavoastră, am invitat un foarte talentat muzician.

Făcu semn şi în cameră intră un elev din anul întâi, care schiță o plecăciune. Ardrey se încruntă la măsuța de servit.

— Uite ce e, femeie, nu avem…

Dar vocea îi amuți brusc. Ochii îi luceau şi omul rămase cu gura căscată. Asistentul scăpă creionul din mână, iar carnețelul căzu pe podea, neobservat. Pleoapele omului cu ochi de şarpe se închiseră. Lipsa genelor dădea chipului său un aspect straniu, de goliciune. Directoarea zâmbi.

Veronica o prinse pe Rehanne de braț şi o ridică în picioare.

— Repede, îi ceru ea. Nu ştiu cât de mult poate continua Viad muzica asta.

— Eu n-aud nicio muzică, replică Rehanne în şoaptă, nedumerită.

— Ei o aud.

Îngrijitoarea o împinse afară din cameră, printr-un hol mic, în bucătăria mică în care aştepta Tria.

— Pedeapsa pentru cei care obstrucționează o anchetă oficială este aspră, spuse Veronica. Trebuie să lucrăm repede, să te întorci, iar Viad să plece înainte ca ei să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Grăbeşte-te şi spune-mi tot ce ştii – sau ce crezi că ştii, iar eu o să văd cât de mult le poți spune polițiştilor.

— Dar cel care e dotat… îşi va da seama dacă omit ceva.

— Aiurea! Talentele lui sunt slabe. Am eu grijă de el; nu va afla nimic din ce nu vom dori noi să-i spunem.

Rehanne aruncă spre Tria o privire neîncrezătoare.

— Nu te îngrijora, o asigură prietena ei. Veronica îi poate face față.

— Dar cum rămâne cu Gray? Şi cu ceilalți? Cum îi vom găsi?

— Deja lucrez la asta. Informațiile pe care mi le vei da vor fi de ajutor. Aşa că, dă-i drumul! Începe cu începutul şi spune-mi totul.

Tria împinse spre Rehanne un taburet de bucătărie, iar Veronica se aşează pe altul. Rehanne începu cu sosirea lui Gray la şcoală, povestindu-i cum, din cauza cercelului pierdut al lui Chantal, ratase întâlnirea cu el. Era o istorie lungă şi, în sinea ei, se frământa din cauza timpului pierdut astfel.

Tria rămăsese în picioare. Întorcându-se spre ea, Rehanne rămase uimită de privirea ei vagă, de postura rigidă şi de aerul de intensă concentrare care i se citea pe față. Se uita când la ea, când la ceasul de pe peretele opus; limbile lui nu se mişcaseră de când începuse să povestească. Însemna ori că Tria oprise timpul în loc, ori că ceasul era defect, dar ea bănuia care era adevărul. Mai liniştită, se strădui să-şi amintească fiece detaliu, oricât de mic, care ar fi putut avea legătură cu rănirea lui Kress şi moartea lui Fenton şi Dwayne. Veronica asculta atentă. N-o întrerupse niciodată, dar din când în când mâinile ei schițau mişcări ciudate, de parcă ar fi țesut firele poveştii într-un fel de tapiserie de ansamblu.

Tocmai sfârşea de relatat intrarea neaşteptată a

lui Kress în cameră şi purtarea lui inumană, când Veronica sări de pe taburet şi întinse mâinile în față. Rehanne se opri.

— Continuă, continuă, îi ceru îngrijitoarea nerăbdătoare fără a o privi, ci îndreptându-şi ochii spre ceva ce numai ea vedea.

Nedumerită, Rehanne îşi sfârşi povestea.

— Ah, da, replică Veronica. Cred că am prins-o.

Lina habar n-avea ce face Gray, dar era clar că implica mai multă putere decât ar fi bănuit ea că are. Întotdeauna luase în derâdere unicul talent al lui Gray, dar iată că acum, sculpturile lui blocaseră forța demonului. Când lovitura lui Kress îl făcu să-şi piardă cunoştința, brusca retezare a fluxului de putere o zdruncină şi, probabil, îl afectă deopotrivă pe Oryon.

Călare pe pieptul lui Gray, Kress îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet. Apoi sări şi o luă la fugă târându-şi victima după el, afară din cameră, lăsând o dâră de sânge în urmă. Oryon se năpusti după el, însoțit de Lina.

În mijlocul coridorului, Kress se opri şi-l ridică pe Gray pe un umăr. Gray deschise ochii, gemu şi începu să se zbată. Oryon îi ajunse din urmă şi-l apucă de umeri, încercând să-l smulgă din strânsoarea lui Kress. *Ah, dacă mi-aş putea schimba forma,* îşi spuse Lina. Ca panteră ar fi putut lansa un atac eficient asupra răpitorului. Ajunse la ei în clipa în care, arătându-şi colții,

Kress dădu drumul prăzii şi se repezi la Oryon. Gray se rostogoli şi Lina îl prinse înainte de a izbi podeaua. Amândoi se aruncară asupra lui Kress.

Un val de amețeală o cuprinse şi se văzu nevoită să se retragă. Întreaga clădire părea că se clatină. Kress se smulse din mâinile lor şi o luă la goană pe coridor. Regăsindu-şi echilibrul, Lina porni pe urmele lui. Şi se opri, dintr-odată, uluită.

Coridorul se schimbase. Kress se pierdea în lungul unui tunel întunecat, ce părea săpat în piatră. Privind în jur, îi văzu pe Oryon şi Gray holbându-se la fel de uimiți ca ea. Habar n-avea unde ajunseseră, dar în şcoală nu se mai aflau. Oryon îşi reveni primul.

— Trebuie să-l prindem, le strigă şi începu să fugă după Kress.

— Vino! îi ceru ea lui Gray şi porni în goană după Oryon.

Îl auzea gâfâind greu în spatele ei şi îşi aminti că era rănit şi că, probabil, nu putea ține pasul cu ei. Dar nu se opri, fiindcă nu voia să se piardă de Oryon. Şi el şi Kress erau undeva departe, nu se mai vedeau, înghițiți de întunericul tunelului.

Fugi până ce lipsa luminii o obligă să încetinească. În bezna asta nu-şi putea da seama unde se afla sau încotro se îndrepta.

— Oryon! strigă. Gray!

Nimeni nu-i răspunse. Pipăi în jur, sperând să găsească un zid după care să se ghideze.

— Gray! Oryon!

Continua să-i strige în vreme ce bâjbâia orbeşte, fără a găsi nimic care s-o ajute să se orienteze. Ochii ei de pisică vedeau excelent noaptea; şi acum ar trebui să poată distinge ceva, dar întunericul din jur era mai puternic decât ea.

Îşi extinse puterile, testând împrejurimile, concentrându-şi toate forțele pentru a îndepărta iluzia. Era un talent la care de obicei putea face apel cu uşurință, dar acum parcă bezna însăşi îi absorbea puterile, secătuind-o fără a-i da nimic în schimb. Fiindcă nu voia să se epuizeze, îşi încetă căutările şi îi strigă din nou pe Gray şi Oryon. În cele din urmă, disperată, țipă:

— Kress! Kress, eşti aici?

Nimeni nu-i răspunse, dar i se păru că bezna din jur devine o idee mai puțin densă. Privi prin ea, încercând să distingă ceva. Oare locul acela din stânga era mai întunecat decât partea din dreapta? Porni spre zona ce părea mai luminoasă.

Străbătu o distanță considerabilă mergând încet, cu mâinile întinse în față pentru a nu se izbi de vreun perete ori de un alt obstacol nevăzut şi neştiind dacă nu cumva îşi imagina doar zona aceea puțin mai luminoasă, fiindcă îşi dorea să fie acolo. Însă umbre mai întunecate păreau să plutească în bezna din fața ei.

— Oryon? Gray? Kress? De data aceasta nu mai strigă, ci îi chemă cu o voce joasă, speriată. E cineva aici?

Ceva – o mână oare? — o prinse de talie. Scoase

un țipăt îngrozit şi dădu din mâini, pentru a scăpa. Lucrul care o ținea o strângea însă mai tare; o trăgea în față şi într-o parte.

Deodată, lumina izbucni în jurul ei, orbind-o. Clipi repede, repetat, până ce vederea i se limpezi. Se afla într-o bucătărie mică. Veronica o ținea de talie, Rehanne şedea pe un taburet, alături, iar Tria stătea rezemată de un perete şi părea că e în transă.

— Lina! exclamă Rehanne sărind de pe scăunel. Unde ai fost?

Privirile Triei începură să se focalizeze. Se depărtă de perete şi-i surâse Linei.

— Mi-am spus că tu vei fi cel mai uşor de găsit. Mintea ta lasă o urmă adâncă.

— Bine ai venit, miss Muller, interveni Veronica. Ai ajuns la timp pentru o ceaşcă de ceai.

15 Bariere şi blocade

— Habar n-am unde am fost, spuse Lina. Nu ştiu cum am ajuns acolo şi nici cum m-am întors aici. I-am pierdut şi pe Oryon, şi pe Gray şi pe Kress. Oryon fugea după Kress, iar eu încercam să mă țin pe urmele lor, dar era prea întuneric pentru a zări ceva. Gray rămăsese undeva în spatele meu. I-am strigat pe toți, dar nu mi-a răspuns niciunul. Trebuie să-l găsim pe Oryon! Dacă e împreună cu Kress, înseamnă că e în mare pericol.

— La fel şi Gray, adăugă Rehanne.

Ar fi vrut să afle mai multe amănunte, dar ceasul de pe perete funcționa din nou.

— Vom încerca să-i găsim, le asigură Veronica. În primul rând însă, trebuie să scăpăm de polițiștii aceia. Miss Zalos, du-te şi spune-le povestea, tot ce-ți amintești.

— Adică tot ce ți-am spus şi ție?

Îngrijitoarea chicoti.

— Ți-am rearanjat eu puțin amintirile. Doar temporar, să ştii. Aşa că, spune-le tot ce-ți trece prin minte. Lucrurile pe care ei nu trebuie să le afle nu ți le vei aminti nici tu. Vino! Concertul lui Viad se apropie probabil de sfârşit.

Rehanne îşi spuse că ar trebui să-i fie recunoscătoare îngrijitoarei, dar în realitate o enerva faptul că îi manipulase mintea fără ca ea să-şi dea seama.

Intră în salon, se aşeză în fotoliu şi, în aceeaşi clipă, Viad se retrase încet, iar Veronica ieşi odată cu el. La câteva secunde după plecarea lor, inspectorul-şef Ardrey şi ajutoarele sale se mişcară în scaune, clipiră şi priviră nerăbdători spre Rehanne, aparent fără a avea habar de întreruperea care tocmai se sfârşise.

— Haide, haide domnişoară… Zalos parcă te cheamă, nu-i aşa? Să nu pierdem timpul! o îndemnă inspectorul adresându-se unui punct de deasupra capului ei. Vrem să auzim tot ce ştii despre crimele acestea.

Să-i dăm drumul, îşi spuse Rehanne în sinea ei şi apoi repetă povestea pe care i-o relatase Veronicăi. De data aceasta i se păru că-şi aminteşte mai uşor şi mai repede. În vreme ce ea vorbea, adjutantul Canby scria furibund, umplând pagină după pagină în carnețelul lui. Ardrey o întrerupse de câteva ori, cu întrebări:

— De ce nu te-ai oprit să afli ce voia Fenton?

Încă îi explica polițistului că încerca să-l prindă din urmă pe Gray, când inspectorul lansă următoarea întrebare:

— Ai idee ce voia?

— Cred că îşi amintise ceva.

— Ce anume şi-ar fi putut aminti? Ți-a spus ceva, cât de puțin, în camera lui Kress? Ceva care ar putea sugera identitatea atacatorului?

Rehanne răspunse că nu, iar inspectorul schimbă imediat subiectul:

— Dar Dwayne? A zis că l-a văzut pe Fenton cu cineva. Cine ar fi putut fi?

Fiecare răspuns al ei era urmat de o nouă întrebare: „Cine erau prietenii lui Fenton? Avea şi o prietenă?

De ce nu crezi că Dwayne a căzut pur şi simplu pe scări, accidental? Obişnuieşti să sesizezi *prezențe misterioase*? De ce ai venit aici, la această şcoală?”

Se străduia să răspundă cât mai corect la fiecare întrebare, dar ultima o scoase din sărite; n-avea nimic de-a face cu ancheta. Îşi muşcă buzele

pentru a-şi înăbuşi o replică nepoliticoasă şi făcu eforturi să răspundă cu răbdare:

— Am vrut să-mi perfecționez talentul de a face vrăji. Am învățat multe despre vrăji de la bunica mea, dar ştiam că mai sunt multe alte lucruri pe care nu le puteam deprinde de la ea.

— Deci ăsta e talentul tău, vrăjile? Şi îl foloseşti des? se interesă inspectorul privind încruntat zidul din spatele ei.

— Ocazional. Nu ni se permite să ne folosim aptitudinile decât sub supravegherea unui profesor.

— Deci n-ai încercat să faci vreo vrajă pentru a găsi inelul colegei tale sau alte obiecte dispărute?

— Nu, răspunse Rehanne ezitând o clipă, dându-şi seama cu uimire că ar fi putut încerca o vrajă pentru a găsi cercelul, numai că nu se gândise deloc la asta. În cele din urmă, adăugă: Chantal nu m-a rugat s-o fac, iar eu ar fi trebuit să cer permisiunea pentru a încerca.

— Şi vrăjile astea… dau totdeauna rezultate?

— Nu funcționează de fiecare dată aşa cum aş vrea eu, replică ea, agasată de asemenea întrebări. Dar obțin mereu un fel de rezultat.

— Deci din când în când, mai dai şi rateuri, zâmbi polițistul, dar surâsul i se transformă rapid într-un rânjet: Ai rănit vreodată pe cineva?

De data asta, Rehanne nu-şi mai stăpâni furia.

— Nu! Sunt foarte atentă. Şi nu fac niciodată vrăji malefice, numai din cele bune.

— Pricep. Poate că o voi ruga pe directoare să-ți permită să ne demonstrezi şi nouă una dintre aceste „vrăji bune”. Dar deocamdată cred că am aflat de la tine tot ce voiam.

Şi inspectorul aruncă o privire spre asistentul său dotat.

— Satisfăcător, replică acesta.

Ardrey încuviință.

— Îți mulțumesc pentru cooperare, miss Zalos.

Gata. Era liberă. Ridică ochii spre directoare, pentru a afla ce trebuia să facă mai departe.

— Veronica te va conduce, se mărgini ea să spună.

Îngrijitoarea intră, o însoți spre uşă şi ieşiră amândouă pe coridor.

— Tria şi Lina ne aşteaptă în clasa doamnei Dova, îi spuse ea. Acolo vom putea vorbi în linişte.

Iar să vorbească! Nu pălăvrăgiseră oare destul?

Lina se aplecă pe marginea scaunului, în sala de clasă a doamnei Dova.

— Deci nu mai sunt eu singura care ştie că te afli aici. Te deranjează?

Tria clătină din cap.

— E bine să ştie cât mai puțini oameni, dar în Rehanne am încredere. Cred că e mâhnită fiindcă nu i-am spus şi ei mai înainte, dar am respectat instrucțiunile Veronicăi. Dacă lumea ar şti că mă aflu aici, şi-ar da seama imediat că nu sunt doar o îngrijitoare.

— Ceea ce înseamnă că şi-ar da seama de acelaşi lucru şi în privința Veronicăi. Dar nu crezi că toți elevii de anul trei au mirosit deja că e mai mult decât o simplă îngrijitoare?

Tria râse.

— Nu toți sunt atât de pătrunzători ca tine, Lina.

— Aici ai dreptate, replică ea surâzând. Îmi aduc aminte cât timp ți-a trebuit ție până să vezi mâncarea aşa cum e ea de fapt.

În clipa aceea, intră Veronica, urmată de Rehanne.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă aceasta din urmă, încruntată. Stați aici la taclale ca două vechi prietene, în vreme ce Gray şi Oryon rătăcesc pe cine ştie unde şi sunt, poate, sfâşiați de un demon!

— Dar *suntem* vechi prietene, replică Lina ridicându-se în picioare. Şi ce-i rău dacă ne umplem timpul vorbind? Vă aşteptam pe voi.

— Ei bine, am venit, deşi habar n-am pentru ce.

— Fiindcă sunt unele lucruri pe care trebuie să le înțelegi, interveni Veronica. Te rog să stai jos, adăugă arătându-i o bancă şi chinuindu-se să se strecoare şi ea în alta.

Cu mâinile în şolduri, Lina rămase în picioare.

— Când are directoarea de gând să-mi redea abilitatea de a mă transforma?

— Asta va trebui s-o întrebi pe ea. Eu nu te pot ajuta.

— Adică nu vrei!

Veronica clătină din cap.

— Nu pot desface ce a făcut ea. Şi mă îndoiesc că ai nevoie de abilitatea asta atât de mult pe cât crezi.

— Ba sigur că am! Ar fi trebuit să dispun de ea când ne-a atacat Kress. Şi, apropo, de cât timp crezi că e posedat?

— Din seara în care a fost atacat. De aceea îl țineam la adăpost, într-un loc din care n-ar fi trebuit să poată scăpa.

— E bine de aflat că nici tu nu eşti infailibilă, replică Lina, bucurându-se de rara ocazie de a o întărâta puțin pe îngrijitoare.

Femeia refuză să muşte însă momeala.

— N-am pretins niciodată că aş fi infailibilă, spuse ea pe un ton blând. Acum stai jos, te rog, şi am să vă explic cu ce avem de-a face. Dar mai întâi lăsați-mă să-i redau amintirile domnişoarei Zalos.

O expresie uimită se întipări pe figura lui Rehanne.

— Caietul lui Gray! exclamă ea. Am uitat să le spun că am găsit caietul lui în uşă. Şi despre cercel... Cercelul lui Chantal, pe care l-am găsit sub uşa camerei lui Kress.

— Ai găsit cercelul? în camera lui Kress? Lina se aşezase pe scaun, dar acum să ridică iar, ca împinsă de un arc. Când a fost asta? Mie de ce nu mi-ai spus?

— Directoarea mi-a interzis să vorbesc despre el. Şi nu e important. Trebuie să-l găsim pe Gray.

— De unde ştii tu că nu e important? se repezi

Lina.

— Miss Mueller, te rog să stai jos şi să nu te mai ridici, îi ceru Veronica. Iar tu, miss Zalos, nu poți face nimic pentru a-l găsi pe Gray; el însuşi e capabil să se găsească singur.

— Dar nu poate! exclamă Rehanne care, spre dezgustul Linei, părea gata să izbucnească în lacrimi. Unicul lui talent este acela de a crea sculpturi. Şi tu ştii asta!

— Aşa crede el, că e unicul lui talent, o corectă Veronica. Noi am ştiut mereu că Gray are mai multă putere decât cea care poate fi exprimată în sculpturile lui efemere, oricât de frumoase ar fi ele; nu i-am putut descoperi un alt talent, dar suntem siguri că mai are unul. Directoarea a cunoscut odată pe cineva pentru care descoperirea neaşteptată a unui talent ascuns a avut consecințe fatale. Şi nu vrea ca asta să i se întâmple şi lui Gray.

— Dar i s-ar putea întâmpla? întrebă Rehanne muşcându-şi unghiile – un obicei pe care Lina îl detesta.

— Nu i s-a întâmplat. Celălalt talent al lui pare a fi ieşit deja la suprafață şi l-a utilizat fără a-şi da seama de el. Asta mă face să cred poveştile pe care mi le-ați spus voi, precizează Veronica făcând un semn cu bărbia spre Rehanne şi Lina. Iar Tria a confirmat.

— Şi care e acel talent?

— Tria îți va explica.

Îngrijitoarea cea tânără îşi netezi rochia simplă, de lucru.

— Ştii că eu am darul de a altera timpul, începu ea cu o voce joasă, de parcă s-ar fi jenat să vorbească despre neobişnuitul ei talent.

Rehanne încuviință.

— Ai făcut asta şi puțin mai înainte, în bucătăria Veronicăi, în vreme ce eu vă povesteam.

— Nu e cine ştie ce, totuşi. Unele persoane au abilitatea de a altera spațiul, de a trece dintr-un loc în altul – ca Davy, spre exemplu.

— Şi tu poți face asta, interveni Lina.

Tria se încruntă, ca pentru a o avertiza pe fosta ei colegă de cameră să n-o mai întrerupă.

— Alterarea spațiului presupune de fapt plierea dimensiunilor spațiale astfel încât să te poți transfera dintr-un loc în altul. Iar timpul nu e altceva decât o altă dimensiune. Când pliez timpul, mă transfer de la un moment la altul. Tipul acesta de transfer dimensional e diferit de ceea ce predă Aletheia la cursul de călătorii interdimensionale. Ea se poate deplasa între dimensiuni şi, astfel, are acces la alte universuri. Petra a învățat şi ea să facă asta.

Ca şi tine, replică Lina, de data aceasta în gând, încruntându-se în acelaşi timp la Rehanne, care îşi rodea unghiile cu furie. Tria continuă:

— Gray are un talent care îi permite să călătorească în timp şi să acceseze alte timpuri.

— Alte timpuri? întrebă Lina.

— E greu de explicat. Când modifici spațiul, te muți dintr-un loc în altul în lumea noastră. De obicei în cadrul aceleiaşi clădiri. Când modific timpul, mă duc de la un moment la altul pe aceeaşi axă a timpului – în urmă cu o oră sau două şi apoi din nou înainte. Dar aşa cum călătoriile interdimensionale duc în locuri din alte lumi sau chiar din alte universuri, călătoriile intertemporale duc pe o altă axă a timpului decât a noastră, unde timpul se scurge altfel, iar călătorul e martor la evenimente care nu s-au întâmplat niciodată în timpul nostru, deşi s-ar fi putut întâmpla. Nu ajunge într-o lume diferită, ci într-o versiune alternativă a lumii noastre.

— Şi Gray poate face asta? Nu cred! replică Rehanne.

— Când am modificat timpul, am sesizat o turbulență care a afectat axa temporală – o turbulență pe care nu eu am creat-o. Mi-am deschis mintea către Veronica şi i-am permis şi ei s-o simtă. Ea a bănuit despre ce e vorba. Iar faptul că a găsit-o pe Lina a demonstrat că avea dreptate.

Tria îşi îndreptă privirile spre Lina şi continuă:

— Gray v-a luat cu el undeva între timpuri şi, când tu te-ai despărțit de ceilalți, ai rămas prinsă între axele temporale. De aceea te-a putut localiza Veronica. Tu erai turbulența pe care am simțit-o. Dar Gray, Oryon şi Kress nu se aflau acolo; ei au intrat pe o altă axă a timpului.

Întorcându-se din nou spre Rehanne, Tria

adăugă:

— Îmi pare rău. Ştiu că va fi dureros ce-ți voi spune în continuare: nu avem cum să-i găsim. Nu există nicio posibilitate de a afla unde se află. Gray are acces nu doar la toate axele temporale din acest plan al existenței, ci şi la cele din toate celelalte planuri. Iar variantele în acest caz sunt infinite. El singur va trebui să-şi găsească drumul înapoi.

— Dar Oryon? întrebă Lina. El nu are talentul ăsta şi atunci ce va face?

Tria îşi plecă fruntea.

— Mă tem că totul depinde de Gray. El i-a dus acolo unde au ajuns şi numai el îi poate aduce înapoi.

Rehanne sări în picioare, în fața Triei.

— Nu! Nu-i putem abandona! Ce s-ar fi întâmplat dacă l-am fi abandonat pe Gray data trecută când a fost în necaz?

— De data asta e diferit.

— Cum anume e diferit? E doar o consecință a ceea ce s-a întâmplat atunci! Demonul care îl stăpâneşte pe Kress este o creatură a Femeilor Teribile cu care ne-am confruntat.

— Diferența, răspunse Tria privind-o în ochi, constă în faptul că de data aceasta Gray şi Oryon nu sunt captivi pe Tărâmul Teribil. Nu se află undeva unde i-am putea găsi noi, însă *sunt liberi* şi au resursele necesare pentru a înfrânge demonul şi a se întoarce aici.

— N-ai de unde să ştii asta! țipă Rehanne.

— Eu ştiu că Oryon şi Gray nu sunt împreună, interveni Lina, ridicându-se şi ea de pe scaun. Ce-l va determina pe Gray, care îi urăşte şi pe Oryon şi pe Kress, să se ducă să-i caute? N-o să-i pese dacă ei nu vor putea fi salvați.

— Dar ție îți pasă? ripostă fosta ei colegă de cameră, țintuind-o cu privirea.

— De Kress, nu. El şi demonul lui pot să dispară pentru totdeauna. Dar Oryon… Lina se întrerupse, ridică din umeri şi apoi continuă parcă fără a vrea: în ultima vreme s-a dovedit util.

— Domnişoarelor, vă rog să stați jos şi să mă ascultați, le ceru Veronica. Nu vom ajunge nicăieri dacă ne vom certa ca nişte fraiere.

Rehanne se aşează în scaunul ei, ca o şcolăriță ruşinată. Veronica o constrânge, îşi spuse Lina. N-are rost să-i dau ocazia s-o facă şi cu mine. Aşa că îşi reluă locul în scaun, atentă, dar îngrijitoarea se întoarse şi-i vorbi celeilalte:

— Rehanne, eşti prea tânără ca să fii mamă şi tu asta ai încercat să fii pentru Gray. Tonul ei nu era moralizator, aşa cum ar fi fost al directoarei într-o astfel de ocazie. Avea o atitudine directă, chiar prietenoasă, dar în ochii lui Rehanne licăreau încă furia şi durerea. Te-ai străduit să-l protejezi, continuă Veronica, dar el nu de asta are nevoie. Trebuie să-şi găsească propriile forțe şi să le folosească. Iar acum are şansa să o facă. Poate că va eşua, dar eu nu cred asta.

Apoi, văzând că se întoarce spre ea, Lina îşi spuse în gând: *Aha! A venit şi rândul meu.* Şi se îmbărbătă pentru ce avea să urmeze.

— Lina, tu te-ai folosit de Oryon. Mă miră că el ți-a dat voie. Tonul îngrijitoarei era mai puțin prietenos de data aceasta, mai aspru. Dar moneda are două fețe nu-i aşa? Şi tu l-ai lăsat să se folosească de tine, ştiind ce a fost şi ce ar putea redeveni dacă ar dispunea prea rapid de prea multă putere. Nu ştiu ce i se va întâmpla şi ce are sau n-are puterea să facă, dar, oricare ar fi situația, tu nu trebuie să împarți cu el responsabilitatea pentru faptele lui. Dar dacă-l vei aduce înapoi şi veți urma drumul pe care ați pornit, vei fi la fel de vinovată pentru rezultatele obținute. Poate că deja eşti.

Aluzia că ea îl îndemnase pe Oryon la crimă o izbi ca un fier înroşit în foc. Cuprinsă de furie, dădu iar să scoată la iveală pantera din ea. Şi fiindcă nu putea, se mulțumi doar să-şi bâțâie coada invizibilă şi să mârâie neauzit, în vreme ce îngrijitoarea continuă:

— Gray, Oryon şi chiar Kress îşi vor găsi calea înapoi sau nu se vor mai întoarce niciodată. Nu-i puteți ajuta şi trebuie să acceptați asta. Dar aveți altceva de făcut. Polițiştii care au venit aici nu vor putea dezlega misterul şi descoperi făptaşul. Cu cât rămân mai mult aici, băgându-şi nasul peste tot, cu atât vor încurca mai mult situația. Tipul ăla aşa-zis dotat e un amărât, abia la nivelul al doilea.

Va trebui să-i lăsăm să se fâțâie pe aici dându-şi importanță. Dacă nu cooperăm, şcoala riscă să-şi piardă licența de funcționare. Dar pentru Gray şi Oryon e mai bine că nu sunt în raza de acțiune a poliției. Directoarea are dreptate, să ştiți: nu putem spera ca autoritățile provinciale să dea dovadă de corectitudine față de cei dotați. Iată însă care e misiunea voastră, Rehanne şi Lina: să puneți capăt crimelor. Puneți-vă pe treabă şi aflați cine-i vinovatul. Astfel, terenul va fi sigur pentru băieți şi atunci poate că se vor întoarce.

— Dar… dar… bâigui Rehanne, demonul a fost de vină. Şi acum a dispărut, fiindcă e în Kress.

Veronica dădu din cap.

— Există mai mulți demoni, nu unul singur. Cel din Kress era reținut, închis, când Fenton şi Dwayne au fost ucişi. Deci nu el e vinovat. Şi nici Kress. Demonii nu pot veni aici decât dacă îi invocă sau îi aduce cineva de pe Tărâmul Teribil. Directoarea e de părere că au ajuns în şcoală prin intermediul lui Gray, dar eu nu cred asta. Altcineva lucrează cu demonii şi voi două trebuie să aflați cine e această persoană.

Lina se aplecă în față, incitată, gata de acțiune.

— Cum? întrebă ea. Şi câți demoni există? câți ucigaşi trebuie să căutăm?

— Câți elevi sunt suficient de cruzi şi de îndrăzneți pentru a invoca demoni? Cred că va trebui să căutați o singură persoană şi un singur om n-ar putea – sau n-ar avea curajul – să invoce

mai mult decât unul sau doi demoni. Persoana aceea este adevăratul ucigaş – e cineva căruia îi face plăcere să le dea fiarelor de lucru.

— Şi de ce ne trimiți pe noi să-l căutăm? întrebă Rehanne. Directoarea ne-a avertizat să nu ne amestecăm.

— Se va răzgândi, replică Veronica scurt.

Adică tu o vei face să se răzgândească, replică Lina în gând. Îngrijitoarea însă continuă:

— Amândouă sunteți istețe, ați mai fost puse la încercare şi, oricum, deja ați început căutările; poate că nu v-ați dat seama că de fapt căutați un ucigaş, dar cred că ați găsit nişte indicii importante. Sunteți în anul al treilea şi cel puțin la nivelul trei. Împreună dețineți o putere considerabilă. Iar vinovatul este extrem de talentat. Pentru a-l elibera pe Kress a fost nevoie de o putere extraordinară. Şi pot să vă spun că nu s-a folosit pentru asta puterea demonilor, fiindcă rețeaua de putere care îl înconjura a fost special creată împotriva lor.

Lina sări brusc de pe scaun.

— Ferene! Ea are multă putere – aproape cât tine, Tria. Să mergem să vorbim cu ea.

— Aveți grijă! le avertiză Veronica. Eu trebuie să mă întorc la directoare, dar Tria poate veni cu voi. Nu uitați, nimeni altcineva nu trebuie să mai afle cine e ea.

Lina dădu nerăbdătoare din cap în semn că a înțeles şi porni spre uşă, dar se opri brusc şi se

răsuci pe călcâie.

— Am nevoie de abilitatea mea de a mă transforma.

— Ai şi alte talente, replică îngrijitoarea. Ți-am spus deja că numai directoarea îți poate restitui ceea ce ea ți-a luat.

Lina n-o credea. Strâmbându-şi gura a dezgust, ieşi din încăpere, urmată de Rehanne şi Tria. Ajunseră la etajul trei, bătură în uşa lui Ferene. Le deschise colega ei, Sindia Carroll. Nedumerită, deschise uşa larg, pentru a le arăta că Ferene nu era în cameră.

— N-am mai văzut-o dinainte de prânz, le spuse ea.

Apoi Tria rămase în capătul scărilor, iar ele două se duseră mai întâi în camera lui Rehanne, pentru a vorbi cu Chantal. Lina se opri în prag, lăsând-o doar pe Rehanne să între. Chantal stătea în fața comodei şi scotea din ea hainele, aruncându-le pe jos.

— Acum mi-a dispărut şi celălalt cercel, o anunță ea imediat. L-ai văzut cumva?

— Nu, nu l-am văzut. Şi nu ştiu la ce ți-ar mai folosi un singur cercel. Ştii cumva unde e Ferene?

Chantal scăpă din mână plicul pe care îl ținea şi se aplecă să-l ridice.

— De ce te interesează?

— Trebuie s-o întreb ceva. E foarte important.

— Directoarea ne-a spus să rămânem în camerele noastre şi eu asta am făcut. Dacă Ferene

n-a ascultat-o, habar n-am unde ar putea fi.

Şi cu asta Chantal îi întoarse spatele şi continuă să scotocească în comodă.

Trebuia s-o iau eu la întrebări, îşi spuse Lina. *Rehanne e prea moale*. Şi proiectă iluzia unui păianjen mare şi păros în sertarul în care căuta Chantal. Fata scoase un țipăt şi se trase înapoi. Rânjind, Lina ieşi pe culoar.

— De ce a trebuit s-o sperii aşa? o întrebă Rehanne, alăturându-i-se. Ce-ai obținut cu asta?

— M-am simțit mai bine.

Se îndreptară apoi spre camera Linei, unde nu rămaseră mult: Giselle nu era înăuntru. Trecură şi pe la celelalte camere, întrebând dacă ştia cineva unde era Ferene, dar nu aflară nimic şi se duseră să-i comunice şi Triei rezultatul.

— Să fie cumva la parter, în ciuda ordinului directoarei? întrebă Rehanne. Sau s-o fi chemat chiar directoarea?

— Nu cred, replică Tria.

— N-ar trebui să încercăm şi în camera liberă? sugeră Lina.

— Ba poate că da.

Îngrijitoarea cea tânără scoase o cheie de pe lanțul de la brâu şi descuie uşa. O umbră pe podea îi atrase atenția şi Lina ridică privirea să vadă de unde provine.

Trupul lui Ferene atârna de cârligul beculuiui din plafon.

— Iarăşi am ajuns prea târziu! Acum nu ne mai

poate spune nimic.

16 O pauză

Gray nu putea ține pasul cu Lina; nu avea forța necesară. Nu mâncase de prea mult timp, trupul îl durea din cauza loviturilor lui Kress, iar sângele îi curgea din rănile pe care i le făcuseră pe spate cioburile peste care căzuse. La toată această suferință fizică se adăuga deruta ce-l cuprinsese când se pomenise ajuns de pe culoarul şcolii în locul acesta necunoscut şi bizar, pierdut undeva în neant.

Îşi încetini fuga şi în cele din urmă se opri şi privi în jur. Suprafața pe care se afla era solidă, de un cenuşiu şters şi atât de simplă, lipsită de orice element distinctiv, încât habar n-avea dacă era din piatră, metal sau din altceva. Se aplecă şi puse un deget pe ea, dar atingerea nu-i oferi mai multe informații; părea ceva rece şi oarecum aspru, dar atâta tot.

Pardoseala aceea ternă constituia unica sa legătură cu realitatea. În jur nu se vedeau nici pereți, nici plafon – doar spațiu gol oriunde se uita şi n-ar fi putut spune dacă spațiul acela se întindea la infinit sau îl închidea într-un fel de bulă invizibilă. Întinse brațele în lături, dar nu întâlni vreun obstacol; putea merge în orice direcție fără ca nimic să se schimbe în jur.

Deja nu mai ştia încotro dispăruseră ceilalți, cum i-ar putea găsi sau dacă voia cu adevărat să-i găsească. Poate că era mai bine că scăpase de ei. Numai că se simțea foarte singur acum. Când se pomenise în şcoala părăsită avusese în jur lucruri uşor de recunoscut, obiecte pe care le putea atinge, încăperi şi coridoare, scări şi uşi. Aici însă nu avea nimic şi pe nimeni, doar pe el însuşi.

— Aşa vom vedea cât de mult îmi place propria mea companie, spuse încercând să facă o glumă nu tocmai fericită.

Dar n-avu nevoie de mult timp pentru a hotărî că nu-i plăcea deloc. Şi-ar fi dorit acum prezența oricui, chiar şi a lui Oryon. Sau Kress. *Cu demon cu tot?* se întrebă înfiorat.

Începu să se întrebe dacă nu cumva murise când îl atacase Kress şi impresia că ajunsese aici însoțit de ceilalți fusese de fapt doar un vis de muribund. S-ar fi aşteptat la o tranziție mai clară între viață şi moarte, dar la urma urmei, ce ştia el?

Se pipăi peste tot. Trupul îi părea solid. Se ciupi şi îl duru. Îşi duse mâinile la spate să simtă rănile de la cioburi şi icni din nou de durere; când se uită, pe degete avea sânge. Deci trebuie să fie viu!

Ei bine, dacă era într-adevăr viu, ar fi cazul să găsească o cale de scăpare de aici. Când îşi spusese, mai înainte, că are o viață goală şi pustie, habar n-avusese ce înseamnă pustietatea. Iar când îi evitase pe cei din jur, nu ştiuse cum e să fii complet singur. Crezuse că s-a învățat minte de

când se pierduse în şcoala părăsită; atunci, izolarea îl convinsese să accepte colaborarea cu Oryon.

Ah, dacă nu s-ar fi răzgândit între timp! Şi nu s-ar fi răzgândit, dacă n-ar fi fost Lina. Ea îl scosese din sărite şi-l făcuse să uite ce angajament îşi luase. Dar de fapt cooperase cu amândoi când îi atacase Kress. Şi unde-l adusese cooperarea? Aici!

Cum de se eliberase Kress? Cineva ştiuse cum să găsească încăperea ascunsă în care fusese ținut. Directoarea le-o arătase lui şi lui Oryon, dar nu crezuse că mai ştiu despre ea şi alți elevi. Iar acel cineva avusese puterea de a străpunge paza dublă instalată de directoare. Şi nu se putea gândi decât la o singură persoană capabilă de toate astea. Oryon.

Kress venise în camera lui. De ce? Cum de ştiuse unde să-i găsească, dacă nu-i spusese el? Treptat, suspiciunile i se transformară în certitudine. Oryon era responsabil, categoric, pentru starea lui Kress, pentru eliberarea lui şi a demonului, pentru că îl atacase pe el şi-l adusese în locul ăsta pustiu. Oryon începuse totul, cu doi ani în urmă, el provocase tot răul care se abătuse asupra lui.

Cu pumnii încleştați, strigă în sinea lui: *Dă-mi drumul de aici! Lasă-mă să-l găsesc pe Oryon*! îşi imagină figura lui familiară, cu ochii batjocoritori, cu smocul de păr negru căzându-i pe frunte, cu bărbia ieşită în afară, arogantă. Privi în jur, dorindu-şi să aibă ceva din care să-i sculpteze

chipul, să-i dea un caracter real. Dar nu avea nimic. Ah, dacă ar putea da formă nimicului, conturându-şi din el duşmanul…

Dinții îi scrâşneau, încleştați. Sudoarea i se scurgea pe obraji. Trupul întreg îi tremura de pe urma efortului. În fața lui, o umbră se adânci, căpătând soliditate.

Oryon căzu din neant. Părul îi era zburlit în toate direcțiile, dintr-o tăietură de deasupra ochiului îi şiroia sângele, iar un braț îi atârna moale.

— Gray! gemu el. Slavă Dătătorului de putere!

Se împletici înainte şi căzu inconştient la picioarele lui Gray.

Rehanne se holba cu o fascinație oripilată la fața purpurie a lui Ferene, cu limba scoasă, ochii ieşiți din orbite şi funia înfăşurată strâns în carnea gâtului. Tria o trase într-o parte şi le împinse pe amândouă afară din cameră, închizând şi încuind apoi uşa.

— Mă duc să anunț că a murit. Le voi spune polițiştilor că am găsit-o când am intrat în cameră ca să fac curat. Voi două duceți-vă în camera Linei şi încuiați-vă acolo. Nu dați drumul nimănui înăuntru şi nu ieşiți decât dacă trimite directoarea după voi. Dacă o face, voi veni să vă iau eu sau va veni Veronica. Nu deschideți altcuiva.

— Nici chiar polițiştilor? întrebă Rehanne.

— Mai ales nu lor.

— Dar cât va trebui să ne ascundem? interveni Lina. Şi de ce? N-am făcut nimic rău.

— Sunteți în pericol şi deja au murit prea mulți oameni. Duceți-vă! Folosiți timpul ăsta pentru a judeca bine lucrurile. Discutați între voi despre tot ceea ce ştiți. Vedeți dacă împreună ajungeți la o concluzie.

— Vei veni şi tu curând, nu-i aşa? întrebă Rehanne, care se simțea mult mai în siguranță şi mai încrezătoare în prezența Triei.

— Nu. Asta e problema voastră, nu a mea. Eu vă voi ajuta când voi putea, dar nu vă bazați pe mine.

Apoi se întoarse şi coborî scările în fugă.

— Vino, îi spuse Lina şi porni spre camera ei.

Rehanne simțea cum stomacul i se urcă în gât amintindu-şi scena cutremurătoare pe care tocmai o văzuse. Când Lina deschise uşa, se repezi pe lângă ea şi se prăbuşi pe patul lui Giselle, tremurând.

— Atâtea morți! Atât de mult rău! hohoti ea, nemaiputându-se controla. Cum se aşteaptă oare să-l oprim noi două? Ce putem face noi împotriva unei forțe pe care nimeni n-o vede, care loveşte pe negândite, care…

— Dacă-ți plângi de milă n-o să rezolvi nimic, ripostă Lina şi replica ei căzu asupra lui Rehanne ca un duş rece. Dacă nu mai vrei alte morți, ridică-te de acolo, şterge-ți ochii şi ajută-mă să-mi dau seama ce am putea face.

Rehanne se ridică, dar lacrimile continuau să-i şiroiască pe obraji. Această a treia moarte, survenind după dispariția lui Gray, era mult prea

greu de suportat.

— N-are rost, spuse ea. Ce putem face noi împotriva demonilor? De ce trebuie să facem *noi* ceva?

Lina se repezi la ea, ridică o mână şi-i arse o palmă peste obraz.

— Nu te mai smiorcăi! Crezi că-i faci vreun bine lui Gray dacă stai aici şi bâzâi?

Rehanne îşi frecă obrazul şi ridică spre ea o privire încruntată. Lina se duse la birou, deschise un sertar şi scoase din el hârtie şi un creion, apoi se aşeză pe scaun.

— Adună-te şi începe să gândeşti! îi ordonă ea. O să începem cu obiectele pierdute. Facem o listă cu tot ce ştim că a dispărut, când a dispărut şi cui aparţinea. Primul e talismanul meu, hotărî Lina şi creionul începu să-i zboare pe hârtie. L-am pierdut în prima seară aici. Am ajuns la şcoală dimineaţă devreme şi am despachetat înainte de prânz. Am pus talismanul în sertarul de sus al comodei. Seara târziu, când m-am uitat după el, nu mai era. Am lipsit din cameră aproape toată după-amiaza, dar încui mereu uşa. Şi, desigur, Giselle nu sosise încă. Mi-am spus că trebuie să-l fi furat Kress, fiindcă el e unul dintre puţinii care ştiau despre existenţa lui, dar nu sunt sigură… ezită Lina ciocănindu-şi bărbia cu creionul. Şi ce-a fost apoi? Bagheta lui Oryon?

— Cum rămâne cu cercelul lui Chantal? interveni Rehanne. A fost primul lucru care a

dispărut.

— Dar nu e un dispozitiv magic, obiectă Lina încruntată. Mă rog, bine! îl trec şi pe el pe listă. Când l-a pierdut?

— În prima zi, înainte de sosirea lui Gray. Chantal a zis că purtase cerceii la prânz, ca să-l atragă pe Kress, îmi închipui. Apoi şi i-a scos şi i-a lăsat în tăviță de pe comodă, aşa susține ea. Mai târziu, când a vrut să şi-i pună din nou, unul dispăruse.

— Nu văd ce legătură are cercelul cu restul, bombăni Lina în vreme ce nota totul pe hârtie.

— Ar putea avea, totuşi. Mai ales că acum l-a pierdut şi pe al doilea. Mă întreb dacă acela pe care l-am găsit eu sub uşa lui Kress a fost primul dispărut sau celălalt.

— Hmmm! Poate că, la urma urmei, e ceva în asta.

— Şi-mi mai amintesc ceva, continuă Rehanne gânditoare. M-am dus la bibliotecă să-l caut pe Gray, iar acolo era Petra. I-am spus că nu m-am întâlnit cu Gray din cauză că am căutat cercelul lui Chantal, că ea era foarte necăjită fiindcă cerceii erau de fapt ai mamei ei, o moştenire de familie. Iar Petra a zis că nu crede aşa ceva; că familia lui Chantal e foarte săracă şi mama ei n-ar putea avea asemenea bijuterii.

Lina se întrerupse din scris şi privi spre Rehanne.

— Trebuie să discutăm cu Chantal, hotărî ea. Aş

vrea să ştiu de unde are cerceii şi de ce a mințit.

— Poate că Petra se înşală.

— Mă îndoiesc. E isteață şi nu obişnuieşte să bârfească. Iar Chantal *chiar e* o mincinoasă. Poate că totuşi cerceii au o utilitate magică şi ea nu vrea ca altcineva să afle asta. Bun, adăugă Lina începând să scrie din nou. Am notat şi cercelul, aşa că trecem la bagheta lui Oryon.

— Nu, stai! Mi-am mai amintit ceva. Când eram la bibliotecă şi vorbeam cu Petra şi Coral, Britnor lucra în atelierul din spate, dar la un moment dat a venit să se plângă de o carte care lipsea. Un fel de carte de farmece, cred. Încerc să-mi amintesc cum spunea el că se cheamă. Ceva cu transformări. Nu ştiu dacă a găsit-o până la urmă, dar biblioteca nu se deschisese încă şi nimeni nu împrumutase cărți, deci volumul ar fi trebuit să fie acolo.

— Asta înseamnă că trebuie să vorbim şi cu Britnor, decise Lina, luând o nouă coală de hârtie. Mai bine să fac încă o listă. Se pare că o să avem mult de lucru când o să putem ieşi din camera asta.

În continuare trecură pe listă obiectele despre care ştiau amândouă: bagheta lui Oryon, pisoiul lui Maridel, giuvaierul Vanitei. Lina întrebă din nou, aşa cum făcuse şi la masă, dacă obiectele ar fi putut fi furate pentru a-i împiedica pe proprietarii lor să le folosească.

— În cazul cărții nu poate fi vorba despre asta,

spuse Rehanne. Dacă a dispărut într-adevăr, trebuie să fi fost unul dintre primele obiecte furate şi a fost luată, în mod cert, de cineva care voia să folosească vrăjile din ea.

— Deci ar trebui să căutăm pe cineva care are darul ăsta. E un talent destul de obişnuit, aşa că asta nu ne ajută prea mult; cred că putem elimina însă câteva persoane.

— Poate, o întrerupse Rehanne în clipa în care îi veni o nouă idee, poate că trebuie să aflăm cine a folosit o vrajă de transformare.

— Pentru asta avem nevoie să ştim mai multe despre carte şi despre vrăjile din ea.

— Aş vrea să găsim cartea şi celelalte lucruri, spuse Rehanne şi sări deodată în picioare. Dacă am găsi giuvaierul Vanitei, ea l-ar putea utiliza pentru a lua legătura cu Fenton, Dwayne şi Ferene. Astfel ar afla ce s-a întâmplat şi cine i-a ucis.

Lina izbi cu palma în tăblia biroului.

— Da! Poate că tocmai de asta a fost furat giuvaierul, ca Vanita să nu-l poată folosi. Trebuie să-l găsim.

Se ridică şi se apropie de uşă, punând mâna pe clanță.

— Dar giuvaierul a fost furat înainte să moară cineva, interveni Rehanne. Şi, oricum, nu putem ieşi de aici. Adu-ți aminte ce a spus Tria.

— Avem prea multe de făcut pentru a rămâne închise în cameră.

— Dar nu cred că am trecut totul în revistă. Poate că e cazul să facem şi o listă cu întrebările la care trebuie să aflăm răspuns. De exemplu, cine a vandalizat camera lui Gray şi de ce.

Lina dădu drumul clanței.

— Şi cine are darul invizibilității. Bine. Lista asta o faci tu, hotărî Lina, care se întoarse la birou şi-i aruncă hârtia şi creionul.

— Cine l-a eliberat pe Kress, adăugă Rehanne după ce notă celelalte două întrebări.

— Cred că ştiu răspunsul ăsta. Bănuiesc că a fost Ferene. Ea avea o putere uluitoare şi cred că a convins-o cineva să facă asta. Pe urmă ori a ucis-o persoana respectivă, ori s-a sinucis ea când şi-a dat seama ce a făcut.

Rehanne o privi fix. Da, avea sens. Lina continuă:

— Şi mai e o întrebare importantă: Cine l-a rănit pe Kress? Şi ce şi-a amintit Fenton? Împreună cu cine l-a văzut Dwayne trecând prin fața bibliotecii?

— De ce avea Gray sânge pe mâini în noaptea în care a fost atacat Kress? adăugă Rehanne, apoi se opri şi privi acuzator spre Lina. Şi tu… tu ți-ai schimbat forma în noaptea aceea. Când am venit aici s-o caut pe Giselle, am văzut sânge pe pervaz.

Lina păru surprinsă. Se trase uşor înapoi, spre pat, şi se aşeză.

— Uitasem de asta, răspunse ea gânditoare. M-am transformat într-adevăr în panteră în noaptea aceea. Dar dâra de sânge nu era de la mine; eu nu

m-am întors în cameră pe fereastră. Nici chiar ca panteră nu pot sări pe un geam de la etajul al treilea. Am vrut s-o întreb pe Giselle despre asta, dar cu toată agitația aceea în legătură cu Kress, am uitat.

Rehanne se încruntă, neştiind sigur dacă s-o creadă.

— Camera ta e chiar deasupra celei în care stătea Kress, sublinie ea.

Lina se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo prin spațiul îngust dintre paturi.

— Ştiu. Dar nu m-am apropiat de camera lui. Şi nu era o urmă de panteră. Nu mi-am dat seama ce e, fiindcă era prea mânjită. Am crezut că Giselle s-o fi lovit şi… Brusc, se răsuci spre Rehanne: Unde e Giselle?

— Nu ştiu. N-am mai văzut-o după ce a luat-o Veronica, atunci când încerca să-l vindece pe Dwayne.

Lina înclină din cap cu priviri sumbre.

— Veronica a luat-o de acolo. Dar probabil că ea doar a calmat-o şi pe urmă a lăsat-o să plece. Noi ne-am dus mai târziu în apartamentul Veronicăi şi Giselle nu era acolo.

— Poate că a ascuns-o Veronica undeva.

— Pentru ce? Mai degrabă cred că a liniştit-o şi i-a spus să se ducă în camera ei. Trebuie s-o găsim, decise Lina şi porni spre uşă.

— Crezi că…?

— Era alături de Kress în timpul vindecării, iar

Kress e în centrul întregului mister. Stătea cu fața lipită de fața lui Dwayne când încerca să-l readucă la viață. Poate că el i-a şoptit ceva înainte de a muri. Sau poate că asta a crezut ucigaşul. Toți cei care au fost asasinați deținеau nişte informații secrete. Cred că Giselle e în pericol. Poate că e deja moartă. Nu mai putem aştepta aici, declară Lina şi deschise uşa. Trebuie s-o găsim.

17 Dincolo de timp

Lina n-avea idee de unde să înceapă s-o caute pe Giselle. Logic ar fi fost s-o găsească pe Veronica şi s-o întrebe unde o lăsase şi cu cât timp în urmă, dar ştia că, dacă nu o va convinge pe îngrijitoare de pericolul ce plana asupra fetei, va fi trimisă din nou în camera ei.

Aruncă o privire temătoare spre încăperea în care o găsiseră pe Ferene. Uşa era închisă şi dincolo de ea nu se auzea şi nu se zărea nimic. Făcându-i semn lui Rehanne s-o urmeze, porni spre scară. Coborî precaută, atentă la eventuale zgomote de jos. Coridoarele erau ciudat de liniştite pentru o după-amiază obişnuită. Aruncă o privire pe palier şi văzu că uşa de la biroul directoarei era închisă, iar culoarul, dincolo de ea, era gol. Cu un alt semn spre Rehanne, coborî la primul etaj.

Jos, Rehanne se apropie de ea, o bătu pe umăr şi-i aruncă o privire întrebătoare, arătând spre

salon. Lina clătină din cap, sigură că Giselle nu era acolo, apoi se întoarse pe coridorul ce ducea spre sălile de clasă.

O uşă se deschise. Inspectorul-şef Ardrey ieşi dintr-o clasă.

— Cine eşti tu? lătră el. Şi ce cauți aici?

— O… o căutam pe directoare. Trebuie s-o anunț ceva.

— Ceva în legătură cu crimele?

— Sper că nu, domnule, replică Lina în vreme ce mintea ei lucra febril. N-o găsesc pe colega mea de cameră şi m-am gândit că ar trebui să-i spun.

Ceilalți doi polițişti ieşiră pe culoar şi închiseră uşa clasei în urma lor; probabil că trupul lui Ferene era înăuntru.

— Dar tu, domnişoară… Zalos parcă te cheamă, nu-i aşa? Tu ce cauți aici?

— A venit cu mine, răspunse Lina repede. Mi-era frică să cobor scările singură.

— Cine e colega ta de cameră?

— Giselle Dorr.

Unul dintre polițişti notă ceva într-un carnețel. Al treilea se apropie de Lina; probabil că el era cel dotat, aşa că va trebui să fie atentă ce spune.

— Când ai văzut-o ultima dată?

Lina hotărî să rişte o minciună, fiindcă nu voia ca polițiştii să afle că fusese de față la moartea lui Dwayne.

— N-am mai văzut-o de la micul dejun.

— Şi cum te cheamă?

— Lina Mueller.

— Ea e cea care îşi schimbă forma, interveni omul cu carnețelul. Voiați să vorbiți cu ea.

Ardrey încuviință, privind undeva în tavan.

— Miss Zalos, întoarce-te în camera ta. Domnişoara Mueller va fi reținută pentru o vreme.

Rehanne îi aruncă Linei o privire neajutorată şi se retrase, fără îndoială cu intenția de a face exact ce i se ordonase. *N-o să-i treacă prin minte să se furişeze şi s-o cheme pe Tria sau pe Veronica*, îşi spuse Lina, *aşa că va trebui să mă descurc de una singură.*

— Ai vreun motiv aparte pentru care ai devenit brusc îngrijorată de soarta colegei tale? întrebă polițistul înalt.

— Două crime nu-s un motiv suficient?

— Nu-mi răspunde mie cu o altă întrebare! se răsti Ardrey.

— Mi-am zis că n-ar fi trebuit să iasă din cameră.

— Dar ți-ai zis că tu ar trebui să ieşi, ca s-o cauți, şi să iei cu tine şi o prietenă.

Asta nu fusese o întrebare, aşa că Lina nu avea ce să răspundă.

— Şi unde aveai de gând să cauți?

— Peste tot.

— Încotro te duceai când te-am oprit eu?

— Spre curtea interioară. M-am gândit că poate a vrut să ia puțin aer.

— Şi în ce te schimbi tu? într-un fel de pisică?

Lina îşi spuse că n-are de ce să se ascundă; probabil că poliţiştii avea deja informaţia asta.

— Într-o panteră.

— Ce-ar fi să ne faci o mică demonstraţie?

Ar fi vrut ea să poată.

— Directoarea mi-a interzis acest lucru, răspunse cu un aer cuminte.

Individul dotat zâmbi, sau mai degrabă rânji cu cruzime. Ardrey se aplecă spre ea şi o prinse de mâini. Ajutorul lui lăsă carnetul şi scoase din buzunar o pereche de cătuşe, prinzându-i un capăt de încheietură.

— Ce faceţi?

— Ne încheiem cu succes investigaţia. Eşti acuzată că, sub formă de panteră fiind, l-ai ucis pe Fenton Rhoze.

— Dar cum rămâne cu celelalte crime? ripostă Lina furioasă, dându-şi seama prea târziu de greşeala comisă.

Ardrey îi prinse imediat scăparea:

— Celelalte? Ştii şi despre o a treia crimă, nu-i aşa?

— Ştiu despre băiatul acela din anul întâi, Dwayne şi cum l-o mai fi chemând. Şi despre Kress Klemmer. Toată lumea îl crede mort.

Ardrey schimbă o privire cu ajutorul său dotat, în vreme ce adjutantul îşi scoase din nou carneţelul şi notă ceva în el. Apoi inspectorul-şef îşi ridică mâneca hainei şi prinse de încheietura sa celălalt capăt al cătuşelor.

— Va trebui să avem o discuție îndelungată, miss Mueller. Dar numai după ce vei fi închisă într-o celulă din Millville.

În foşnet de fuste, directoarea îşi făcu apariția dinspre scări.

— Domnule inspector, strigă ea, de ce mi-ai încătuşat una dintre eleve?

— Cred că este periculoasă. Ancheta noastră sugerează că ea e cel mai plauzibil suspect.

— Țap ispăşitor, vrei să spui! replică directoarea, oprindu-se în fața lui; Lina n-o mai văzuse niciodată atât de furioasă. Nu pot permite o asemenea parodie de justiție!

— Dați-vă la o parte, doamnă! Ştiți care e pedeapsa pentru amestecul într-o anchetă a poliției. Fata va fi judecată de tribunalul provinciei. Dacă refuzați să cooperați, şcoala îşi va pierde licența de funcționare.

Călcându-şi pe inimă, directoarea se trase înapoi. Apoi se întoarse şi o privi pe Lina în ochi, fără a se mişca, până ce polițiştii o traseră după ei, spre ieşire. În privire i se citise un îndemn la precauție, dar şi altceva. Lina simți brusc un aflux de putere. Nu avea de gând să încerce încă, dar era sigură că directoarea îi redase abilitatea de a se transforma.

Ardrey o duse afară şi o împinse în maşina de poliție, pe bancheta din spate, apoi se urcă lângă ea. Asistentul dotat se înghesui în partea cealaltă, astfel că era încadrată de cei doi bărbați.

Adjutantul se aşează la volan, porni motorul şi maşina demară în viteză, spre Millville.

— N-am omorât pe nimeni, spuse Lina.

— Nu contează dacă ai omorât pe cineva sau nu. Aşa cum a remarcat şi directoarea ta, eşti un ţap ispăşitor convenabil.

— În timp ce adevăratul asasin e liber să ucidă din nou!

— Oh, o să-l prindem noi şi pe el, replică Ardrey privind pe fereastră. Avem de-a face cu un caz în care vrabia din mână e momeala de care avem nevoie pentru a prinde tot stolul. N-am găsit acum nicio bază legală pentru a vă închide şcoala de vrăjitorii, dar cred că de data asta problema se va soluționa de la sine.

Lina habar n-avea care erau intențiile polițiştilor, dar îşi putea imagina o serie de posibilități şi niciuna nu prevestea ceva bun pentru ea sau pentru şcoală. Studie cătuşele. Erau strânse, dar laba unei pantere ar fi putut scăpa din ele. Privi spre stradă. Un camion se apropia de ei. Aşteptă să treacă; era de preferat ca în jurul lor să nu se mai afle alte maşini când şoferul avea să piardă controlul volanului.

Tipul dotat se aplecă şi scoase ceva de sub banchetă.

— Fii atent la ea, îl preveni el pe Ardrey, în timp ce deşurubă capacul unei sticluțe.

Lina se încordă, gata să se transforme, dar în aceeaşi clipă individul îi apăsă pe față o bucată de

cârpă. Un miros dulceag, greţos, îi umplu nările. Încercă să-şi ţină respiraţia; cârpa însă o sufoca. Simţi cum ameţeşte şi capul începu să i se învârtească.

Transformă-te! îşi spuse, dar era prea târziu. Întunericul o cuprinse.

În loc să se întoarcă în camera ei, cum îi spusese poliţistul, Rehanne urcă scările în goană, spre biroul directoarei. Trebuia s-o ajute pe Lina, s-o găsească pe Giselle. Bătu la uşă, deşi nu credea că îi va deschide cineva. Directoarea apăru însă în prag.

— Vi s-a spus să nu ieşiţi din camerele voastre!

— Ştiu, răspunse Rehanne jalnic. Vă rog, nu-mi cereţi să vă explic acum. Nu avem timp. Poliţiştii au luat-o pe Lina. Au spus că o reţin.

Cu priviri furibunde, directoarea o împinse la o parte şi se năpusti pe scări, în jos. Rehanne porni după ea, dar femeia întoarse capul şi-i ceru:

— Du-te înapoi! Aşteaptă-mă!

Reveni în birou, unde uşa rămăsese deschisă. Era prea agitată pentru a se duce singură în camera ei. Dar nici răbdare să aştepte prea mult nu avea. Se ridică în picioare, dar încăperea era prea mică pentru a-i permite să se plimbe de colo-colo. Pentru a-şi ocupa mintea cu ceva, începu să citească titlurile cărţilor de pe raft. Una îi atrase atenţia. O luă şi citi titlul din nou, crezând că n-a văzut bine. *Transformări, transmutări şi metamorfoze*. Aşa se numea cartea pe care n-o mai

găsise Britnor în bibliotecă. Deci nu fusese furată; o împrumutase directoarea.

Deschizând-o, văzu pe prima pagină scris de mână „Miryam Vedreaux”. Îşi aminti vag că acesta era numele directoarei, deşi toată lumea îi folosea funcția atunci când i se adresa. Deci exemplarul de aici era cartea ei, nu cea care lipsea de la bibliotecă. Verifică pe cotor, pe ultima copertă, pe pagina de titlu; nicăieri nu apărea ştampila bibliotecii.

Se aşeză pe un scaun şi începu s-o răsfoiască. În ciuda îngrijorării, deveni curând fascinată de ciudata culegere de vrăji. Prima parte trata alchimia şi procedeele de transmutare a metalelor inferioare într-unele prețioase, detaliind o procedură complicată de producere a aurului. A doua parte cuprindea diverse vrăji pentru transformarea unor obiecte în altele: un cui într-o broşă de argint, un şal de lână într-o capă de dantelă, sau o coadă de purcel într-o bluză de mătase. Mai erau şi vrăji de transformare a obiectelor în animale şi invers: o bobină de ață într-un şoarece, o rămurică într-o lăcustă sau un băț într-un şarpe. La fiecare vrajă era menționată o avertizare: că transformarea era temporară şi că obiectul sau animalul transformat avea să revină la starea sa inițială în cel mult o oră.

A treia parte a cărții i se păru lui Rehanne cea mai interesantă: trata modalitățile de schimbare a înfățişării. Astfel, autorul vrăjii putea deveni

frumos sau tânăr pentru o seară, putea lua, temporar, înfăţişarea unei alte persoane ori putea schimba aspectul altcuiva pentru o scurtă perioadă. În plus – aici Rehanne rămase cu ochii pironiţi pe pagină – exista o vrajă prin care un demon putea lua, pentru o perioadă de cel mult optsprezece ore, înfăţişarea unei fiinţe umane!

Cel care furase cartea de la bibliotecă făcuse probabil această vrajă. Deci era posibil ca nu Kress să fi venit atunci în camera lui Oryon, ci un demon astfel „deghizat”. Poate că cineva voia ca el să fie învinovăţit pentru faptele demonului.

Trebuia să-i arate şi Linei cartea asta. Îndesă volumul în fustă, îşi trase bluza deasupra, se duse la uşă şi privi afară. Directoarea încă nu se întorcea. Bun!

Ignorând sentimentul de vinovăţie care îi dădea târcoale, alergă în camera Linei, a cărei uşă rămăsese descuiată când ieşiseră ele, scoase cartea de la brâu şi o azvârli în sertarul biroului. Listele pe care le alcătuise Lina erau la vedere. O puse deasupra şi pe cea făcută de ea, le împături pe toate trei şi le înghesui în buzunar. După ce închise uşa cu grijă în urma ei, coborî din nou scările şi se întoarse în biroul directoarei.

Peste două minute se întoarse şi aceasta, trecu pe lângă ea şi se aşeză cu greu în fotoliu. Pentru un lung moment, rămase tăcută, cu ochii plecaţi.

— Au luat-o pe Lina, spuse ea într-un târziu. Nu i-am putut opri.

Rehanne se ridică, alarmată.

— Şi ce-i vor face? N-o vor răni, nu-i aşa?

— Tot ce e posibil. Se vor folosi de ea pentru a discredita şcoala, de asta sunt sigură. Am ales un loc izolat pentru această şcoală, tocmai pentru ca nedotații să nu ne considere o amenințare, şi ne-am străduit să ne creăm o imagine pozitivă. Dar crimele din ultimele zile au distrus tot ce am clădit în ultimii cincizeci de ani. Ele au convins autoritățile că suntem periculoşi şi că trebuie să fim desființați. Mi-e teamă că o vor provoca pe Lina să-şi folosească puterile şi apoi vor folosi acest lucru ca să ne pedepsească pe toți.

Un val de mânie se iscă în sufletul lui Rehanne. Femeia asta era îngrijorată numai pentru şcoală, fără a se sinchisi de Lina. Cât de caracteristic pentru ea! Dar văzând-o atât de sfârşită şi descurajată, furia i se mai potoli.

— Dar o puteți proteja, nu-i aşa? O puteți salva?

Directoarea clătină din cap.

— Avem puterea de a o face, desigur. Dar dacă am folosi-o, am întoarce împotriva noastră întreaga provincie. I-am redat capacitatea de a se transforma. Probabil că n-ar fi trebuit s-o fac, dar nu m-am îndurat s-o las să plece fără a se putea apăra.

Asta era o veste bună. Lina era deşteaptă; va găsi ea o cale de a scăpa şi de a se întoarce la şcoală. Directoarea îşi ridică privirile spre Rehanne.

— Mi-e teamă că ai rămas astfel într-o poziție

vulnerabilă, miss Zalos. Te rog să fii foarte, foarte atentă. Vi s-a spus să rămâneți în camerele voastre. Dacă ați fi făcut-o…

Nu mai era nevoie să continue; Rehanne înțelese restul: ele şi-o făcuseră cu mâna lor.

— O căutam pe Giselle, spuse ea. N-am mai văzut-o de câteva ore şi ne-a fost teamă să nu fie şi ea o altă victimă.

Directoarea oftă.

— Dacă ați fi aşteptat şi mi-ați fi spus mie ce vă frământă, eu v-aş fi putut linişti. Am ascuns-o pe miss Dorr în apartamentul meu. Ați avut dreptate să bănuiți că e în pericol, dar ați greşit presupunând că eu n-am anticipat acest risc. Vino cu mine!

Îşi adunase din nou puterile, asumându-şi din nou acel aer de autoritate şi invulnerabilitate care o părăsise pentru câteva minute. Rehanne o urmă în apartamentul alăturat.

Sufrageria mică era goală.

— Miss Dorr! strigă directoarea şi se îndreptă spre cealaltă cameră. În prag se opri, cu un sughiț de surpriză, şi se prinse cu mâna de tocul uşii. În dormitor era vraişte: aşternuturile fuseseră smulse de pe pat şi zăceau în mijlocul podelei, un scaun era răsturnat, mărunțişurile de pe măsuța de toaletă fuseseră aruncate pe jos. Giselle nu se zărea nicăieri. Urme însângerate mânjeau pervazul ferestrei.

Directoarea alergă la geam şi privi în afară.

— Nu e jos, răsuflă ea uşurată. Dar ce fel de urme sunt astea?!

Rehanne le studie şi ea. Păreau a fi fost lăsate de un animal mare. În mod cert nu aparțineau unui om, dar nici unei pantere. Nu erau deci ale Linei. În minte îi veni cartea pe care o luase; poate că ea ar putea explica urmele acelea ciudate. Ar trebui să recunoască în fața directoarei că o furase din birou, s-o aducă înapoi şi apoi s-o lase pe ea să vadă ce părere are.

Când se întoarse cu fața spre ea, directoarea părea şocată.

— M-am înşelat! M-am înşelat atât de tare! spuse ea ca pentru sine. Trebuie să mă consult imediat cu Veronica. Apoi îşi ridică ochii spre Rehanne şi adăugă: Am făcut o greşeală teribilă. Îmi pare rău. Voi încerca tot ce pot pentru a o îndrepta.

— Dar ce ați...?

— Am greşit crezând că Gray era posedat de un demon, m-am lăsat înşelată de semne pe care n-am timp acum să le explic. Trebuie să vorbesc cu Veronica şi apoi s-o găsesc pe Giselle. Du-te la tine în cameră şi aşteaptă.

Şi o împinse spre uşă. Rehanne încercă să se opună, s-o roage şi să-i spună despre carte, dar directoarea îşi folosi puterea pentru a o împiedica să vorbească şi a o scoate din apartament. Uşa se închise în urma ei şi Rehanne se pomeni în capătul scărilor de la etajul al treilea, singură.

Rămase locului, furioasă. Femeia aia recunoscuse că făcuse o greşeală; acum însă mai comisese încă una. Acum nu-i mai părea rău că furase cartea. Încrederea în directoare i se spulberase; la urma urmei, ea zăpăcise totul. Permisese ca Lina să fie arestată, ca Gray să se rătăcească în alte axe ale timpului, ca Giselle să fie răpită şi, probabil, asasinată. Da, nu se va mai baza pe ea de acum înainte.

Nu se va supune ordinelor şi nu va aştepta umilă în camera ei. Îşi va asuma singură dificila misiune de a captura demonul şi a lua urma ucigaşului. Cum va face însă toate astea, habar n-avea. Dar va face tot ce-i va sta în puteri.

Lina se trezi cu o durere de cap cumplită şi un gust oribil în gură. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, îşi dădu seama că se află într-o celulă minusculă, unica sursă de lumină fiind o fantă îngustă, verticală, imediat sub tavan. Pereții erau din piatră groasă, iar uşa din oțel masiv avea o ferestruică mică, prevăzută cu gratii. Lina era întinsă pe un fel de bancă din piatră, lipită de zid. Niciun alt obiect de mobilier nu se mai afla în celulă. O scurgere într-un colț duhnea a urină.

Îşi scutură un fior şi dădu să se ridice, alungându-şi un val de greață. Nu avea de gând să se îmbolnăvească sau să se simtă rău. După câteva minute încercă iar să se ridice, încet, şi izbuti. Cu paşi nesiguri, tremurați, se duse la uşă. Era încuiată. Şi păzită. Polițiştii nu riscau deci

nimic.

Ochii şi nasul lui Ardrey se iviră în ferestruică.

— Ah, te-ai trezit, în sfârşit! Bun! Acum trebuie să stăm de vorbă, miss Mueller.

Lina se trase înapoi, gata să se transforme şi să se repeadă asupra lui, când intră. El însă izbucni în râs.

— N-am să deschid uşa. Vorbesc cu tine de aici.

— N-am nimic să vă spun.

— Ba ai. Când voi termina cu tine, vei fi bucuroasă să-mi povesteşti tot ce faceți acolo la şcoală – vrăjitorii, invocări de demoni, sacrificii umane... Gazul ăsta hipnotic o să-ți înmoaie complet voința. Curând ai să dai la iveală toată afacerea aia sordidă.

Figura lui se retrase de la ferestruică şi în locul ei apăru capătul unui furtun, care începu să înainteze spre ea. Un jet de gaz țâşni din el.

18 În prezenta duşmanului

Gray continua să se zgâiască la fața lovită şi însângerată a inamicului său. Ce putere-l adusese oare pe Oryon aici? Şi într-o asemenea stare? Acum nu mai era cazul să-şi facă griji în privința forțelor lui. Zăcea inconştient pe podea, la un pas de el, atât de uşor de ucis. Pentru Gray era teribil de simplu să-şi ducă la bun sfârşit răzbunarea la care visa de atâta vreme. Putea scăpa definitiv de

întunecatul ăsta, în hainele lui negre. Aici, în locul acesta misterios şi pierdut, nu risca nimic; nimeni n-ar găsi vreodată cadavrul, nimeni n-ar şti.

Uită-te la el, cu pantalonii lui negri şi cămaşa neagră pe care le poartă ca să-şi afişeze ticăloşia! Aroganța nu-i mai ajută acum la nimic. Şi Gray îl împinse uşor cu vârful piciorului. Oryon gemu. Să-l lase mai întâi să-şi revină, să-şi vadă moartea cu ochii? Nu, asta i-ar da ocazia să-şi adune puterile şi să riposteze. Mai bine s-o facă acum, repede, să profite de norocul pe care soarta i-l scosese în cale.

Îngenunche lângă Oryon şi îşi puse mâinile pe umerii lui. Sângele i se infiltră printre degete. Oare murea chiar acum? îl lipsea de plăcerea răzbunării?

Era uşor de ghicit ce anume îl rănise. La urma urmei, Oryon fugise după Kress. Demonul din Kress se întorsese probabil asupra lui şi îl atacase, aşa cum îl atacase şi pe Gray puțin mai devreme.

Oryon m-a salvat! Şi ce a zis oare înainte de a cădea? „Gray! Slavă Dătătorului de putere!" Trebuie să fi crezut că eu l-am adus aici într-un fel oarecare, pentru a-l scăpa de demon. Au susținut mereu până acum că nu sunt posedat. Cine mă va mai crede, dacă termin acum ce a început un demon?!

Trase la o parte cămaşa de pe umărul însângerat al lui Oryon şi găsi rana – o tăietură adâncă de pumnal în omoplat.

— Trebuie să opresc sângele, spuse ca pentru sine.

Strânse marginile rănii una lângă alta şi apăsă tare.

Fluxul scăzu, dar nu suficient. Respirația rănitului era sacadată şi superficială.

— De ce nu sunt şi eu vindecător? bombăni văzând că eforturile lui sunt în zadar.

Acum voia ca Oryon să trăiască tot atât de mult pe cât voise înainte să-l vadă mort. Un tămăduitor puternic, cum era directoarea, i-ar fi închis imediat rana şi ar fi cicatrizat carnea sfâşiată. Dar ea nu era aici. Şi nici vreun alt vindecător. În minte îi veniră marii tămăduitori care absolviseră cu un an în urmă. Din câte ştia el, nimeni nu-i înlocuise anul acesta. Singura elevă care susținuse că are puteri vindecătoare era Giselle Dorr, dar nici ea nu era cine ştie ce talent.

Orice tămăduitor ar fi fost util acum. Morocănos, privi din nou rana din care sângele continua să se scurgă printre degetele lui. Fără a-şi da seama, formă din clăbucii sângerii chipul lui Giselle. Sculptura supraviețui vreo două secunde înainte de a dispărea.

— Nu de imaginea ta am nevoie, mormăi el, ci *de tine!*

Țipete. Strigăte. Şi un bufnet sonor. Giselle aterizã lângă el, dând din mâini şi din picioare. Văzându-l, se rostogoli într-o parte şi se ridică, încă țipând. Pe față şi pe brațe avea urme

însângerate.

— Giselle, nu fugi! Am nevoie de ajutorul tău. Uită-te! E Oryon. E rănit grav.

Giselle se trase înapoi cu paşi mici, gata s-o ia la fugă. Privea spre Gray cu suspiciune şi groază. Apoi ochii îi lunecară pe trupul lui Oryon. Scoase un alt țipăt.

— Nu pot! E un truc!

— Fără un vindecător, o să moară, insistă Gray. Nu e niciun truc. Eu nu pot opri sângerarea.

— Era o chestie, mare ca un urs… A încercat să mă ucidă.

— Dar acum nu mai e. Aici eşti în siguranță. Hai, Giselle!

Încet, fata începu să se apropie de el, în vreme ce privirile îi zburau în toate părțile, atentă la orice eventual atac. Se opri departe de Gray şi se holbă la Oryon.

— E viu?

— Da, dar nu ştiu cât va rămâne aşa, dacă nu-l ajuți.

Giselle privi în jur, de parcă acum vedea pentru prima oară locul în care ajunsese.

— Unde mă aflu? Cum am ajuns aici?

— Mai contează? Grăbeşte-te, pentru numele Dătătorului de putere!

Uite că am început să vorbesc ca el!

Giselle continua să se zgâiască la Oryon.

— Nu sunt chiar atât de pricepută, să ştii. Toți cei pe care am încercat să-i vindec au murit.

Gray îşi pierdu răbdarea.

— Dar încearcă măcar, la naiba!

Fata mai făcu un pas. Şi un altul. Oryon tuşi. Un fir de sânge îi apăru în colțul buzelor. Giselle țipă scurt şi se aruncă spre el, dădu la o parte mâinile lui Gray şi îşi puse palmele pe rană.

— Putere, spuse ea. Încearcă să canalizezi putere spre mine.

— Eu n-am… începu Gray, dar se opri.

Eu n-am talentul asta, voise să spună, dar îşi dăduse seama că, într-un fel sau altul, împărtăşise aceeaşi putere cu Oryon şi Lina, mai devreme. Şi o adusese pe Giselle aici. Şi pe Oryon. Nici talentul ăsta n-ar fi crezut că îl are. Dar nu ştia cum să canalizeze puterea. Tot ce putea face era să privească spre Giselle, să încerce să-şi adune forțele şi să i le transmită ei. Îşi imagină un tub, ca un fel de cordon ombilical gros, unindu-i şi îşi vizualiză puterea ca pe un fluid de preț care trecea prin tub în trupul ei, în mâinile ei. Închise ochii şi strânse pleoapele tare, străduindu-se să se concentreze. Imaginea deveni mai clară. Văzu un tub dintr-o membrană rezistentă, transparentă, prin care curgea un lichid auriu. Palmele lui Giselle străluceau în lumina lui.

Se simțea însă din ce în ce mai slăbit, mai amețit, şi-i era greu să mențină imaginea. Creierul părea că încetează să-i mai funcționeze. Ca de la mare distanță, auzi vocea fetei:

— Am reuşit!

Urechile îi țiuiau şi avea impresia că se roteşte ameţitor în neant. Încercă să stea drept, să se orienteze. Pete întunecate îi fugeau în faţa ochilor şi nu mai ştia încotro era susul şi josul.

Faţa lui Giselle pluti undeva deasupra lui.

— Nu te mişca, îi spuse ea. Ai leşinat. Mi-ai trimis foarte multă putere. N-aş fi crezut…

Zăcea întins pe spate şi nu se putea mişca. Muşchii lui refuzau să reacţioneze. Încercă să vorbească şi nu izbuti să scoată decât o şoaptă abia auzită:

— Oryon?

— Sunt aici, răspunse o voce şi chipul lui apăru lângă cel al fetei. Mi-ai salvat viaţa.

Şi am ajuns la mâna ta, spuse Gray în sinea lui, amintindu-şi şi făcând din nou eforturi să se mişte. Mâinile şi picioarele îi erau grele, ca de fier. Nu putea decât să privească în sus, la Oryon, şi să-i aştepte râsul crud şi cuvintele batjocoritoare.

Oryon se aşează însă în genunchi lângă el.

— Partea proastă e că nici eu nu mai am vreun strop de putere. Mi-am epuizat-o luptând împotriva lui Kress. Iar Giselle şi-a secătuit-o şi ea pe a ei. Va trebui să ne odihnim şi să aşteptăm să ne refacem. Trebuie să rămânem aici până ce vom avea din nou suficiente puteri pentru a trece în altă parte. Presupun că nu ştii unde ne aflăm, nu?

Gray dădu din cap în semn că nu.

— Are nevoie de apă şi de mâncare, interveni Giselle. Organismului îi trebuie combustibil

pentru a-şi reface forțele.

— Nu cred că vom găsi ceva aici, răspunse Oryon. Mă duc să caut ceva, dacă voi credeți că ajută. Zeii îmi sunt martori că îi datorez asta.

— Nu! Gray clătină iar din cap, ceva mai energic de această dată. O să te rătăceşti. Ca mai înainte. Dați-mi puțin timp. Lăsați-mă să mă odihnesc.

— Cred că are dreptate, spuse Giselle cu îngrijorare. Toți trei ar trebui să ne odihnim.

Gray adormi în clipa în care îl auzi pe Oryon că acceptă sfatul fetei. Când se trezi, se simțea deja mai înzdrăvenit. Izbuti să ridice capul şi să privească în jur. Giselle dormea la câțiva paşi de el. Dar unde era Oryon? Poate că îi trădase şi găsise o cale de scăpare în timp ce ei fuseseră cufundați în somn.

O umbră se contură în vidul înconjurător, luând treptat chipul lui Oryon.

— Te simți mai bine? îl întrebă apropiindu-se de el.

În chip de răspuns, Gray încercă să se ridice în picioare. Oryon îl luă de braț şi-l susținu. Giselle tresări, deschise ochii şi îşi trecu o mână peste față. Văzându-i pe cei doi băieți, sări şi ea în picioare.

— Crezi că e bine că te-ai ridicat?

— Era cazul să mă ridic, replică Gray. Trebuie să găsim o cale de a scăpa de aici.

— Eu mi-am testat puterile, îi anunță Oryon. Mi-au revenit puțin. Nu suficient însă. Tu cum stai,

Giselle?

Fata îi privi pe amândoi printre pleoapele întredeschise.

— Zăresc aure vagi în jurul vostru. Şi puterile mele s-au mai refăcut, puțin. Dar când sunt în deplinătatea forțelor, văd aurele clare şi strălucitoare.

Gray uitase că fata are acest talent. Nu întrebă însă ce anume îi spuneau aurele.

— Mă gândeam, interveni Oryon, că, dacă ne-am pune puterile în comun, am avea şansa de a-l trimite pe unul dintre noi înapoi la şcoală, pentru a cere ajutor.

Giselle îşi scutură un fior.

— Şcoala… Eu nu vreau să mă mai întorc acolo, replică ea strângându-şi mâinile la piept şi privind spre Gray. Un demon umblă liber acolo. Şi mă atacase când m-ai adus tu aici. Tu mi-ai salvat viața.

— Şi ție? făcu Oryon, privind-o incredul. Un demon mă înjunghiase şi se pregătea să mă ucidă, când Gray m-a tras aici. Cum ai reuşit asta, Gray?

— Nu… nu ştiu sigur, bâigui el frecându-şi bărbia şi simțind un început de barbă; oare cât dormise? Mi-am imaginat figura ta… şi ai apărut.

— Ştiai despre demoni? întrebă Giselle, făcând ochii mari.

— Kress e posedat – asta ştiam, şi că Oryon pornise după el. Despre celălalt demon habar n-am.

— Spune-ne tu ce-i cu el, îi ceru Oryon lui Giselle.

După o ezitare, fata începu să vorbească încet, alegându-şi cuvintele:

— Eram atât de supărată din cauza lui Dwayne, încât devenisem isterică. Veronica m-a dus în apartamentul ei şi m-a liniştit puțin. M-a întrebat dacă am simțit sau dacă am văzut ceva în aura lui Dwayne care să sugereze ce i s-a întâmplat. Când am ajuns eu la el însă, aura lui abia se mai distingea şi n-am putut citi în ea decât frică. Şi surprindere. Atâta tot, până când am încercat să-i insuflu din nou viață. Dar n-am putut; era deja prea târziu. În clipa aceea mi-a mirosit însă ceva – un parfum abia simțit şi un miros mai puternic, de... nu ştiu sigur, dar parcă era ceva ca sulful. Veronicăi i s-a părut important detaliul ăsta, fiindcă după o vreme m-a dus la directoare şi mi-a cerut să-i povestesc şi ei. Directoarea a zis că aş putea fi în pericol şi m-a ascuns în apartamentul ei, iar ea a plecat să discute cu polițiştii. Voi fi în siguranță acolo – aşa mi-a spus. Dar n-am fost. Fiindcă acolo m-a găsit demonul.

Giselle se întrerupse, îşi scutură un alt fior şi îşi plecă ochii, de parcă ar fi văzut fiara din nou.

— Şi cum arăta demonul? întrebă Gray.

Fata păli, încă tremurând. Oryon puse o mână pe umărul ei, pentru a o linişti, şi în cele din urmă Giselle îşi reluă povestea.

— Era înalt cât un om şi avea formă omenească,

dar era acoperit peste tot cu păr negru, ca o maimuță sau ca un urs. În loc de mâini avea labe. Iar fața... fața îi era oribilă. Era turtită, cu nasul mic, lătăreț, şi dinții lungi, ascuțiți. Nu i-am putut vedea ochii, fiindcă avea păr pe obraji, iar sprâncenele îi erau groase şi ieşite în afară.

Dar el m-a văzut. Am fugit în dormitor şi a venit după mine. Am sărit pe pat, încercând să scap, dar a înşfăcat aşternutul şi m-a tras spre el. Am sărit din nou jos, dar s-a luat după mine şi încerca să mă sfâşie cu ghearele. Am găsit o foarfecă în sertarul biroului şi l-am lovit cât am putut de tare. A urlat şi şi-a dus o labă la umăr. Atunci am încercat să fug, dar s-a repezit asupra mea, m-a prins şi m-a târât spre fereastră. Credeam că o să mă arunce jos, dar... n-a făcut-o. Şi m-am pomenit aici.

— Straniu! remarcă Oryon.

Foarte straniu. O fiară neagră. De mărimea unui om. Cu o rană la umăr. Ochii lui Gray se ațintiră asupra umărului vindecat al lui Oryon. Cum căpătase oare rana aceea? Kress nu avusese la el un cuțit.

— Dar tu nu ne-ai spus povestea ta, îi zise el.

— Păi, nu-mi amintesc prea multe. Fugeam după Kress. Eram cât pe ce să-l prind, dar s-a făcut brusc întuneric şi aproape că nu mai vedeam. Iar el s-a întors spre mine şi m-a înhățat. Ne-am luptat. M-a împins cu spatele în ceva, într-un fel de raft sau o masă din piatră. M-am

strecurat pe sub brațul lui şi am încercat să fug. Atunci m-a înjunghiat – cu un obiect pe care l-a luat de pe masă, cred. Ştiam că sunt rănit grav şi că nu voi putea alerga mai repede decât el, dar am încercat, oricum. Şi apoi… te-am văzut pe tine.

Oare spunea adevărul? Cu el, nu puteai şti niciodată. În ochii lui negri nu se citea nimic. Poate era doar o coincidență faptul că Giselle înjunghiase fiara neagră în umăr, iar Oryon, îmbrăcat tot în negru, fusese rănit tot la umăr. Dar Gray nu prea credea în coincidențe.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu Kress, spuse el cu glas tare. De ce nu te-a urmat aici?

— Bănuiesc că n-a putut. Totuşi va trebui să-l găsim; e prea periculos pentru a-l lăsa în libertate.

— Să sperăm, mai bine, că nu ne va găsi el pe noi. Încă nu avem puterea de a-i face față, spuse Gray, întorcându-se apoi spre Giselle. Tu ştiai că Kress e posedat?

— Da, răspunse ea dându-şi pe spate părul lung şi decolorat de soare. Când am încercat să-l vindecăm – deşi contribuția mea a fost neînsemnată – demonul s-a arătat. Directoarea şi Veronica au făcut o vrajă pentru a-l imobiliza şi m-au pus să jur că nu voi spune nimic. Se temeau că elevii vor intra în panică dacă vor afla. Erau sigure că îl vor putea ține închis până ce-şi vor da seama cum să-l distrugă.

— Ei bine, s-au înşelat, observă Oryon.

— Directoarea nu se înşală prea des, ripostă

Gray privindu-l în ochi. Mă întreb cum a scăpat.

Chiar dacă îi sesizase suspiciunea, Oryon nu lăsă să se vadă nimic, mărginindu-se să spună:

— Să lăsăm asta pe mai târziu. Acum trebuie să găsim o cale de a scăpa de aici. Repet, cred că ar trebui să ne punem puterile în comun şi să încercăm să-l trimitem pe unul dintre noi înapoi la şcoală, să aducă ajutoare.

Lui Gray ideea asta nu-i plăcea, dar nici nu avea alta mai bună.

— Şi cum hotărâm cine pleacă – dacă vom putea trimite pe cineva?

— Cel mai cinstit ar fi să tragem la sorți, dar nu prea avem cu ce, replică Oryon pe un ton lejer. Giselle, ne dai tu câteva fire de păr?

Fata îşi înfăşură câteva fire pe deget şi trase, strâmbându-se, apoi îi întinse lui Oryon smocul. El alese două, rupse unul în două şi-l lăsă pe celălalt întreg, după care le strânse în pumn, astfel încât numai capetele să fie vizibile.

— Alege tu primul, îi spuse lui Gray. Apoi Giselle.

Gray luă un fir. Era scurt, ca şi cel pe care puse Giselle mâna. Oryon deschise pumnul, lăsând să se vadă firul lung.

— Se pare că eu plec, conchise el.

— Ai trişat! izbucni Gray.

— Te poți duce tu, sau Giselle. Nu mă interesează.

Dar fetei îi era prea frică să plece, iar lui Gray

nu-i surâdea ideea de a o lăsa singură cu Oryon.

— Nu, replică el. Tu ai ieşit la sorți.

Probabil că avea să-i trădeze, să-i lase acolo, dar Gray îşi spuse că trebuie să rişte.

— Şi cum procedăm?

— Ne prindem de mâini, spuse Oryon şi, când ei îi urmară îndemnul, continuă: Ne concentrăm asupra punctului din centrul cercului. Şi ne proiectăm puterea într-acolo. O lăsăm să se acumuleze până ce îi simțim toți trei forța. Apoi o tragem înapoi la semnalul meu. Probabil că va trebui să repetăm întregul proces de mai multe ori.

Gray se strădui să urmeze instrucțiunile, deşi nu prea credea că mai are ceva putere pe care s-o proiecteze. Nu simțea absolut nimic. Toată chestia asta i se părea o aiureală, un joc prostesc. Şi când Oryon le ceru „Trageți înapoi, acum!”, aproape că îi veni să râdă. Nu ştia cum să tragă înapoi, aşa cum nu ştiuse nici cum să proiecteze. Îşi imaginăpur şi simplu puterea venind înapoi spre el, dar nici de data asta nu simți nimic.

Repetară exercițiul de câteva ori, în vreme ce Gray devenea tot mai descurajat şi mai dezgustat. Tocmai era pe punctul de a-i anunța că el renunță, când Oryon spuse:

— Destul. Să vedem ce am reuşit.

Gray era sigur că nu reuşiseră nimic.

— Acum depinde numai de tine, Gray. Fă ce ştii tu să faci.

— Dar n-am habar ce să fac! Nu sunt convins că

am făcut ceva nici prima dată.

— Păi, cineva a făcut, replică Oryon pe un ton vesel. Haide, încearcă!

Gray intenționă ca Oryon să se întoarcă la şcoală. Îşi imagină camera lui şi pe el în mijlocul ei. Dar nu se întâmplă nimic.

— Eşti sigur că procedezi la fel ca mai înainte?

— Aşa cred. Dar n-am puterea necesară.

— Ba ai! ripostă Giselle venind în fața lui şi privindu-l în ochi. Aura ta este albă şi luminoasă, mai strălucitoare decât a lui Oryon. A lui e albăstruie. Şi asta înseamnă putere, dar a ta e una dintre cele mai scânteietoare pe care le-am văzut vreodată.

Gray se holbă la ea, nevenindu-i să creadă. Cum era posibil să aibă atât de multă putere şi el să nu-şi dea seama, să n-o simtă?!

— Te blochează ceva, spuse Oryon, citindu-i parcă gândurile.

— Poate că n-ai încredere în el, că va chema ajutoare, sugeră Giselle.

Era adevărat, firește. Nu avea şi nu putea avea încredere în Oryon. Îl adusese aici în urma unui acces de furie, iar acum încerca să-l trimită înapoi având suspiciuni şi resimțind doar dezgust. Văzând că el nu răspunde, Oryon se întoarse spre el:

— Îți dau cuvântul meu, Gray, deşi bănuiesc că nu mai crezi în el. Dar voi aduce ajutoare şi sigur mă voi întoarce.

Gray dădu din cap în semn că a înțeles, închise ochii şi îşi recreă în minte camera lui Oryon. Încercă să-şi amintească fiece detaliu, să reconstituie imaginea în întregime. Paturile cu pledul bine întins deasupra, ca la cazarmă. Fără aşternuturi. Păturile erau de un bej gălbui.

Apoi birourile. Al lui Troy era acoperit de cărți şi hârtii, al lui Oryon era gol şi curat. Pe podea nu exista covor. Perdele simple de bumbac, bej, acopereau ferestrele. Îl plasă mental pe Oryon în mijlocul camerei, între cele două paturi. Cămaşa neagră şi pantalonii aidoma erau boțite şi rupte de la toate prin câte trecuse. Părul ciufulit îi cădea pe frunte în şuvițe întunecate. Privirea arogantă, buzele curbate într-un surâs vag…

— Ai reuşit!

La strigătul lui Giselle, deschise ochii. Oryon dispăruse.

Ca un şarpe, furtunul înainta spre Lina. Îşi acoperi nasul şi gura cu o mână şi, ținându-şi respirația, îşi dirijă întreaga putere spre tubul de cauciuc care se roti, se răsuci şi ieşi din celulă printre zăbrelele ferestruicii din uşă. Lina îşi scoase bluza şi o îndesă între gratii, pentru a bloca intrarea gazului. Afară se auzeau ordinele lătrate ale lui Ardrey:

— Închideți-l! Găsiți valva aceea! Repede!

Ultimele cuvinte fuseseră de fapt o bălmăjeală.

Urmă o bufnitură şi pe hol se instală tăcerea.

După ce mai aşteptă câteva minute, scoase bluza din ferestruică şi, ținându-şi răsuflarea, se ridică pe vârfuri pentru a privi afară. Ardrey era întins pe jos, inconştient. În mână ținea cheia de la celulă. Cu bluza apăsată pe nas, abia îndrăznind să respire, Lina îşi folosi puterea pentru a ridica cheia şi a o introduce în broască, pe dinafară. După câteva secunde, izbuti să deschidă uşa.

La câțiva metri de Ardrey îl văzu pe adjutantul Canby ghemuit pe jos, chicotind, cu mâna pe robinetul tubului de gaz, pe care nu reuşise să-l închidă însă complet. Simțindu-se deja amețită, se grăbi spre capătul holului, unde trecu de o uşă şi intră într-un birou.

Individul dotat o aştepta. Avea un zâmbet urât şi ochii de şarpe îi scânteiau. Cu brațele întinse în lături, se proțăpi în calea ei.

— Ştiam eu că o să-i păcăleşti pe fraierii ăia! Eşti exact instrumentul de care am nevoie. Mult timp am aşteptat o şansă ca asta.

— O şansă?

Inspirase prea mult din gazul acela hipnotic şi mintea nu-i mai funcționa cum trebuie.

Individul râse, întinse brațele şi o înhăță, trăgând-o afară din birou, pe coridor, spre ieşire. În fața uşii ce dădea afară se opri şi-i spuse:

— Ar fi bine să te îmbraci înainte de a ieşi.

Încă ținea bluza în mână, făcută ghemotoc, şi de la brâu în sus n-avea pe ea decât sutienul. Se îmbrăcă, prea confuză pentru a se mai simți

ruşinată. Îi trecu prin minte să se revolte şi să încerce să fugă, dar nu avea suficientă energie pentru asta.

Insul cu ochi de şarpe o prinse de încheietură şi o trase după el, afară. Limuzina cu care veniseră era parcată la bordură. Deschise portiera şi o împinse înăuntru, pe scaunul de lângă şofer, apoi se grăbi să ocolească maşina ca să urce la volan.

Sări! Fugi! o îndemnă o voce dinlăuntrul ei. Dar muşchii refuzară să acționeze. Omul se aşeză alături.

— Sunt Drake Shardan, spuse el. Lucrez de ani buni pentru proştii ăştia, ascunzându-mi talentele speciale şi aşteptând pe cineva cu o putere pe măsura mea. Tu ai o asemenea putere. Vom face o echipă splendidă.

19 Jocuri de putere

Gray nu se simțea bine singur cu Giselle în locul acesta pustiu. Se aşează şi îşi încrucişă brațele în jurul genunchilor. Foamea îi dădea târcoale, iar consumul de forță de adineauri îi readusese senzația aceea de slăbiciune. Giselle şedea grațios, cu picioarele strânse sub ea. Chipul îi radia de bucurie.

— Chiar am reuşit, nu-i aşa? Să-l vindec pe Oryon.

Gray încuviință.

— Fireşte, n-aş fi izbutit fără puterea pe care mi-ai transmis-o, dar talentul este al meu. Tu nu vindeci, aşa-i?

— Nu, replică el scurt, apoi spunându-şi că fata merita mai mult decât această unică silabă, adăugă: Ai mai tămăduit şi pe alții înainte, am impresia.

— O, mici zgârieturi şi tăieturi. Nimic cu adevărat periculos. După o clipă zâmbetul îi pieri şi fata continuă: Pe fratele meu nu l-am putut salva. Am încercat din răsputeri, dar n-am avut suficientă forță. Ah, dacă ai fi fost tu acolo!

— Niciun tămăduitor nu poate salva orice viață.

— Şi nici pe Dwayne nu l-am salvat.

— El era deja mort când ai venit tu. Dar Kress a fost vindecat.

— Dar nu datorită mie. Directoarea şi Veronica l-au tămăduit. Da, m-au lăsat şi pe mine să stau acolo, să cred că am contribuit şi eu. Dar în realitate n-a fost nevoie de mine; s-ar fi descurcat ele şi în lipsa mea.

— Cred totuşi că ți-ar fi cerut să pleci dacă n-ai fi fost de niciun ajutor.

— Şi când te gândeşti unde a dus vindecarea aceea! Am salvat un demon.

Acum iar se întristase. În sinea lui, Gray era de acord că ar fi fost mai bine să-l lase pe Kress să moară, dar trebuie s-o liniştească într-un fel pe Giselle.

— Dar eşti cu adevărat o vindecătoare, sublinie

el. Şi eşti mai norocoasă decât majoritatea tămăduitorilor, fiindcă mai ai şi alte talente.

Fata se lumină la față.

— Asta aşa e. Poate că talentul de vindecătoare ar fi fost mai puternic, dacă n-aş mai fi avut şi altele. Dar mai pot face câteva lucruri. Chem animalele şi le liniştesc, prezic vremea, citesc aurele. A ta a pălit din nou, se încruntă ea. Sper că Oryon se grăbeşte.

Aşa spera şi el.

— Ce culoare are aura mea acum? o întrebă.

— Verde cam întunecat. Nu tocmai sănătos.

Gray nu mai spuse nimic. Nu trebuia să citească aurele pentru a-şi da seama că şi ea era obosită şi slăbită. Dacă Oryon nu se întorcea, aveau să moară aici şi nimeni nu-i va mai găsi vreodată. Închise ochii şi începu să picotească. Poate că adormi chiar, dar la strigătul vesel al fetei, se trezi.

Oryon stătea în fața lui, ținând în mână un coş de nuiele.

— M-am întors, declară el. Şi am adus de mâncare, prin bunăvoința directoarei şi a Veronicăi.

— Credeam că te-ai dus după ajutor!

— Ăsta-i ajutorul, replică Oryon cu un zâmbet larg. Suntem toți trei aproape morți de foame.

— Da, dar de ce nu ne-a adus directoarea pe noi la şcoală, în loc să te trimită pe tine înapoi?

Zâmbetul lui Oryon pieri.

— A spus că nu e momentul. A mai murit cineva,

iar şcoala forfoteşte de poliție. Au arestat-o pe Lina.

— Aha!

La strigătul lui triumfător, Oryon se încruntă şi clătină din cap.

— Au vrut doar să aresteze pe cineva, pe oricine. Lina nu e vinovată, iar directoarea ştie asta.

Gray nu credea. Înainte însă ca el să poată spune ceva, Giselle întrebă:

— A mai murit cineva? Cine?

— Ferene K'Sere.

— Demonul…

— Da, replică Oryon scurt. Ăsta-i un alt motiv pentru care directoarea e de părere că suntem mai în siguranță aici. Şi acum, vreți să mâncăm, sau nu?

Puse coşul jos, îl deschise, scoase o față de masă şi o întinse pe podea. Urmară pahare şi o carafă mare cu limonadă, farfurii, tacâmuri şi, minunea minunilor, un pui întreg, umplut şi fript, o grămadă de legume crude şi gătite, plus o pâine proaspătă.

— Asta ar trebui să vă refacă forțele.

Îndoielile lui Gray păliră în fața mâncării. Se repezi la pui fără a mai aştepta-o pe Giselle şi îşi umplu farfuria cu vârf. Iar după ce termină, îşi mai puse o porție. Când sfârşiră, nu mai rămăsese nimic, decât oase de pui şi farfurii murdare. Mulțumit, Gray se lăsă pe spate, căscă şi simți cum i se închid ochii.

— Nu te aşeza prea comod, îl avertiză Oryon în vreme ce strângea resturile ospățului şi le punea la loc în coş. Cina asta n-a fost pe gratis. Avem treabă.

Gray se ridică în capul oaselor.

— Ce vrei să spui? Credeam că nu trebuie decât să aşteptăm să plece poliția din şcoală.

— Nu. Directoarea are noi ordine. Acum, că am mâncat, trebuie s-o trimiți pe Giselle înapoi. Iar noi doi pornim după Kress.

Rehanne ieşi din apartament ştiind că directoarea o va căuta pe Giselle şi că metodele ei se vor dovedi mai eficiente decât orice ar putea încerca ea. Şi nu voia să dea nas în nas cu creatura care trecuse de pază, intrase în apartamentul directoarei, o atacase pe Giselle şi lăsase urmele acelea pe pervaz. *Sunt o laşă*, recunoscu în sinea ei. Fiara era responsabilă pentru toate crimele care avuseseră loc. Aşa că Rehanne nu prea mai spera ca Giselle să fie găsită în viață.

Dar dacă ucigaşul e un soi de creatură malefică, înseamnă că nu un elev e vinovat şi atunci, de ce să-l cauți printre elevi? Doar dacă… îşi aminti de cartea pe care o luase; trebuia s-o studieze pe îndelete.

Se duse în camera Linei, încuie uşa şi se aşeză la birou. Scoase cartea din sertar, dar n-o deschise imediat. Amintindu-şi listele pe care le făcuseră

împreună, le luă din buzunar, le netezi şi le întinse în faţa ei. Poate că îi vor fi de folos. Scrisul curgător şi hotărât al Linei era uşor de citit. Rehanne trecu în revistă lista obiectelor dispărute şi cea a persoanelor cu care stabiliseră să discute, apoi examină întrebările notate pe cea de-a treia filă.

Poate că voi găsi în carte răspunsuri la unele dintre aceste întrebări. O deschise la ultimele capitole şi începu să citească. Imediat se auzi clopoţelul care anunţa cina, dar îl ignoră; nu-i era foame şi, pe urmă, avea treburi mai presante decât masa de seară. Dacă Lina ar fi fost aici, să studieze cartea împreună… Lina era mai inteligentă decât ea şi ar fi sesizat unele conexiuni care ei probabil că-i vor scăpa.

Dar Lina nu-i aici. Şi chiar dacă nu gândesc la fel ca ea, mă pricep mai bine la vrăji. Poate că eu voi înţelege ceva ce ea ar trece cu vederea. Examină cu atenţie fiecare vrajă prezentată în carte, dar singura ce părea a avea o legătură cu crimele era una de transformare a unui demon.

Dar de ce ar vrea cineva să transforme un demon? Imediat îi veni în minte un răspuns: pentru a-l folosi la comiterea unei crime şi a arunca vina asupra celui al cărui chip îl ia demonul. Dar nu asta se întâmplase. Nimeni nu văzuse când fuseseră înfăptuite crimele şi deci nimeni nu ştia pe cine să învinovăţească. Dacă demonul ucisese pe când avea chip uman, n-ar fi preferat să fie văzut? Dacă luase chipul lui Kress,

de ce fusese el prima victimă? Astfel Kress nu mai putea fi considerat suspect în cazul crimelor care urmaseră. Nu, n-avea niciun sens!

Totuşi, Rehanne citi vraja cu atenție, urmărind cu degetul lista materialelor necesare – multe neclare – şi se opri la cel mai ciudat. *Un obiect adus de pe Tărâmul Teribil, sau care a fost folosit anterior de un demon.* De unde ar putea obține cineva aşa ceva?

Doar dacă… Kress fusese prizonier pentru o vreme pe Tărâmul Teribil. Poate că adusese ceva de acolo, sau poate că el însuşi se potrivea definiției. În orice caz, era clar implicat şi din nou Rehanne se întrebă de ce devenise *el* prima victimă a demonului.

Sau poate că nu Kress, ci demonul fusese cel rănit, cu abdomenul spintecat şi sânge pretutindeni. Să fi fost o iluzie inspirată de acelaşi demon?

Dar respinse imediat ideea. Directoarea şi Veronica ar fi sesizat o asemenea înşelătorie şi nu s-ar fi străduit toată noaptea să-l vindece pe Kress, aşa cum spusese Giselle că făcuseră.

Dar nimic nu părea că se leagă, aşa că reîncepu să citească vraja. Celelalte materiale necesare nu erau greu de obținut. La invocarea unui demon era totdeauna nevoie de puțin sânge. În acest caz, două sau trei picături ar fi fost suficiente, dar trebuia să provină de la persoana al cărei chip urma să-l ia demonul. O cantitate atât de mică nici

nu era greu de obținut – o împunsătură „accidentală” cu un ac sau o bucățică de pânză cu care se ştersese o tăietură de la bărbierit, şi gata!

Nici procedura nu era complicată, însă implica un pericol foarte mare – ca orice vrajă de invocare, de altfel. Rehanne îşi scutură un fior când îşi aminti dezastrul care se petrecuse cu doi ani în urmă, când Tria şi Lina încercaseră să invoce o Femeie Teribilă. Orice vrăjitoare cu cap se ferea de asemenea proceduri riscante, iar Rehanne refuzase atunci să ia parte.

În carte, după textul vrăjii şi spațiul liber de dedesubt, cineva scrisese câteva cuvinte cu o cerneală care în timp se decolorase, astfel că deveniseră greu de citit. Rehanne se chinui să descifreze scrisul şi simți că i se taie respirația când îi desluşi înțelesul.

Cuvintele formau un avertisment: *Această vrajă nu trebuie repetată.* Scrisul nu părea a fi al directoarei. Rehanne se întrebă dacă fraza exista şi în exemplarul de la bibliotecă. Dacă nu, cel care o folosise încercase probabil să repete procedura. Bunica ei o atenționase cu privire la vrăjile pe care nu trebuia să le facă decât o singură dată; dacă erau repetate, riscau s-o ia razna şi să-l rănească sau să-l ucidă pe cel care le făcea.

Poate că asta i se întâmplase lui Kress. Poate că încercase să facă vraja a doua oară şi fusese distrus de demonul pe care îl invocase. Părea o explicație logică pentru rănirea şi posedarea lui,

dar nu şi pentru crimele care surveniseră.

Rehanne rămase în continuare la birou, recitind listele şi întorcând problema pe toate feţele. *Dacă toate astea s-ar fi întâmplat anul trecut, ar fi fost mai simplu. Wilce ar fi fost aici să-l ajute pe Gray, iar Tria ar fi putut colabora cu noi de la bun început, fără a se mai feri.* Dar de ce nu se întâmplaseră anul trecut? Dacă Gray adusese cu el un demon de pe Tărâmul Teribil, de ce acesta se manifestase abia după aproape doi ani? Chestia asta n-avea niciun sens. Toţi cei implicaţi în complotul de acum doi ani fuseseră în şcoală şi anul trecut.

Toţi, cu excepţia lui Reece. Şirul de evenimente tragice începuse atunci când camera în care stăteau el şi Gray fusese vandalizată. *Camera lui Reece*. Rehanne mai adăugă o întrebare pe listă: *Ar fi posibil ca Reece să fi invocat demonul?*

Zgomotul paşilor pe culoar îi spuse că masa de seară se încheiase şi fetele se întorceau în camere. Iar ea nu va rezolva nimic continuând să mai rămână aici. Înarmată cu întrebările, hotărî să treacă pe la persoanele de pe cea de-a doua listă a Linei: Chantal, Britnor, Vanita (să caute o modalitate de regăsire a giuvaierului) şi directoarea (s-o întrebe cine avea darul invizibilităţii). La urmă adăugă şi numele lui Reece.

Directoarea probabil că nu-i va oferi nicio informaţie, iar Vanita, dacă ştia vreo modalitate de a-şi regăsi giuvaierul, probabil că ar fi făcut-o deja

până acum. Şi de când luase cartea, Rehanne nu mai vedea vreun rost să discute cu Britnor. Rămâneau astfel doar Chantal şi Reece. Se ridică de la birou, ieşi, încuie uşa şi porni spre camera ei.

Chantal şedea la birou, cu capul plecat şi faţa ascunsă în palme. Plângea oare? Rehanne se apropie şi puse o mână pe umărul ei. Chantal sări în picioare, se răsuci şi începu să dea cu pumnii în ea, privind-o cu ochi mari, îngroziţi, pe faţa albă ca hârtia. Rehanne se trase într-o parte, ferindu-se din calea pumnilor.

— Hei! Stai uşor! Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

Chantal lăsă braţele să-i cadă în lături. Treptat, răsuflarea agitată i se linişti şi o nuanţă rozalie îi apăru în obraji.

— De ce te-ai furişat în spatele meu aşa? Cum vrei să reacţionez după toate câte s-au întâmplat?

— Nu m-am furişat. Am crezut că ai auzit când am intrat.

— Ei bine, n-am auzit, replică Chantal iritată.

Rehanne îşi stăpâni pofta de a-i trage una peste mutra îmbufnată. Avea dreptul să fie speriată, desigur; la urma urmei, toţi erau. Dar pentru asta nu trebuia să se înfurie şi să-şi verse mânia pe ea.

— Şi mă rog, unde ai fost? Parcă trebuia să rămânem în camerele noastre.

— Am fost la Lina, răspunse Rehanne scurt, fără a-i mai povesti ce se întâmplase cu ea.

— Nu ştiam că sunteți aşa bune prietene. Era şi Giselle acolo?

Rehanne se încruntă. De fapt, venise aici să pună ea întrebări, nu să fie interogată aşa. Şi furia pe care o afişa Chantal continua s-o intrige. N-o să-i spună ce păţise Giselle; asta n-ar fi făcut decât s-o sperie şi mai tare.

— Nu, se mulţumi să răspundă. Ţi-ai găsit celălalt cercel? întrebă ea apoi pe un ton banal, ca şi cum n-ar fi vrut decât să facă puţină conversaţie.

Frică. Furie mai intensă. Suspiciune. Emoţiile o izbiră pe Rehanne cu forţa unui uragan.

— Păi… da, l-am găsit. La fel de încruntată, Chantal deschise pumnul, ca să-i arate cercelul. Era în sertarul tău, ascuns sub ciorapi. L-aş fi găsit mai devreme, dacă n-ar fi apărut păianjenul acela.

— În sertarul meu! Dar cum a ajuns acolo? Şi de ce mi-ai căutat prin lucruri?

— Căutam cercelul. Şi l-am găsit. Iar acum vreau să ştiu unde-i celălalt.

— Dar crezi că ţi l-am furat eu?

— Ce altceva să cred? Cine ar fi avut ocazia, mai bine decât tine?

Asta era deja prea mult! Ar fi căutat ea însăşi în sertare, dacă Chantal ar fi rugat-o. Şi de fapt scotocise prin ele atunci când căutaseră primul cercel. Desigur, era posibil ca bijuteria să fi căzut întâmplător în sertarul ei, dar Rehanne nu prea

credea aşa ceva.

— De ce ți-aş fi furat un cercel? Nici măcar nu eram în cameră când ți-a dispărut primul. Şi tu ştii asta. Aminteşte-ți cum te-am ajutat să-l cauți.

— Numai că nu l-am găsit, replică Chantal pe un ton rece, acuzator.

— Eu nu sunt hoață! De unde să ştiu că n-ai pus tu singură cercelul acolo? întrebă Rehanne mânioasă, fără a se mai gândi la ce spune, vrând doar să se răzbune pentru acuzația care i se adusese.

Dar imediat simți o împunsătură de frică. Cuvintele ei exprimaseră, poate, un adevăr.

— Ia povesteşte-mi despre cerceii tăi, Chantal, îi ceru ea, hotărâtă să se folosească de acest avantaj. Toate celelalte lucruri care au dispărut aveau proprietăți magice. Cerceii ce au? La ce îi foloseşti? De fapt, n-au fost ai mamei tale. Ai mințit în privința asta. Ştiu, şi vreau să aflu de ce.

Se aşteptase ca Chantal să nege, dar văzu că se albeşte din nou la față.

— De unde ştii? bâigui ea. Cine ți-a spus?

Măi să fie! Rehanne îşi spuse că e cazul să preseze şi mai tare.

— Kress, minți ea. Tocmai ne-a făcut o vizită.

Crezuse că Chantal o să întrebe la cine se refera cu acel „ne-a" şi se chinuia să găsească un răspuns prin care să nu dea nimic în vileag, dar fata zvâcni în picioare şi începu să urle isteric:

— Unde e Kress? Ce-ați făcut cu el? Ce v-a spus?

O spaimă bruscă puse stăpânire pe Rehanne. Proiectă un val puternic de calm şi se trase înapoi spre uşă, cu spatele.

— N-am idee unde-i Kress. Şi în niciun caz nu sunt responsabilă pentru ceea ce s-a întâmplat cu el.

Chantal rămase în picioare privind-o fix, cu o expresie ciudată în ochi, ceva între frică şi furie. Ținând cercelul între degetul mare şi arătător, ridică brațul. Rehanne o zbughi din cameră înainte ca ea să apuce să arunce micul giuvaier – dacă asta avusese intenția să facă. Evident, fata nu era într-o dispoziție propice dezvăluirilor, aşa că mai bine s-ar duce la Reece, deşi habar n-avea ce să-i spună. Cum să întrebi pe cineva dacă n-a invocat cumva un demon?! Va trebui să-l ia pe ocolite, să-i pună întrebări din care să nu reiasă că-l suspecta, dar care să-i ofere un indiciu, cât de mic, dacă el era într-adevăr vinovatul.

Preocupată în încercarea de a-şi formula în minte întrebările, ajunse în capătul scărilor şi puse piciorul pe prima treaptă, înainte de a deveni conştientă de ceva periculos.

Ceva în spatele ei.

Se întoarse, dar nu văzu pe nimeni. O mână o izbi în piept. Pierzându-şi echilibrul, căzu pe spate, dădu să se prindă de balustradă, nu izbuti şi începu să alunece. Pe când încerca să se oprească, auzi o şoaptă feroce:

— Ghash, prin acest zălog îți poruncesc ție s-o

ucizi.

O fiară hidoasă, de înălțimea unui om, se materializă în capătul scărilor. Rânjindu-şi colții, țâşni spre ea, cu ghearele întinse în față. Răsuflarea fierbinte a monstrului, duhnind a sulf, o împresură. Ghearele îi sfâşiară bluza.

Foloseşte-ți puterea! îi comandă o voce interioară şi, disperată, Rehanne proiectă un jet calmant spre fiară, în încercarea de a-i potoli turbarea. Dar mintea ei era impenetrabilă. Bestia o înhăță; îi înfipse colții în umăr; îşi încleştă ghearele în şoldul ei.

Ignorând durerea, azvârli spre monstru un nou val de forță, menit să-i întunece mintea. Fiara urlă. Rehanne îşi dirijă întreaga putere în ceața care învăluia mintea bestiei. Ghearele se retraseră, lăsând în urmă şiroaie de sânge. Colții îşi slăbiră strânsoarea, eliberându-i umărul. Cu greu, Rehanne se ridică. Fiara întinse o labă spre ea, dar izbuti să se ferească.

— Du-te înapoi de unde ai venit! îi ordonă ea încercând să-şi stăpânească tremurul din glas.

Care era numele pe care îl şoptise vocea? *Ghash!*

— Ghash, îți poruncesc ție: întoarce-te pe tărâmul tău!

Monstrul făcu un pas în spate şi dispăru.

Umărul şi şoldul o dureau înfiorător; colții şi ghearele fiarei erau probabil veninoase. Trebuia să caute ajutor. Izbuti să se ridice în picioare.

Ceva o împinse la loc. Capul i se izbi de marginea

dură a treptelor. Năucă, ghemuită la baza scării, auzi paşi apropiindu-se de sus. Nu putea, nu avea voie să leşine! Trebuia să lupte cu inamicul acela nevăzut. Dar bezna îi dădea târcoale, trăgând-o în adâncurile ei.

Strânsoarea unor mâini în jurul gâtului – mâini omeneşti, nu gheare – o readuse în simțiri. Se zvârcoli, încercând să-şi elibereze brațul prins în cădere sub corp. Degetele îi apăsau tot mai tare beregata, retezând fluxul de aer spre plămâni. Şi bezna o absorbi cu totul.

20 Ispita

Shardan îşi conducea maşina prin Millville cu o viteză amețitoare, fără a vorbi, ceea ce o scutea pe Lina de grija de a se concentra asupra conversației în vreme ce mintea ei încă nu-şi revenise de pe urma gazului hipnotic. Privea apatică pe fereastră, la vitrinele magazinelor. Străbătură centrul oraşului şi apoi intrară pe o serie de străduțe înguste, într-o zonă cu locuințe. Shardan nu încetini nici măcar în fața câinilor şi a copiilor care se jucau în stradă; maşina îi ocolea în viteză, în scrâşnet de pneuri, iar copiii o luau la fugă, speriați. Pe Lina numai starea de letargie o împiedica să țipe.

Uşurarea pe care o resimți când ieşiră din oraş şi intrară pe autostradă nu dură mult. Limuzina

rula şi mai repede, hurducăind în gropi şi scârțâind la curbe. Probabil că individul încerca să ajungă la destinație înainte ca efectul gazului să dispară complet. Lina îşi simțea mâinile şi picioarele grele, dar mintea începea să i se limpezească. Îşi spuse că poate ar izbuti să-şi folosească puterile, dar la viteza cu care mergeau nu avea curaj să încerce; dacă omul ar pierde controlul volanului, ar muri amândoi.

Shardan coti de pe autostradă pe o străduță îngustă, care îl obligă să încetinească. Lina întinse uşor mâna spre mânerul portierei. Înainte de a mai putea face însă vreo mişcare, maşina se opri în fața unei case vechi.

— Vreau să fii atentă la mine, îi spuse Shardan. Ascultă ce îți propun înainte de a hotărî să-ți foloseşti puterile împotriva mea. După ce vei auzi ce am de gând, cred că vei fi bucuroasă să cooperezi.

Lina încuviință, nu fiindcă ar fi avut intenția să asculte sau să coopereze, ci pentru a-l face să vorbească şi a-i înşela vigilența.

— Am făcut un lucru periculos acolo, în Millville, continuă el. L-am trădat pe inspectorul-şef şi te-am luat din închisoare. Dacă el şi Canby află despre asta, n-am să mă mai pot întoarce, fiindcă m-ar ucide. Îți spun toate astea ca să înțelegi ce risc am fost dispus să-mi asum. Am aşteptat mult timp o asemenea ocazie, iar acum n-o puteam lăsa să-mi scape. Când ai făcut trucul acela cu

furtunul de gaz, mi-am dat seama că era un semn, indiciul pe care i-l cerusem Dătătorului de putere. Aşa cum ți-a spus Ardrey, am darul discernământului, ştiu să sesizez adevărul, dar nu numai atât. Pot simți şi nivelul de putere al oricărui dotat. Tu ai o putere considerabilă; ai ajuns la nivelul al patrulea. Nu ştiam că la şcoala voastră sunt elevi atât de dotați, aşa că am fost încântat să te descopăr. Profesorii, desigur, sunt toți la nivelul al cincilea sau al şaselea, dar ei sunt prea înguşti la mine şi prea conservatori pentru a-mi fi mie de folos.

Uite că infailibil nu e, îşi spuse Lina. *Habar n-are despre Veronica şi despre Tria. Mă întreb ce ar zice dacă ar afla despre cele două Experte de nivelul al şaptelea. Probabil că ar prefera-o pe Tria în locul meu. Ba nu, i-ar fi prea frică de ea. Ei bine, o să învețe el să se teama şi de mine. Am ajuns deci la nivelul al patrulea? Aşa credeam şi eu, dar nu eram sigură. Nu mă surprinde însă că directoarea nu s-a sinchisit să-mi dea de ştire.*

— Sunt sigur că ai observat cum mă tratează Ardrey.

Lina ridică din umeri într-un gest echivoc, considerând că e mai bine să nu-i spună că fusese prea preocupată de problemele ei pentru a-i da lui cine ştie ce atenție.

— El îi disprețuieşte pe cei dotați, continuă Shardan. Nu fiindcă e invidios pe puterile lor. Asta aş mai putea înțelege. Dar el crede că ne este

superior din punct de vedere moral. De fapt, pe noi ne consideră o formă de viață inferioară.

— Şi atunci, de ce lucrezi pentru el?

— N-o fac fiindcă am nevoie de o slujbă, ci pentru că am aşteptat un prilej de a-l discredita şi a prelua eu controlul poliției.

Lina se încruntă. Nu vedea de ce i-ar fi mai bine poliției sub conducerea lui Shardan, dar chestia asta n-o privea pe ea.

— De ce nu-mi spui mai repede ce ai de gând? îl întrebă ea enervată.

— Foarte bine. Uite ce e: cei dotați se mulțumesc să stea pe margine, fără să-şi folosească puterile în avantajul lor. Aş vrea să văd că toți dotații, nu numai eu, ocupă locul pe care îl merită. Fiindcă avem abilitățile, inteligența şi, nu în ultimul rând, puterea necesare. Ştiu – te-am „citit" în privința asta – că nu eşti loială față de niciun grup şi față de nicio persoană, decât față de tine însăți. Eşti genul de om care vrea puterea fără să-i pese de modul în care o obține.

— Şi?

— Şi acesta e tipul de om pe care îl vreau la guvernare. Cu puterea ta, pe de o parte, şi cu experiența şi cunoştințele mele, pe de alta, va fi simplu să punem stăpânire mai întâi pe poliție, apoi pe Consiliul din Millville şi în cele din urmă pe guvernul provinciei. Cine ştie, poate ajungem în final şi la Triumvirat!

— Eşti țicnit!

— Ba deloc. Cei nedotaţi sunt uşor de influenţat. Ostilitatea lor şi scrupulele Comunităţii dotaţilor sunt cele care ne-au împiedicat să punem mâna pe întreaga provincie Arucadi. Dar în ultimii ani ostilitatea lor a pălit substanţial. Ardrey e un rebut al vremurilor trecute. Şi tocmai din cauza asta e ideal pentru planurile noastre.

— Planurile tale, îl corectă Lina, plictisită de elucubraţiile lui.

— Să nu-mi spui că tu nu eşti ambiţioasă. N-am să te cred. Ascultă aici! Îţi ofer şansa de a deveni una dintre cele mai influente persoane din rândul celor dotaţi. Primul pas în planul meu este discreditarea totală a lui Ardrey. Şi nu-mi pot închipui că te-ai opune la asta.

Lina ridică din umeri. Ea credea că deja îl discreditase pe inspector când evadase, lăsându-i pe el şi pe ajutorul lui inconştienţi în hol.

— Eu îl urăsc, continuă Shardan, pentru că mă târăşte după el ca pe dotatul lui personal, deşi toată lumea ştie ce părere are despre cei talentaţi. Acum are de gând să se folosească de problemele de la şcoală, de crimele acelea, pentru a-i acuza pe cei dotaţi şi a lansa un veritabil pogrom. Dar noi putem face ca planul ăsta să se întoarcă împotriva lui. Să arătăm cum s-a amestecat în soluţionarea crimelor, împiedicând aducerea în justiţie a adevăratului ucigaş, aruncând şcoala într-o lumină rea şi încercând să ascundă contribuţia pe care dotaţii o aduc la bunăstarea ţinutului şi a

provinciei în ansamblu.

Deci totul se rezuma la şcoală şi la crime.

— Şi cum propui să faci toate astea? îl întrebă ea.

— Îl deconspirăm pe adevăratul asasin, aducem dovezi că Ardrey a împiedicat buna desfăşurare a anchetei şi a complotat împotriva şcolii, iar apoi oferim Consiliului provincial irezistibila ocazie de a-şi spori averea concediindu-l pe Ardrey şi punându-mă pe mine în locul lui.

Shardan deborda de entuziasm, iar în ochii fără gene îi sclipea o licărire nebunească.

— Dar nu ştim cine e asasinul, obiectă Lina. Şi nu văd cum soluționarea crimelor ar spori averea provinciei.

— Tu nu ştii cine e asasinul, şi nici eu. Dar directoarea ştie aproape sigur. Talentul meu îmi permite să-mi dau seama că ea deține o sumedenie de cunoştințe pe care le ascunde față de ceilalți profesori şi față de elevi. În plus, are acces la alte dimensiuni, în care bogății fabuloase aşteaptă să fie descoperite. Iar pentru a afla ucigaşul şi a exploata acele bogății, nu trebuie decât s-o controlăm pe directoare.

— Ceea ce nu-i deloc simplu, ripostă Lina, fascinată de ideile trăsnite ale omului. Directoarea deține o putere considerabilă.

Nu mai adăugă şi că puterea ei era susținută de cele două Experte.

— Considerabilă, într-adevăr, spuse Shardan

bâțâind tare din cap, de parcă Lina tocmai răspunsese corect la o întrebare dificilă. Eu însă am mijloacele necesare pentru a o neutraliza. Ți-am spus deja că am alte talente pe care nu le-am dezvăluit niciodată în fața şefilor mei. Priveşte!

Shardan stătea cu brațul stâng întins firesc pe lângă corp. Acum îl ridică însă atât de brusc, încât Lina se repezi la mâner şi deschise portiera. Înainte să poată sări afară, filamente de lumină izbucniră din degetele lui întinse şi formară o plasă în jurul ei. În numai câteva secunde o învăluiră, înfăşurând-o într-un fel de pâclă albă. Deşi nu rostise niciun cuvânt, Shardan reuşise o vrajă exact ca aceea prin care o imobilizase Ferene. La fel ca atunci, era închisă într-un soi de cocon prin care nu răzbătea nimic din lumea de afară. Veronica spusese că individul era abia la nivelul al doilea, dar în cazul ăsta n-ar fi putut produce o închisoare ca asta în care o prinsese pe ea. Şi eforturile de a scăpa nu făceau decât să-i consume forțele.

Plasa se dizolvă în cele din urmă şi Lina căzu înapoi pe bancheta maşinii. Shardan radia de satisfacție.

— Aşa o putem neutraliza pe directoare, o înştiință el. Pot să te învăț şi pe tine trucul ăsta mărunt.

Lina făcu ochii mari. *Truc mărunt!* Da, i-ar fi plăcut să afle şi ea secretul. Ba chiar era musai să-l afle, deşi asta însemna să-i cânte individului

în strună pentru o vreme. Shardan zâmbi.

— Acum, că ai aflat cât de uşor te pot împiedica să fugi, vino în casă cu mine şi îți voi arăta încă unul dintre talentele mele ascunse.

Coborî din maşină şi Lina îl urmă în casă. Interiorul era simplu, cu câteva piese de mobilier din lemn lucrat de mână, banal şi practic. Probabil că nimeni nu locuia aici; țicnitul folosea clădirea doar pentru scopurile lui ticăloase. Curent electric nu exista; Shardan aprinse o lumânare, o puse într-un sfeşnic, şi o conduse pe Lina în dormitor. Pe patul cu cadru din lemn era întinsă o saltea plină de praf, fără aşternuturi. Pe un perete atârna o oglindă înaltă, într-o ramă din lemn de pin lustruit, mai bine cizelată decât celelalte lucruri din jur. Shardan o împinse în fața ei.

Lina nu era deloc încântată de imaginea pe care o vedea: haine boțite, păr nepieptănat, obrazul murdar.

Dar uită imediat de aspectul ei când Shardan veni în spatele ei, ținând încă lumânarea în mână. Temătoare, îl privi în oglindă, însă nu imaginea lui, ci a ei începu să tremure şi să se transforme. Nu-şi putu stăpâni un strigăt de surpriză când văzu trăsăturile familiare ale directoarei înlocuindu-le pe ale ei.

Shardan chicoti.

— Vezi deci că nu mă laud degeaba. Poate că n-am eu prea multe talente, dar cele pe care le am sunt foarte utile. Pe acesta l-am dobândit recent.

Te pot face să-i ții locul directoarei în vreme ce vom scoate de la ea informațiile necesare. Nu reuşesc să mențin transformarea decât pentru perioade scurte – cel mult o oră sau două – deci va trebui să gândim totul bine, ca să exploatăm la maximum acest interval.

Cu aceste cuvinte, insul coborî lumânarea, imaginea din oglindă tremură din nou şi Lina văzu cu bucurie cum figura ei reapare.

— Dacă ai atâta putere, de ce mai ai nevoie de mine? întrebă ea. De ce n-ai luat pur şi simplu înfățişarea lui Ardrey, ca să-l înlocuieşti de mult la conducerea poliției?

— Aş fi făcut-o, dacă aş fi putut. Din păcate, pe mine însumi nu mă pot transforma; talentul meu nu funcționează decât pe o altă persoană. De aceea am nevoie de un alt dotat lipsit de principii rigide.

Lina ştia că multe talente puteau fi folosite doar pe alții. Poate că individul nu mințea, dar asta nu-i alungă suspiciunile.

— Trebuie să-mi dai o dovadă că pot avea încredere în tine, îi spuse ea. De unde să ştiu că nu mă vei trăda odată ce vei obține ceea ce vrei?

— Încredere! scuipă el. Uite un cuvânt pe care Comunitatea dotaților îl flutură adesea. Eu n-am să vorbesc însă despre încredere, ci despre siguranță. Îți voi da şi ție arma pe care ți-am arătat-o mai devreme, ca s-o poți imobiliza pe directoare. Ştiu că ți-ai dori să stăpâneşti şi tu

trucul acela. În schimb, voi lua ceva de la tine, un lucru pe care-l voi păstra ca o garanție că vei coopera; ceva ce ştiu că n-ai vrea să pierzi. Şi cred că ai să-mi urmezi planurile.

Lina se răsuci pentru a-l privi în ochi. Semăna cu un şarpe mai mult ca niciodată. Se încordă, încercând să se preschimbe în panteră. Dar nu izbuti. Shardan făcu o strâmbătură:

— Ah, da! Ştiu despre talentul tău şi despre cât de drag îți e. Când directoarea ți l-a redat, am observat imediat. De fapt, îți puteam distinge forma de panteră în interior. Şi am identificat procesul prin care directoarea a prins acea formă şi ți-a retras-o, iar apoi ți-a înapoiat-o. Shardan îşi frecă mâinile de satisfacție şi continuă: Nu-ți pot spune cât de încântat am fost să văd acest proces. Imediat mi-am dat seama de valoarea lui pentru mine.

Lina explodă aidoma unui vulcan. Se aruncă asupra lui, lovindu-l cu mâinile şi cu picioarele. Brusc însă, se pomeni prinsă din nou în plasa aceea albă. De data aceasta, când el îi dădu rumul, se prăbuşi, deloc elegant, pe pat. El nu se mişcase de lângă oglindă.

— Liniştește-te! îi ceru el. Talentul îți va fi înapoiat atunci când şi tu mi-l vei reda pe al meu. Nu vei avea nevoie de forma de panteră pentru a duce la îndeplinire sarcina pe care ți-o încredințez. Doar asta îți va trebui, preciză Shardan şi, deschizând pumnul, îi arătă ceva ce semăna cu un

ghem de fire luminoase. Darul meu în schimbul capacității tale de a te transforma.

Şi-i aruncă ghemul. Ea îl prinse şi-l examină suspicioasă.

— Cum funcționează? îl poate folosi oricine?

— Toți cei care au chiar şi cel mai neînsemnat talent. Strânge-l în palmă, îndreaptă mâna spre persoana pe care doreşti s-o imobilizeze, deschide degetele şi lasă-ți mintea să dirijeze firele. Se vor deplasa cu viteza gândului pentru a înfăşura victima.

Lina strânse ghemul în mână, întinse brațul în direcția lui Shardan şi desfăcu apoi pumnul, aşa cum o învățase el. Filamente de lumină țâşniră spre el, dar imediat se retraseră în palma ei cu o forță ce-i dădu furnicături în piele. El izbucni în râs.

— Mi-am ridicat o pavăză împotriva ei. Doar nu credeai că sunt chiar atât de neghiob?! Dar directoarea nu se va aştepta la aşa ceva; n-ar trebui să ai probleme utilizând plasa pe ea.

— De unde o ai? Tu ai făcut-o? întrebă Lina, fremătând de curiozitate.

— A fost o… o… cum să-i spun… o recompensă pentru un serviciu pe care i l-am făcut în Tirbat unui tip foarte dotat. Din păcate, cu câțiva ani în urmă intrase în conflict cu un înalt membru al guvernului național, iar eu l-am ajutat să scape de condamnarea la moarte în schimbul acestui truc pe care mi l-a împărtăşit. Fireşte că pe urmă a

trebuit să plec pentru totdeauna din Tirbat.

— Ziceai că nu e nevoie de un talent deosebit pentru a-l folosi. Ar putea fi utilizat şi de cineva nedotat?

— Nu. Dacă autoritățile l-ar fi putut exploata în vreun fel, eu nu l-aş mai fi obținut.

Lina roti în palmă ghemul miraculos. Indiferent de unde provenea, era minunat şi tare i-ar fi plăcut să-l aibă. Ştia că nu cu asta o imobilizase atunci Ferene; atunci fusese vorba despre magie în adevărata putere a cuvântului, nu de vreun obiect sau dispozitiv. Dar ghemul i-ar fi oferit Linei aceeaşi abilitate, chiar dacă nu avea talentul aparte al lui Ferene.

Dar mai ştia şi că, oricât de mult şi l-ar fi dorit, n-ar fi dat în schimb abilitatea de a se transforma. Shardan înțelesese perfect acest lucru; de aceea acceptase să-i încredințeze un asemenea dar minunat.

— Acum trebuie să mă întorc în Millville şi să văd ce fac colegii mei, o anunță el. Dacă şi-au revenit, am pregătit o poveste pe care să le-o spun. Tu aştepți până când mă întorc. Va trebui să rămâi peste noapte aici. Am să-ți dau aşternuturi şi o pătură. Dimineață te duc înapoi la şcoală şi ne vom pune planul în acțiune.

Lina încuviință morocănoasă, puse ghemul magic în buzunar şi aşteptă în linişte în vreme ce el se fâțâi de colo-colo, luând din dulap cearşafuri, arătându-i unde e oala de noapte şi scoțând dintr-

o cămară un borcan cu dulceață de mure şi o pâine, pe care le puse pe o masă albă, smălțuită.

— Regret că n-am nimic mai bun să-ți ofer. Îți voi aduce mâine ceva mai consistent. Iar în curând ne vom putea ospăta ca nişte regi.

Şi cu asta, plecă. Lina auzi cheia răsucindu-se în broască şi, câteva secunde mai târziu, motorul limuzinei pornind. Aşteptă până ce sunetul se pierdu în depărtare, apoi luă borcanul cu dulceață şi-l izbi de perete, unde se sparse şi se împrăştie formând o mânjeală ce-i mai ostoi furia. Pâinea o trânti pe jos şi o fărâmiță sub tălpi. *Păcat că Gray nu e aici, ca să sculpteze ceva din firimiturile astea,* îşi spuse.

Încercă uşile şi ferestrele şi constată că, aşa cum bănuia de fapt, erau încuiate. Nu conta însă. Shardan nu-i luase toate talentele.

Luă o mână de dulceață şi scrise cu ea pe tăblia albă a mesei: *Ne vedem la şcoală.* Apoi, în fața uşii, îşi adună întreaga putere şi micşoră ivărul şi balamalele până ce uşa începu să se mişte uşor, o trânti la pământ, păşi peste ea şi ieşi. Traversă aleea şi porni pe marginea autostrăzii, privind în zare după o maşină. Una avea să apară curând, fără îndoială, şi n-avea să-i fie greu să-l convingă pe şofer să oprească şi s-o ia până la şcoală.

Gray se ciondăni puțin cu Oryon înainte de a accepta să plece amândoi în căutarea lui Kress. Ştiuse în sinea lui, de când hotărâse să-i salveze

viața, că urma să se implice în problemele lui Oryon. La urma urmei, prostia lui fusese cea care dezlănțuise demonii, iar acum venise vremea ca aceştia să fie înfrânți. Poate că avea să fie ucis în încercarea de a le veni de hac; probabilitatea – îşi spuse el – era chiar mare. Viața lui nu valora prea mult, iar dacă şi-o va pierde în lupta cu răul care amenința şcoala, măcar moartea lui va prețui ceva.

Întinse mâinile spre Oryon şi Giselle, pentru un alt schimb de putere. Prima dată nu simțise nimic; acum însă, energia părea că lasă în urmă o dâră de furnicături în vreme ce-i părăsea corpul, iar când o absorbi din nou, o fierbințeală cumplită îl cuprinse. Nu ştia dacă devenise el mai sensibil sau dacă senzațiile indicau o sporire a puterii. Dacă o va putea trimite pe Giselle înapoi la şcoală, putea fi sigur că era mai puternic.

Îşi imagină culoarul din fața biroului directoarei, amintindu-şi în detaliu podeaua de scânduri, tocită de paşii generațiilor de elevi care aşteptaseră acolo, uşa masivă, palierul, scara ce urca spre etajul al treilea şi cea care cobora spre primul. Apoi o plasă pe Giselle în mijlocul scenei, în fața uşii, gata să ciocănească.

Îşi înăbuşi un impuls puternic de a se transfera totodată şi pe sine împreună cu Oryon. Ar fi putut, era sigur de asta, dar ştia că nu va avea linişte la şcoală până ce nebunia asta nu se va sfârşi. Ceva părea că trage de el, chemându-l acolo, în capătul

scărilor. Strânse pleoapele pentru a alunga ispita şi refuză să se vadă pe sine însuşi în mijlocul scenei.

De data aceasta îşi dădu seama când Giselle dispăru; transferul trimise o undă de şoc pe canalul pe care îl deschisese. Imaginea ei mentală începu să se deplaseze: o văzu înaintând şi apoi răsucindu-se să privească la ceva pe scări.

Oryon îl scuturã de braț. Deschise ochii. Viziunea dispăru.

— Foarte bine! îl lăudă el. Şi acum, îl poți găsi pe Kress?

— Nu ştiu. O să încerc, dar înainte de asta... Cum ne vom proteja pe noi înşine? Ce arme vom folosi împotriva demonului?

— Directoarea mi-a dat două lucruri. Primul este numele demonului. Cât timp l-a ținut captiv în corpul lui Kress, şi-a folosit puterile pentru a-l descoperi. Prin faptul că-l ştim, vom avea un oarecare control asupra lui. Îl cheamă Grimgrist. Şi al doilea lucru... Oryon căută în buzunar şi scoase un obiect mic. Directoarea a zis că s-ar putea să-l recunoşti.

Şi-i întinse un cercel ca o semilună din argint, cu un diamant în mijloc. Gray îl privi, nevenindu-i să creadă.

— De unde-l are? întinse mâna spre el, dar şi-o retrase imediat. E unul dintre cerceii pe care i-am cumpărat pentru Rehanne, ca dar de întâlnire. Îi aveam în buzunar în seara Balului de Iarnă,

când… când tu… când Femeile Teribile…

Amintirile dureroase îl copleşiră, aducând cu ele un nou val de mânie. Oryon făcu un pas înapoi şi închise cercelul în palmă.

— A fost găsit sub uşa lui Kress, în seara în care l-a atacat demonul, îi spuse el. Directoarea crede că, atunci când a fost pe Tărâmul Teribil, Kress l-a găsit – sau i-a găsit pe amândoi – şi l-a adus cu el când a fost salvat, fără a spune nimănui nimic. Apoi şi-a dat seama că, din cauza asocierii lor cu Tărâmul Teribil, cerceii puteau fi utilizați pentru a invoca un demon şi a-l controla. Dar Kress s-a întins mai mult decât l-a ținut pătura; niciodată n-a fost foarte deştept. N-a mai putut păstra controlul, demonul a pus stăpânire pe el şi acum e posedat.

Explicația reuşi să-l calmeze pe Gray. Era logică. Şi cu toate că îl învinovățea încă pe Oryon, responsabilitatea pentru toată nebunia de acum cădea în întregime pe umerii lui Kress.

— Deci noi va trebui să-l salvăm de consecințele propriei lui tâmpenii?

— Trebuie ori să distrugem demonul, ori să-l trimitem înapoi de unde a venit şi să ne asigurăm că nu se va mai întoarce.

— Şi cercelul ne va ajuta?

— El ne poate duce la demon; faptul că-i cunoaştem numele ne-ar *putea* ajuta să-l controlăm. Asta e tot ce ne-a putut promite directoarea.

Gray se simți străbătut de un fior premonitoriu. Din nou se văzu nevoit să-şi alunge tentația de a se transfera şi pe el în adăpostul sigur al şcolii. Dar atâta vreme cât demonul rămânea liber, siguranța avea să fie doar o iluzie.

— Bine, spuse. Hai să-i dăm drumul!

21 Evadarea

Un țipăt ascuțit răzbătu dincolo de perdeaua de inconştiență care era pe cale s-o cuprindă. Mâinile de pe gâtul ei îşi slăbiră strânsoarea. Câteva clipe mai târziu, două brațe moi îi ridicară capul; o atingere delicată îi atenuă durerea din piept. Revenindu-şi în simțiri, Rehanne îşi aminti dureros de vânătăile şi loviturile pe care le căpătase când căzuse pe scări. Apoi şi acea durere cedă, înlocuită de o senzație caldă, plăcută. Fiindcă nu voia să deschidă ochii şi să distrugă starea minunată de relaxare care o cuprinsese, încercă să blocheze şoaptele care o chemau, insistent, pe nume.

În cele din urmă ridică însă pleoapele şi privi chipul îngrijorat, aplecat deasupra ei. Giselle! Abia după câteva secunde izbuti creierul ei să înțeleagă adevărata semnificație a prezenței fetei acolo.

— N-ai murit! bâigui ea uluită. Am fost atât de îngrijorate... Dar se întrerupse, fulgerată de un gând bizar, şi după o secundă continuă: Dacă nu

cumva… Am murit, oare? Suntem amândouă…

— Fireşte că nu, prostuțo! A fost totuşi cât pe-aci. Slavă Dătătorului de putere că am ajuns la timp!

— Dar unde ai fost? Şi cum ai ajuns aici? De unde ai ştiut?

— Nu ştiam că ai probleme. Doar printr-un noroc am ajuns la vreme. Am fost împreună cu Gray. Tocmai mă atacase un demon, când Gray m-a transferat, nu ştiu cum, din biroul directoarei într-un alt loc. Habar n-am unde; era un loc pustiu, fără nimic în jur. Dar Oryon şi Gray erau acolo; Oryon fusese grav rănit, iar Gray m-a chemat să-l vindec.

Rehanne se holbă la ea, abia venindu-i să creadă ce auzea. De ce era Gray împreună cu Oryon – asta înțelesese din ce-i povestise Lina. Dar de unde căpătase el talentul de a aduce pe cineva la el, în ceea ce Tria descrisese ca fiind o altă axă a timpului? Şi dacă acum avea această putere, de ce o adusese pe Giselle şi nu pe *ea*?

Dar imediat se mustră singură pentru această mică gelozie; n-o chemase pe ea fiindcă avusese nevoie de un vindecător. Şi totuşi, Giselle nu era o tămăduitoare puternică. Mai potrivite ar fi fost directoarea, Veronica sau Tria. De ce nu apelase la ele? Dar Gray nu ştia despre Tria şi…

— Gray m-a trimis înapoi, iar el şi Oryon pleacă în căutarea lui Kress, continuă Giselle să-i explice. Când am apărut, te-am văzut zăcând aici şi părea

că te strangulează ceva.

— Chiar mă strangula!

Deja pieriseră şi ultimele urme ale letargiei; oricum, pierduse prea multă vreme. Se ridică în capul oaselor şi privi în jur.

— Cineva, continuă ea, asasinul probabil, are darul invizibilității. Şi m-ar fi ucis, cu siguranță, dacă n-ai fi apărut tu. Iar acum nu poate fi departe. Suntem în pericol aici.

Şi porni în jos pe scări. Giselle o prinse de braț.

— N-ar trebui să cerem ajutor directoarei?

Rehanne clătină din cap.

— Directoarea a făcut deja prea multe greşeli. Trebuie s-o găsim pe Veronica. Dacă există cineva care ne poate ajuta, ea e aceea.

Cu fiecare utilizare a puterii, Gray era tot mai mândru de talentele sale nou-descoperite. Pentru prima dată în viață îl încerca dorința de a-şi pune forțele la încercare şi de a testa noi modalități de a şi le extinde. Pentru prima dată înțelegea cum se lăsase Oryon ademenit de ispita puterii. Devenise nerăbdător să se confrunte cu Kress, încrezător că va izbuti să-l controleze şi să înfrângă demonul. Acum Oryon îl tempera şi-i cerea să fie precaut. Fără îndoială că se gândea la rana aproape fatală pe care i-o făcuse Kress. *(Dacă* fusese Kress; Gray încă nu-şi putea risipi îndoielile.).

— Dacă-l aducem aici, transferul îl va prinde cu garda jos şi ne va oferi nouă avantajul surprizei,

insistă Oryon.

— Dar ne va lipsi de o armă esențială, sublinie Gray cu alte cuvinte ceea ce-i mai spusese de două ori până acum. Sosirea noastră neaşteptată îl va lua prin surprindere. Iar dacă are o armă şi încearcă să ne atace, îl pot trimite pe el aici, iar noi îl vom urma şi-l vom înhăța cât va fi dezorientat, înainte de a se dezmetici şi a-şi da seama ce s-a întâmplat cu el.

— Kress va fi, poate, dezorientat, dar crezi că va fi şi demonul? Şi ştim că are cel puțin o armă, cea cu care m-a înjunghiat pe mine. A doua oară nu-l vom mai lua prin surprindere. Dacă folosim cercelul pentru a-l atrage aici şi-l imobilizăm cu ajutorul numelui, vom evita să ne irosim puterile. Dacă însă facem cum spui tu, riscăm să rămânem fără forțe.

Gray refuză cu încăpățânare să accepte opiniile celuilalt. Puterea acumulată în urma schimbului pulsa în el, îi curgea prin vene, cerea să fie folosită. Se simțea atotputernic, invincibil.

— Dacă tu nu vrei să vii, mă duc singur, declară fără a da ascultare acelei voci micuțe care îi şoptea că replica asta îngâmfată suna exact ca una dintre frazele pe care le-ar fi putut rosti Oryon înainte.

— Vin, răspunse acesta demn.

Gray îşi savură victoria. Încordându-şi muşchii brațelor, strânse pleoapele tare, ca să arate cât de bine se concentrează. Fiindcă nu putea vizualiza împrejurimile lui Kress cum făcuse când o

trimisese pe Giselle înapoi la şcoală, şi-l închipui aşa cum îl văzuse ultima dată, construind apoi mental imaginea sa şi a lui Oryon de o parte şi de alta a lui Kress. Neştiind ce se află în jurul lui, acolo unde se afla el, îşi trimise fluxul de putere în afară, în căutarea lui Kress, în loc să-l tragă spre sine, aşa cum ar fi făcut pentru a-l aduce pe el aici. Nu simți nimic din tranziție. Şoapta lui Oryon, „Dătătorul de putere să ne ajute!”, îl făcu să deschidă ochii.

Se transferaseră într-o sală din piatră cu plafonul înalt. Pereții accidentați sugerau că ar putea fi o peşteră. În centru, pe o masă din piatră chiar în fața lor, zăcea Kress; era legat, iar în priviri îi scânteia teroarea. În spatele mesei, trei demoni hidoşi, cu colții rânjiți, discutau. Pe unul Gray îl recunoscu: era cel pe piatră ascuțită, îndreptată spre pieptul lui Kress. Locul întreg duhnea a sulf.

Ca şi cum imaginea aceasta nu ar fi fost suficient de înspăimântătoare, Gray ridică ochii şi zări ceva ce-i îngheță sângele în vene. În spatele demonilor, pe tronuri aşezate sus, pe o platformă, şedeau cele două Femei Teribile care îl răpiseră, îl torturaseră şi-l transformaseră şi pe el într-o fiară. Pe chipurile lor de mort se lățeau rânjete flămânde. La un gest al lor, două creaturi se repeziră şi-i înhățară pe el şi pe Oryon. Gheare tăioase ca nişte pumnale se înfipseră în brațul lui.

— Gray, du-ne înapoi! strigă Oryon.

Dar frica şi groaza îl paralizaseră, lăsându-l neajutorat în prada duşmanului. Fiara care-l înhățase îl azvârli ca pe un fulg peste masă, spre o alta şi, ca pe o minge, demonii începură să-l arunce de la unul la altul, prinzându-l cu ghearele lor ascuțite până ce începu să sângereze din toate rănile.

— Grimgrist, prin numele tău şi prin zălogul pe care-l dețin, îți poruncesc ție să mă eliberezi pe mine şi pe colegul meu, răsună vocea lui Oryon, fermă şi sonoră.

Râsul macabru al Femeilor Teribile îi spulberă lui Gray şi ultima speranță. În pragul leşinului, era pasat de colo-colo, în vreme ce demonii țeseau fire în jurul lui, legându-i brațele şi picioarele strâns. Firele îi tăiau carnea şi aşa îndurerată. Fiarele îl azvârliră pe masă, lângă Kress. Câteva secunde mai târziu ateriză alături şi Oryon, legat şi el fedeleş. Femeile Teribile se apropiară şi se aplecară deasupra lor, umbrind masa cu aripile desfăcute.

— Aşa deci, Gruefell, ne-ai oferit un ospăț grozav. Bravo!

La cuvintele ei, Gruefell şi ceilalți doi demoni începură să alerge şi să țopăie în jurul mesei, scoțând chiote de încântare.

— Gray! Şoapta lui Oryon abia ajunse până la el. Îți transmit toată puterea pe care o am. Scoate-ne de aici!

Dar nu putea. Cu Femeile Teribile aici, lângă el,

simțea că îşi pierde mințile rapid.

— Încearcă, îl îndemnă Oryon din nou şi imediat simți un val de putere infiltrându-se în el.

Oryon se străduia, făcea tot ce putea. Gray trebuia să încerce şi el. La urma urmei, din vina lui ajunseseră aici. Avea datoria să-şi răscumpere greşeala. Închise ochii, încercă să blocheze urletele şi chiotele care îl înconjurau, durerea care îl măcina, senzația cumplită pe care i-o dădea firul care-i bloca circulația sângelui în mâini şi picioare. Încercă să-şi imagineze camera lui de la şcoală, însă chiar şi cu ochii închişi, tot vedea craniile hidoase ale Femeilor Teribile.

Una dintre ele îşi trecu pe obrazul lui degetele terminate cu gheare. Amintirile ce-i reveniră în minte la gestul ei îi înăbuşiră orice alt gând.

— Mai repede! auzi strigătul lui Oryon ca de la o distanță uriaşă.

Încercă din nou, vizualizând disperat patul lui şi al lui Reece, cu aşternuturile vraişte, aşa cum le lăsau de obicei. Îşi imagină că simte sub el nu piatra rece a mesei, ci salteaua moale a patului… cearşafurile şifonate… pătura aspră de lână… perna sub cap… Oryon întins pe patul lui Reece… liniştea şcolii în locul urletelor demonilor.

— Oh! Ai reuşit! izbucni glasul lui Oryon în tăcerea înconjurătoare. Dar unde-i Kress?

Gray privi în jur, la încăperea familiară. În ciuda tuturor aşteptărilor, izbutise! Dar la Kress nu se gândise nicio clipă. Iar acum, toată puterea îi

pierise. Oryon se zvârcolea, încercând să-şi desfacă legăturile de la braţe şi picioare.

— Trebuie să-l aduci şi pe el. Altfel o să-l ucidă. Repede!

— Nu pot. Nu mi-a mai rămas putere deloc.

— Ce s-a întâmplat? Voi de unde aţi apărut, băieţi? răsună vocea tremurătoare a lui Reece, de undeva de lângă uşă.

Gray reuşi să-şi întoarcă puţin capul, suficient cât să-l vadă pe colegul lui de cameră ghemuit lângă perete.

— Reece! Direcţionează-ţi puterea spre Gray. Lasă-l s-o absoarbă!

La ordinul lui Oryon, Reece făcu un pas spre ei.

— De ce?

— Fără întrebări! Fă-o!

Gray simţi un fir slab, ca atingerea unei pene. Nu! Cum l-aş putea salva pe Kress? Nu pot! apoi îşi aminti, ruşinat, de recenta lui aroganţă, de prostia pe care o făcuse ignorând sfatul lui Oryon.

— Mai mult, îi ceru el lui Reece.

Atingerea deveni mai fermă şi Gray o absorbi. Îşi contură în minte imaginea lui Kress zăcând pe masa de piatră. *Aici,* comandă în gând. *La mine!*

Reece abia avu timp să sară într-o parte, ferindu-se din calea mesei de piatră care ateriză cu un trosnet între paturi, crăpând podeaua şi zguduind camera, clătinându-se într-o parte şi-n alta înainte de a se stabiliza. Pe ea, trupul lui Kress luneca de colo-colo, cu mânerul cuţitului

din piatră ieşindu-i din piept.

Când ecoul căzăturii se stinse, glasul lui Oryon sparse tăcerea:

— Reece, pentru numele Dătătorului de putere, dezleagă-mă!

Apoi se auzi şi vocea lui Kress, slabă, sfârşită:

— E prea târziu. Sunt terminat. Dar la fel e şi Gruefell. Femeile Teribile l-au ucis când ați dispărut voi.

Şi apoi se aşternu liniştea. Câteva clipe mai târziu, Oryon confirmă ceea ce Gray bănuia deja:

— E pe moarte.

Abia simțea mâinile lui Reece desfăcând firul care îl imobiliza. Nu-i mai păsa acum de nimic. Ratase încă o dată. Kress murea din cauza mândriei şi îngâmfării lui.

Oryon, cel pe care atâta vreme îl disprețuise, îşi păstrase capul şi acționase curajos, în timp ce el se pierduse cu firea şi se văitase ca un laş. Şi cu toate că merita cele mai aspre învinuiri, nimeni nu rosti niciun cuvânt de reproş.

Când scăpă şi de ultimul fir, se ridică în capul oaselor, frecându-şi brațele şi picioarele rănite. Reece trebuia să-l dezlege şi pe Oryon. Ferindu-şi privirile de chipul însângerat al lui Kress, Gray ocoli masa, ieşi pe coridor şi se împletici spre scări. Nu voia să se ducă undeva anume; trebuia doar să fugă.

Cineva – nu se uită să vadă cine, dar îşi spuse că era probabil Veronica – trecu în grabă pe lângă

el şi o voce, poate tot a ei, spuse:

— Stai! Nu te duce mai departe.

Dar nu-i dădu atenție. Trebuia să fugă. Dar unde se putea duce ca să scape de el însuşi?

22 Morții vorbesc, cei pierduți sunt regăsiți

Rehanne şi Giselle ajunseră în capătul scărilor şi se îndreptară spre curtea interioară. Coridoarele, în mod normal forfotind la ora aceasta a serii, erau pustii. Toți elevii respectau probabil ordinul de a rămâne în camerele lor.

— De unde să ştim că asasinul nu e cumva prin apropiere, dacă e invizibil?

La auzul vocii temătoare a lui Giselle, Rehanne încetini.

— Cred că îi pot simți prezența, răspunse ea încercând să-şi ascundă îndoiala din glas. Am mai simțit-o şi înainte, dar nu ştiam ce e.

Nu era sigură că ar putea sesiza-o însă la vreme pentru a fugi. N-ar trebui s-o pună pe Giselle în pericol. Dar fata era deja în pericol; asasinul trimisese o dată demonul s-o ucidă şi nu va ezita să-l mai trimită o dată.

— Şi ce ai de gând să faci dacă-i simți prezența?

— Ssst! făcu Rehanne, fiindcă nu putea recunoaşte că nu avea niciun plan.

Mergând pe vârfuri, pentru a-i da celeilalte de înțeles că trebuie să facă linişte, îşi continuă

drumul prin fața sălilor de clasă. Privind spre culoarul cu care urmau să se intersecteze, văzu în locul lui o arcadă dincolo de care se înălța, clar vizibilă, o scară de marmură. Abia îşi stăpâni un strigăt de surpriză. Mai zărise şi altă dată imagini fugare ale sălilor tainice aflate într-o altă clădire a şcolii, mai mare, care constituia o punte între dimensiuni şi deschidea calea către alte lumi. Intrase o dată sau de două ori în câteva săli mici, splendid decorate, şi aruncase o privire scurtă înainte ca imaginile să dispară, înghițite de obişnuita lor invizibilitate.

Acum era însă altfel. Scara pe care o zărea nu avea nimic din atmosfera vagă, ireală, care înconjurase sălile acelea; dimpotrivă, se întindea în fața ei solidă, ademenitoare. Aruncă o privire spre Giselle şi, din înfățişarea ei uluită, îşi dădu seama că şi ea o vedea.

Intrați pe fiecare uşă care vi se deschide în față, îi sfătuise de atâtea ori magistrul Tumberlis. Rehanne îşi amintea foarte bine lecțiile în care Moşu' Tumbă le vorbise despre caracterul multidimensional al şcolii, spunându-le că abilitatea de a vedea şi de a explora sălile şi culoarele care îți apăreau în față pe neaşteptate constituia semnul unui nivel de dotare superior.

În ciuda nevoii presante de a o găsi pe Veronica, scara aceea splendidă o îmbia. Probabil că Giselle simțea şi ea aceeaşi atracție, fiindcă trecu pe sub arcadă în vreme ce Rehanne ezită.

— Trebuie să intrăm, şopti ca în vis, şi începu să urce treptele.

Rehanne o urmă cu paşi înceți, temându-se că fac o mare greşeală. Era abia la jumătatea scărilor, când Giselle ajunse deja sus.

— Aşteaptă-mă! strigă, dar fata nu-i dădu atenție.

Întorcând capul, constată cu spaimă că holul familiar al şcolii dispăruse; uşi aurii, închise, blocau arcada. Poate că fuseseră atrase în cine ştie ce capcană.

— Giselle! strigă alarmată.

— Grăbeşte-te, Rehanne! Vino să vezi ce-i aici!

Cuvintele ei păreau că se pierd în depărtare şi Rehanne urcă în viteză restul treptelor. Se afla pe un coridor mărginit pe o latură de ferestre în culoarea ambrei, prin care lumina ce pătrundea de afară avea o strălucire aurie. În capătul coridorului se vedea o încăpere în care Giselle intrase deja. Rehanne se grăbi s-o prindă din urmă.

Era o sală circulară, fără mobilier, fără ferestre, fără alte uşi. În pardoseala din marmură albă erau încastrate inele dintr-un fel de metal, fiecare într-o altă culoare, distanțate astfel încât o persoană de înălțime medie să poată păşi dincolo de ele, pe placa de marmură care despărțea un cerc de altul. În centrul inelelor se afla un disc auriu, suficient de mare ca un om să poată sta pe el în picioare.

Cu brațele pe lângă corp, Giselle stătea pe discul

acela şi se uita în sus, cu o expresie fascinată. Rehanne ridică şi ea privirea. Plafonul boltit al încăperii era decorat cu aceleaşi cercuri colorate, ca podeaua, iar în centru un disc auriu părea suspendat în aer, sub cupolă, chiar deasupra discului din pardoseală.

— Ce e acolo? Ce vezi? o întrebă.

Dar Giselle nu răspunse, părând că nici măcar n-a auzit. Rehanne îşi spuse că trebuie să ajungă la ea, dar simţea o reticenţă stranie la gândul că va fi nevoită să treacă peste cercurile acelea metalice. Se opri în faţa primului, un inel galben, trase adânc aer în piept şi păşi peste el, atentă să nu-l atingă cu piciorul. O furnicătură ca un curent electric slab o străbătu când trecu pe deasupra lui. Nu era neplăcut, dar nici nu-i alungă temerile.

Următorul inel era albastru şi, când păşi dincolo de el, un fior îngheţat o scutură, sporindu-i frica. Traversarea celui de-al treilea cerc, unul albastru deschis, îi stârni o greaţă cumplită, care o făcu să se prăbuşească în genunchi de cealaltă parte a benzii metalice, cu stomacul întors pe dos. Slăbită, tremurând, se ridică în picioare şi privi în faţă. Alte două cercuri se aflau înaintea ei, unul roşu strălucitor, iar celălalt violet. Strigă din nou la Giselle, dar nici de această dată nu primi vreun răspuns. Prietena ei stătea nemişcată, de parcă ar fi fost o stană de piatră.

Luându-şi elan, Rehanne sări peste inelul roşu. O fierbinţeală feroce o învălui. Simţea carnea

arzându-i parcă. Dacă s-ar opri, probabil că n-ar mai putea să se mişte, aşa că se avântă dincolo de cercul violet. Oroarea morții puse stăpânire pe ea. Un urlet îi țâşni din piept. Avea impresia că alunecă într-un mormânt deschis. Hohotind isteric, se târî pe pardoseală, spre discul auriu, şi se prinse de picioarele lui Giselle.

Deodată se simți parcă pe o insulă de serenitate. Spaima îi dispăru. Se ridică şi o privi pe Giselle, se întinse, o luă de umeri şi începu s-o scuture. Fata se smulse din mâinile ei şi o împinse fără a rosti un cuvânt. Teama începu s-o cuprindă din nou. Se repezi iar la Giselle, trase de ea şi o dădu jos de pe disc. Clipind derutată, Giselle strigă:

— Nu! N-ai niciun drept! Vorbeam cu fratele meu.

Şi continuă să se zbată, dar Rehanne o ținu strâns.

— Revino-ți, Giselle! Fratele tău e mort. Nu cu el vorbeai.

— Ba da. Era chiar aici, replică ea plângând şi arătând cu mâna spre discul de sus. Apoi, răsucindu-se brusc, se smulse din mâinile ei şi sări din nou pe disc. Rehanne o prinse şi începu să tragă de ea până ce o dezechilibră şi, împingând-o în partea cealaltă, din elan, se pomeni că păşeşte ea pe disc.

Calm. Alinare. Seninătate. Ridică ochii spre discul de sus. O figură privea spre ea. A lui Fenton. Zâmbetul lui larg, familiar. Părul roşcat, ciufulit,

aşa cum îl ştia dintotdeauna.

— Rehanne, o strigă el pe un ton vesel. Voisem să-ți spun ceva, dar n-am mai avut ocazia. Şi nu-mi pot lăsa treburile neterminate. Făcu o pauză, timp în care zâmbetul i se şterse, apoi continuă: Mi-am amintit ceva ce mi-a spus Kress. Ştii, nu era uşor să fiu colegul lui de cameră. Totdeauna se lăuda cu ceva, iar eu nu prea mai eram atent la ce spune. Dar îmi amintesc că, puțin mai devreme în seara în care a fost sfâşiat, tot bătuse toba că în curând va avea mai multă putere decât oricând în viața lui. L-am întrebat cum urma s-o obțină şi mi-a zis: „Chantal o să mă ajute. o mică depravată, dar are nişte talente utile. Am ademenit-o cu o pereche de cercei şi cu promisiuni pe care n-am de gând să le respect.” A început să râdă şi cred că şi-a dat seama că spusese cam prea multe. „Să-ți ții gura”, m-a atenționat. „Altfel, ți-o închid eu pe vecie.” Nu m-am speriat, dar n-am mai spus nimănui altcuiva. Dar nu Kress m-a ucis, ci un demon. Cred…

Giselle o împinse de pe disc şi căzură amândouă pe podea, bătându-se şi trăgând una de alta, până ce se rostogoliră, încleştate, peste inelul violet. Rehanne se ridică amețită, tremurândă, pradă unui presentiment negru. Giselle zăcea ghemuită, gemând scuturată de fiori. Rehanne întinse o mână şi-i atinse umărul. Încet, fata se întinse. Privirea pe care o îndreptă spre ea era ternă, însă normală, sănătoasă.

— Trebuie să plecăm de aici.

Giselle încuviință. Ajutându-se una pe alta, se ridicară în picioare şi străbătură restul inelelor de pe podea. Rehanne le simțea şi acum efectele, dar mai slab ca la venire, iar Giselle părea prea împietrită pentru a mai da atenție acelor senzații ciudate. Când ajunseră la uşă şi intrară pe coridorul cu ferestre de culoarea ambrei, se opriră de parcă avuseseră amândouă acelaşi gând.

— Chiar am vorbit cu fratele meu, spuse Giselle pe un ton mirat. I-am văzut figura în discul auriu. Mi-a spus să nu mă învinovățesc pentru moartea lui. Fusese prost dispus şi gonise cu calul peste un câmp periculos, căzuse, piciorul îi rămăsese prins în scară şi calul îl târâse astfel pe pământul stâncos. Murise deja de mult când am ajuns eu la el şi fireşte că nu l-am mai putut vindeca.

Şi privi în ochii lui Rehanne cu o expresie care parcă o sfida să-i spună că toate astea nu-s decât aiureli.

— Te cred, o asigură ea. Când am păşit pe disc, eu l-am văzut pe Fenton. Îi povesti pe scurt ce-i zisese roşcovanul, apoi adăugă: încă mai vorbea când m-ai tras tu la o parte. Nu ştiu ce altceva voia să-mi mai spună, dar sper că a fost suficient pentru a-l lăsa să se odihnească în pace.

Giselle încuviință.

— Parcă aşa a fost să fie, să venim aici şi să vorbim cu ei. Pentru binele lor, dar şi pentru al nostru.

Rehanne dădu din cap dar, frapată de implicațiile cuvintelor ei, se opri brusc. Desigur că aşa a fost să fie, aşa a trebuit; altfel uşa nu s-ar fi deschis în fața lor. Nu-i părea rău pentru experiența pe care tocmai o avusese, vorbind cu morții, dar nu-i plăcea senzația că era un pion într-un joc pe care nu-l înțelegea.

Lumina filtrată prin ferestre era mai palidă acum; se făcea târziu. Rehanne porni în grabă spre scara de marmură, urmată de Giselle. Un mieunat sonor o încremeni locului. Se răsuci pe călcâie. O pisică argintie venea spre ea, cu coada ridicată în aer, ca un stindard. Torcând, se frecă de picioarele ei.

— Pisoiul lui Maridel! El trebuie să fie! exclamă ea şi ridică motanul, luându-l în brațe.

— Dar de unde a apărut? se miră Giselle.

— Nu ştiu, însă e unul dintre lucrurile dispărute. Să i-l ducem lui Maridel.

Coborâră scările în grabă, intrară pe coridorul familiar şi se îndreptară direct spre camera lui Maridel.

Trupul cald al pisicii şi huruitul uşor pe care-l scotea torcând erau liniştitoare şi Rehanne îi mângâie blana moale în timp ce aşteptau la uşă. Cam prea mult. Îngrijorată, ciocăni din nou, mai tare.

În sfârşit, un glas timid se auzi dinăuntru:

— Cine e?

Fireşte că le era teamă să deschidă, după tot ce

se întâmplase; ar fi trebuit să-şi dea seama de asta.

— Sunt eu, Rehanne. Şi Giselle. Am găsit pisica lui Maridel.

Uşa se deschise vreo doi centimetri. O pereche de ochi înfricoşați priviră afară. Rehanne ridică pisica la vedere.

— Rază de Lună! Maridel îi smulse motanul din brațe şi-l strânse la piept, lipindu-l de rochia de flanel trasă – ciudat – peste o cămaşă de noapte din mătase. Oh, Rază de Lună, mi-am făcut atâtea griji pentru tine! Unde ai fost, motănel obraznic?

Apoi ridică privirea şi îşi dădu părul la o parte din ochi.

— Unde l-ai găsit? întrebă ea repezit, ca şi cum ar fi suspectat-o pe Rehanne că-i ascunsese pisica.

— Pe coridor, lângă scări, răspunse ea, fără a-i mai explica la *ce* coridor şi la *ce* scări se referea de fapt.

Acum, că înapoiase motanul, nu mai voia decât să plece. Maridel reintră în cameră şi dădu să închidă uşa, dar pisica scoase un mieunat sonor şi întinse o labă spre Rehanne. Uşa rămase deschisă. Îngropându-şi fața în blana ei, Maridel spuse:

— Rază de Lună zice că am fost nepoliticoasă. Ar trebui să vă invit în cameră, dar Debra s-a culcat. Nu se simte prea bine, aşa că…

— Nu-i nimic, interveni Rehanne repede. Noi

trebuie să plecăm.

Pisica miorlăi şi mai tare, se zvârcoli, sări din braţele stăpânei lui şi începu să se frece de picioarele lui Rehanne, împingând-o parcă înăuntru.

— Cred că ar fi mai bine să intri, spuse Maridel. Rază de Lună insistă.

— Aşa cred şi eu, şopti Giselle. Pisica are o aură pozitivă. Poate că ne va fi de ajutor.

Gray rătăci pe culoarele şi prin sălile pustii ale vechii şcoli părăsite, fără a şti cum ajunsese iar aici şi fără a-i păsa, de fapt. Locul se potrivea cu starea lui de spirit – praful, mobilierul rupt, mirosul de lemn putred... Şi în primul rând pustietatea.

Singurătatea era bună pentru el. Nu merita să trăiască alături de alţi oameni. Nu le putea suporta acuzaţiile. Sau mila. Bietul Gray! Bietul, prostul de Gray! Avea puteri pe care nu ştia că le are, nu ştia cum să le folosească şi nu putea învăţa să le controleze. Prost şi incapabil, ăsta era el.

El era vinovatul. Nu doar pentru moartea lui Kress, ci pentru totul. Pentru că nu-şi folosise puterea mai devreme. Pentru că o utilizase în mod greşit. Pentru că refuzase să-l ajute pe Oryon când i-o ceruse directoarea prima dată, înainte să înceapă şirul asasinatelor.

Dacă ar fi făcut ce i se ceruse, dacă n-ar fi fost atât de încăpăţânat, n-ar mai fi murit atâţia

oameni. Veselul, glumeţul Fenton… Dwayne, doar un copil… Kress… Kress, care nu fusese o victimă nevinovată, aşa cum fuseseră ceilalţi; dar nici n-ar fi meritat să moară aşa.

Sacrificat de demoni! Ucis pentru a satisface setea de sânge a Femeilor Teribile. Măcar acum demonul Gruefell era mort – dacă puteau fi crezute ultimele cuvinte ale lui Kress. Însă mai erau încă doi demoni, rămaşi să terorizeze întreaga şcoală. Oare ar putea face el ceva pentru a-i opri? Sau orice efort al lui risca doar să înrăutăţească lucrurile? Poate că, dacă nu s-ar mai amesteca, dacă i-ar lăsa pe ceilalţi să se ocupe…

Ajuns în salon, luă un picior al unui scaun rupt şi începu să deseneze cu el în praful de pe jos. Preocupat de amărăciunea lui, nici nu-şi dădu seama ce desenează, decât atunci când o rază de soare pătrunse prin fereastră şi lumină pardoseala preţ de o clipă. Era un soi de portret al satirului.

Satirul… Oare ce era el? Gray avea senzaţia pregnantă că nu era o creatură rea. L-ar ajuta, oare? Ar putea? Merita să încerce.

Îşi amintea sala cu oglinzi, în care îl văzuse pentru prima dată. Închise ochii şi încercă să-şi recreeze în minte încăperea în fiece detaliu – oglinzile în ramele lor sculptate, oaspeţii în veşminte de epocă, satirul însuşi, privind peste umăr, la propria sa reflexie în oglindă. Amănunt cu amănunt, recreă întreaga scenă în închipuire. Când simţi că a inclus absolut tot ce-şi amintea,

deschise ochii. În față îşi văzu imaginea oglindită. În spatele lui, satirul zâmbea.

Când Lina ajunse la şcoală, era deja întuneric de mult. Masa de seară se sfârşise; şcoala era învăluită în tăcere, cu uşile încuiate. Nu voia să bată şi astfel toată lumea să afle de sosirea ei. Dacă s-ar fi putut transforma, intrarea în clădire n-ar mai fi fost o problemă. Aşa însă, nu vedea nicio soluție. Procedeul pe care-l folosise ca să iasă din casa lui Shardan nu-i era util aici; şcoala era păzită împotriva unor astfel de vrăji şi nici măcar nu avea talismanul la ea.

Probabil că va trebui să trezească pe cineva pentru a-i deschide, însă înainte de asta ar fi bine să se ducă prin spate şi să încerce intrările de acolo. Poate că nu erau la fel de bine păzite.

Îşi croi uşor drum la lumina ferestrelor de la etajele doi şi trei. La primul nu se vedea nimic, deci salonul rămăsese închis şi ordinul directoarei ca fiecare să rămână în camera lui era încă în vigoare. N-ar trebui s-o surprindă asta, îşi spuse, deşi avea impresia că lipsise zile întregi, nu doar câteva ore. Era greu de crezut că atât de multe se întâmplaseră într-o singură după-amiază.

Privind spre ferestrele de la etajul al doilea, observă cu surprindere lumina aprinsă în camera lui Oryon; îl crezuse încă rătăcind într-un alt timp. Dar probabil că în cameră era doar colegul lui, Troy. O umbră întunecată apăru în fereastră. Privi

atentă. Era Oryon, nu Troy! Fără îndoială. Dacă i-ar putea atrage atenția…

Se aplecă şi căută câteva pietricele, strânse un pumn, se ridică şi începu să le arunce spre fereastră, folosindu-şi puterea pentru a nu rata ținta. La una dintre ele azvârli prea tare şi geamul se sparse. Îl văzu pe Oryon dând perdeaua la o parte şi privind în jos. Îi făcu semn cu mâna.

— Oryon, Lina sunt! strigă ea cu vocea înăbuşită. Am rămas încuiată pe afară. Ajută-mă să intru!

El scoase capul pe fereastră şi o privi lung.

— Poți să urci pe frânghie? o întrebă.

— Da.

— Aşteaptă.

Dispăru de la geam şi Lina studie celelalte ferestre, sperând că nu i-a auzit nimeni. Aşteptarea se prelungi. Într-un târziu, Oryon reapăru şi-i aruncă o frânghie lungă. Făcuse noduri din loc în loc, ca să poată urca mai uşor. Lina se cățără fără probleme, iar când ajunse sus, el o prinse de mână şi o trase peste pervaz. Apoi ridicară împreună frânghia.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă ea aruncând o privire fugară în jur. Când te-ai întors? Şi cum?

Troy şedea lângă biroul său, cu ochii mari şi în mod clar stânjenit. Privea agitat, când spre Oryon, când spre ea.

— Eu să plec? întrebă şi porni spre uşă, mergând cu spatele, sperând probabil să

primească un răspuns afirmativ.

— Nu, rămâi, replică Oryon repede, înainte ca Lina să poată spune ceva. Apoi, văzând-o că se încruntă, adăugă: Deja au fost prea multe secrete. De asta au murit oameni. Suntem cu toții implicați, întreaga şcoală. Şi trebuie să colaborăm unii cu alții.

Lina hotărî să nu piardă timpul discutând cu el în contradictoriu, deşi avea încă îndoieli. Troy era doar în anul al doilea, iar ea nu-şi amintea exact ce talente avea el, însă ştia sigur că are abilitatea de a bloca exercitarea puterii. Acest dar putea fi util, dar nu voia s-o împiedice pe ea să facă schimb de putere cu Oryon.

— Troy e un domolitor, spuse acesta, de parcă i-ar fi citit gândul. Dacă situația se agravează, poate că vom avea nevoie de talentul lui. Şi nu ne putem aştepta să ne ajute dacă nu ştie ce se petrece.

Lina ridică din umeri, acceptând punctul lui de vedere fără a fi totuşi de acord cu el.

— E posibil ca Kress să fie mort, spuse Oryon pe neaşteptate. Demonii l-au ucis. Aproape că ne-au terminat şi pe mine, şi pe Gray. El a reuşit să ne transfere de acolo la timp, dar când l-a putut lua şi pe Kress, deja îi înfipseseră un cuțit în piept şi era pe moarte. Gray se învinovățeşte pentru asta. A fugit undeva şi acum nu ştiu unde e. Veronica a venit şi m-a trimis să-l caut, iar ea a încercat să-l ajute pe Kress. Am încercat să-l găsesc pe Gray, dar probabil că s-a transferat iar undeva. Tipul are

o putere extraordinară; ciudat e că şi-a dat seama de ea atât de târziu.

Lina îşi spuse că Veronica şi Tria l-au salvat, poate, pe Kress, dar ei una nu-i păsa, iar Oryon habar n-avea. Alte lucruri erau mai importante acum.

— Ce-i cu Rehanne întrebă ea? Ce-a mai făcut?

Rehanne era o bună executantă, dar nu avea deloc inițiativă; în niciun caz nu o vedea acționând de una singură.

— Nu ştiu. Când l-am căutat pe Gray, am încercat să dau şi de ea, dar n-am găsit-o; nu era în camera ei. Poate că a chemat-o Gray şi a luat-o cu el, acolo unde s-o fi dus.

Lina se strâmbă. Contase pe ajutorul fetei, deşi asta fusese înainte de a şti că Oryon se întorsese. Acum ar putea colabora cu el, dar ştia că n-ar reuşi să-l manipuleze aşa cum ar fi manevrat-o pe Rehanne.

— Sunt şi un localizator, interveni Troy pe neaşteptate. Nu pot localiza o persoană care se află într-un alt plan, fireşte, dar dacă e aici, în acest plan, o pot face.

Lina îşi încruntă sprâncenele, exasperată.

— De ce n-ai spus asta mai devreme? Te-am fi putut folosi ca s-o găsim pe Giselle. Ea s-a întors?

— Nu ştiu unde-i acum, dar o vreme a fost cu mine şi cu Gray. Ea m-a vindecat când un demon mi-a sfâşiat umărul. Gray a trimis-o înapoi la şcoală înainte de a porni noi doi în căutarea lui

Kress şi de atunci n-am mai văzut-o.

— Înțeleg că sunt încă multe lucruri pe care nu mi le-ai spus, dar detaliile mai pot aştepta, decise Lina. Ar trebui să ne apucăm de treabă.

— Într-o clipă. Dar tu nu mi-ai spus unde ai fost şi cum ai rămas încuiată pe dinafară.

Lina se trânti pe un scaun şi povesti pe scurt aventura prin care trecuse, descriind cum scăpase mai întâi de Ardrey şi apoi de Shardan. Îi spuse despre ambițiile acestuia din urmă, dar nu pomeni nimic despre arma pe care el i-o dăduse şi nici despre capacitatea lui de a-i conferi ei înfățişarea directoarei.

— N-ar trebui să te duci mai întâi la directoare şi să-i spui despre acest Shardan? întrebă Oryon.

— Dacă ea nu mă cheamă, nu. Şi ea ne ascunde unele lucruri.

— Bine. Atunci, să trecem la treabă. Troy, fă ce trebuie să faci pentru a-i găsi pe Gray şi Rehanne.

— Am făcut-o deja, răspunse puştiul blonziu. Nu-l pot localiza pe Gray, dar Rehanne şi Giselle sunt împreună, în camera lui Maridel.

Lina sări în picioare.

— Să mergem!

— Prea târziu, obiectă Troy. Scările sunt păzite.

— Oryon le poate debloca. A mai făcut-o şi înainte.

— Da, dar… Stați puțin! Mă întorc imediat.

Cu aceste cuvinte, Oryon ieşi în fugă din cameră şi se întoarse două minute mai târziu, aducându-

l cu el pe Reece.

— Puterile mele sunt scăzute acum, le explică el. Reece e un intensificator; îmi va da un surplus de putere, dacă voi avea nevoie. Şi, apropo, zice că Veronica şi asistenta ei l-au dat afară din cameră când au încercat să-l vindece pe Kress, iar când el s-a întors, mai târziu, dispăruseră cu toții, aşa că nu ştie dacă au reuşit sau nu să-l salveze.

— Chiar şi masa de piatră dispăruse, împreună cu toate distrugerile făcute, interveni Reece.

— Lăsați asta acum! Să mergem sus! În maiou şi chiloți, Reece nu părea deloc dornic să pornească în această aventură, aşa cum nu era nici Troy. Dar amândoi îi urmară pe Oryon şi Lina spre scări.

23 O adunare, o răsfirare

Gray se întoarse lent cu spatele spre oglindă, privind spre locul în care păruse să se afle satirul. La fel ca înainte, încăperea era goală, oaspeții şi satirul fiind vizibili doar ca o reflexie în oglindă. Se răsuci din nou spre imaginea reflectată în luciul sticlei. Creatura zâmbi, arătă în spate, se întoarse şi îşi croi drum prin mulțime spre uşa aflată de cealaltă parte a camerei. 6n prag se opri şi, privind spre Gray, îi făcu semn să vină, apoi ieşi.

Gray se întoarse şi el, zgâindu-se la încăperea goală. Văzu într-adevăr o uşă în capătul opus, una

pe care n-o zărise până atunci. Era deschisă, aşteptând parcă. Se grăbi spre ea.

Uşa ducea către o scară îngustă, cufundată în întuneric. Pipăind, începu să coboare. Jos, o a doua uşă dădea într-un fel de grădină mică, închisă. Se făcuse deja noapte, unica sursă de lumină fiind cea a stelelor, aşa încât lucrurile din jur abia se distingeau. În mijlocul grădinii se afla ceva ca un bolovan, pe care se zărea cocoțată o siluetă. Satirul!

Creatura îşi duse mâinile la gură şi imediat sunetul înalt, ademenitor, al naiului, umplu aerul nopții. Gray se simțea vrăjit de muzică, alinat şi liniştit.

Habar n-avea de când cânta; notele îl învăluiau într-o dulceață atemporală. Iar când muzica se încheie, Gray îşi spuse că armoniile îi vor rămâne în suflet pentru totdeauna. Silueta se ridică şi se apropie de el. Era un om, nu un satir.

— E vremea să intrăm, îi spuse.

Gray clipi şi recunoscu locul în care se aflau. Chiar şi pe întuneric putea recunoaşte curtea interioară a şcolii. Iar ceea ce i se păruse a fi un bolovan era de fapt bazinul fântânii arteziene. La lumina de pe coridor îşi dădu seama că persoana care îl vrăjise cu muzica ei era Viad, elevul din anul întâi care avea darul de a transmite armonii sonore.

— Veronica m-a trimis să te aduc, îi explică el. Prietenii tăi te aşteaptă la etajul trei, în camera lui

Maridel.

— La etajul trei? Acolo stau fetele şi scările sunt păzite.

— Grăbeşte-te şi vei vedea că paza a fost suspendată.

— Dar cine e Maridel? Eu n-o cunosc. Şi de ce sunt prietenii mei la ea în cameră?

— E o elevă din anul întâi. Prietenii tăi o cunosc. Stă în a doua cameră pe stânga, când urci scările. Du-te înainte de a fi reluată paza.

Gray ajunsese deja la jumătatea scării când îşi dădu seama că Viad nu-l urmase şi că nici nu-i spusese care erau „prietenii" care îl aşteptau.

Rehanne intră în camera lui Maridel. Rază de Lună torcea lipit de picioarele ei. Maridel le făcu semn ei şi lui Giselle spre scaunele de la cele două birouri, iar ea se aşeză pe pat. Colega ei stătea întinsă în celălalt pat, cu cuvertura trasă până sub bărbie şi faţa palidă, încadrată de părul negru.

Giselle dădu să se aşeze, dar imediat sări şi se îndreptă spre ea, întrebând:

— Ce s-a întâmplat? Eu sunt o vindecătoare. Te pot ajuta.

Rază de Lună îi tăie calea şuierând şi se repezi la ea, muşcând-o şi zgâriind-o.

— Au! Nu! Opreşte-te! ţipă Giselle, lovind pisica şi trăgându-se înapoi.

Maridel făcu un pas şi luă motanul în braţe.

— Pisoi rău! îl certă ea.

Fără a scăpa animalul din ochi, Giselle continuă să se dea înapoi, spre scaun.

— Nu vrea s-o vindec pe... cum o cheamă pe colega ta, Debra?

Maridel încuviință cu un semn din cap.

— De ce? Poți să afli? întrebă Rehanne, intrigată de comportamentul straniu al pisicii.

— O să încerc.

Maridel se aşează din nou pe pat, ținând motanul strâns în brațe şi îşi îngropă fața în blana lui argintie. După o clipă ridică fruntea; părul îi acoperea ochii aproape în întregime.

— Nu vrea să-mi spună, le înştiință ea. Unicul lucru pe care l-am aflat de la el e că boala Debrei nu e gravă.

Rehanne era totuşi sceptică. Fata zăcea cu ochii închişi, iar pielea îi era galbenă ca de ceară. Părea să nu fi remarcat sosirea lor, deşi țipetele lui Giselle ar fi trebuit s-o trezească dintr-un somn obişnuit. Parcă era însă în comă. Poate că Giselle ar fi trebuit să mai încerce o dată, în vreme ce Maridel ținea pisica. Tocmai voia să sugereze asta, când se auzi un ciocănit în uşă.

— Rehanne e acolo? se auzi vocea Linei.

Rehanne sări şi alergă spre uşă. Ignorând-o pe Maridel, care îi strigă să fie atentă, deschise. În prag se afla, într-adevăr, Lina, dar nu era singură: împreună cu ea veniseră Oryon, Troy şi Reece. Rehanne se holbă la ei, nevenindu-i să creadă, până ce Lina întrebă:

— Ei, ai de gând să ne laşi să intrăm?

— Nu! țipă Maridel, dar Rehanne se dădu la o parte, făcându-le loc.

Troy şi Reece erau vizibil stânjeniți să se afle în camera unor fete în toiul nopții. Privirea acestuia din urmă zăbovi o clipă asupra Debrei, în pat, după care băiatul întoarse capul, roşu la față. Lina înaintă între paturi şi arătă cu degetul spre fata culcată:

— Ce-i cu ea?

— E bolnavă, îi răspunse Rehanne.

— Şi pisica nu-mi dă voie s-o vindec, adăugă Giselle.

— Pisica? se răsuci Lina în loc, privind spre Maridel şi ghemul de blană din brațele ei.

Rază de Lună căscă şi întoarse capul.

— Nu vă pot oferi un loc să stați, îmi pare rău, spuse Maridel pe un ton plângător, care mai degrabă sugera că îi invită să plece din camera ei.

— O să stăm pe jos, replică Oryon. Trebuie să discutăm.

— Dar e târziu! Iar Debra nu se simte bine.

— Nu contează cât e ceasul. Au murit oameni, demonii umblă liberi, suntem cu toții în pericol şi, ca să preîntâmpinăm alte morți, trebuie să facem ceva în seara asta.

Oryon se aşează pe podea între cele două birouri, iar Lina se trânti lângă el. Reece şi Troy rămaseră în picioare, acesta din urmă rezemându-se de colțul unui birou.

— Dar de ce ne implicați pe mine şi pe Debra? Noi n-avem nimic de-a face cu crimele sau cu demonii! protestă Maridel.

— Şi crezi că sunteți în siguranță? o întrebă Lina. Suntem implicați cu toții, toți cei din şcoală.

Maridel se ridică, fără a-şi lăsa pisica din brațe.

— Atunci hai să trezim pe toată lumea şi să convocăm o adunare generală. La care s-o chemăm şi pe directoare; ar trebui să fie şi ea aici.

Lina clătină din cap.

— Directoarea pare că lasă totul pe umerii noştri. Iar noi o să rezolvăm problema.

— Aveți vreun plan? întrebă Rehanne, abia îndrăznind să spere că Lina va putea rezolva într-adevăr ceva, însă dorind cu disperare să creadă că da.

— Am o idee…

Dar o bătaie în uşă întrerupse cuvintele Linei. Maridel scoase un mormăit exasperat. Reece, aflat cel mai aproape de uşă, o deschise de-o palmă, privi afară şi apoi se trase într-o parte. Gray intră în cameră. Înfățişarea lui frântă îi stârni îngrijorare lui Rehanne. Nu se bărbierise şi nu-şi schimbase hainele. Îl strigă şi se apropie de el, printre cei ghemuiți pe jos. El părea că n-o văzuse; privea țintă spre Oryon. Dar Lina îi adresă imediat o întrebare tăioasă ca o lamă de cuțit:

— De unde ai ştiut unde suntem?

N-ar fi trebuit să-i vorbească pe un ton atât de acuzator, îşi spuse Rehanne; trecuse deja prin

prea multe. El clipi şi se întoarse spre Lina, trezindu-se parcă dintr-un vis.

— Viad m-a trimis.

— Viad? Dar cum...? Lina se întrerupse însă brusc şi în clipa următoare pocni din degete. Veronica! Ea a aranjat totul! Ei, nu şi crimele, fireşte. Numai situația asta în care noi trebuie să le rezolvăm, să oprim asasinul şi să înfrângem demonii. Aşa lucrează ea; mi-am dat eu seama de asta! Nu face nimic pe față, ci manipulează oamenii. Conduce şcoala şi ne manevrează de parcă am fi nişte piese pe o tablă de şah. Iar directoarea nu-i decât o marionetă.

Se opri, gâfâind şi încruntându-se la fețele din jur, care o priveau uluite. Avea dreptate, Rehanne era sigură de asta, deşi ceilalți o credeau probabil dusă cu pluta. Întinzându-se printre Reece şi Troy, Rehanne îşi puse brațul în jurul lui Gray.

— Am fost atât de îngrijorată pentru tine!

El nu reacționă, nici măcar n-o privi, ci îi spuse Linei:

— Nu cred una ca asta despre directoare.

— Dar e adevărat, indiferent dacă tu crezi sau nu. Mâine am să vă dovedesc. Ştiu câteva trucuri de care Veronica n-are habar. Şi cred că am să aranjez astfel încât directoarea s-o ia prin surprindere.

Rehanne nu era încântată de modul în care Lina preluase frâiele, dar ceilalți păreau dispuşi să accepte acest lucru.

— Cum adică? întrebă Giselle.

Dar Lina ridică din umeri.

— Asta mai poate aştepta. Ne-am adunat aici ca să-l găsim pe ucigaş înainte să dea el – sau ea – peste noi.

— Păi, se pare că el sau ea sau ce-o fi n-are nicio problemă să ne găsească atunci când vrea, sublinie Rehanne.

Maridel scoase un suspin şi strânse pisica la piept. Troy strecură o privire speriată spre uşă.

— Nu e niciun el, nicio ea, interveni Reece. E un demon.

— Demonul sau demonii sunt cei care ucid, precizã Oryon, dar cineva i-a invocat. Cineva îi controlează, sau cel puțin încearcă. Fiindcă nu sunt uşor de controlat. Kress a învățat asta pe pielea lui. Apoi se întoarse spre Reece şi-l întrebă: Ce s-a întâmplat după ce am plecat eu? Kress a murit?

— Nu ştiu. Poate că nu. Veronica şi asistenta ei l-au luat din cameră.

Gray ridică din umeri şi deveni chiar mai palid, dacă era posibil aşa ceva. Rehanne încercă să-l îmbrățişeze. Blând, dar cu o mişcare fermă, el o împinse şi se aşează pe singurul scaun care rămăsese liber la birou.

— Dacă a murit, îi spuse Oryon privind spre el, nu e vina ta, Gray. Tu ai făcut tot ce-ai putut.

— Ştii bine că nu-i adevărat. Dacă te-aş fi ascultat şi aş fi procedat aşa cum voiai tu, l-am fi

putut salva.

— N-ai de unde să ştii asta. Nu te mai chinui gândindu-te la ce-ar fi putut fi.

— Aşa e, interveni Lina. N-avem timp acum să ne analizăm greşelile trecute. Trebuie doar să nu mai facem unele noi.

— Şi deci ce propui? întrebă Giselle.

— În primul rând, să ne împărtăşim toate informațiile pe care le deținem. Vreau să aflu tot ce s-a întâmplat cât timp am fost în Millville. Şi am sesizat aici ceva ce ne-ar putea fi de ajutor, adăugă Lina întorcându-se spre Rehanne. Oryon mi-a povestit deja ce s-a petrecut cu el şi cu Gray. Tu ce-ai făcut? Ce idei ți-au mai venit?

Rehanne aruncă o privire spre Reece. Simți cum roşeşte în timp ce mărturisi cum se întrebase de ce toată nebunia asta nu se întâmplase cu un an în urmă şi cum se hotărâse să se ducă la etajul băieților pentru a-l lua pe Reece la întrebări.

— Adică m-ai suspectat *pe mine?* exclamă acesta.

— De ce nu? Nimeni nu e mai presus de orice bănuială, ripostă Lina. Continuă, Rehanne.

Le povesti apoi cum simțise prea târziu prezența aceea stranie în spatele ei, cum fusese împinsă pe scări, cum fusese atacată de demon şi cum o salvase Giselle.

— Aşa că, încheie ea, ideea mea cu privire la Reece a fost greşită. Atacul a venit de undeva din spatele meu, de la etajul fetelor. Îmi pare rău,

Reece.

El dădu din cap în semn că da, fără a se lumina însă la față.

— Să nu-ți pară rău, interveni Lina. A fost o idee bună. Chiar, de ce nu s-au întâmplat toate astea anul trecut? Ştim cu toții ce s-a petrecut înainte!

Gray privea fix în podea, Oryon şi Reece înclinară din cap îndurerați, iar Troy mormăi ceva jenat. Doar Maridel se holba la ei perplexă. În anul întâi fiind, ea probabil că nu ştia. Dar Lina continuă:

— Cele aflate de mine în Millville ar putea oferi un răspuns la întrebarea asta. Shardan mi-a zis că inspectorul-şef Ardrey vrea cu orice chip să discrediteze şcoala şi, pentru a-şi duce minunatul proiect la bun sfârşit, a înscris aici un elev care să tragă cu ochiul pentru el. Poate că asta n-are nimic de-a face cu problemele de anul acesta, dar poate că are. E posibil ca Ardrey să-şi fi recrutat spionul spre sfârşitul anului trecut. O să ținem minte lucrul ăsta în timp ce vom trece în revistă tot ce ştim despre crime, despre circumstanțele în care s-au produs şi despre obiectele dispărute.

Rehanne abia dacă mai asculta în vreme ce Lina recapitula datele care ei îi erau deja cunoscute. O amintire îi dădea târcoale, dar nu reuşea să pună degetul pe ea. Ca prin vis, o auzi pe Lina enumerând obiectele pierdute şi întrebându-se pentru ce or fi fost luate. Apoi fu adusă în discuție cartea care dispăruse de la bibliotecă şi totul

deveni clar în mintea ei.

— Am priceput! exclamă cu glas tare.

Pentru prima dată, Gray privi spre ea, cu o expresie de interes în ochi.

— Ştii despre cine e vorba?

— Da. Cred că da, răspunse Rehanne, scrutând feţele din jurul ei. Vă amintiţi cum anul trecut, spre sfârşit, trei eleve au dat de necaz în Millville? Eula şi Bettina au făcut o prostie; erau amândouă în anul întâi, când... când noi am avut celălalt necaz, şi au renunţat după primul trimestru, dar s-au întors anul următor. După cele întâmplate în Millville, au plecat din nou; nu ştiu dacă au renunţat ele sau dacă au fost exmatriculate, dar nu contează. Cea de-a treia elevă era Chantal, iar ei i s-a permis să rămână la şcoală. Era pe atunci doar în anul întâi şi a pretins că nu făcuse decât să se ia după Eula şi Bettina. Eu una mă îndoiesc. Oricum, ideea e că a putut lua legătura cu Ardrey şi e posibil ca el s-o fi ameninţat ca s-o convingă să-i facă pe plac.

— Da, se potriveşte, spuse Oryon.

Gray se încruntă însă, cu un aer dezamăgit.

— O fi Chantal spioană, dar asta nu-i totuna cu a invoca demonii pentru a ucide oameni.

— Nu, dar ascultaţi mai departe, interveni Rehanne cu grabă. Nu-i place să spună ce talente are. Coral mi-a zis că Chantal e empată inversă, dar se poate să aibă şi darul invizibilităţii.

— Asta-i doar o presupunere, obiectă Reece.

— Una bună, sublinie Lina. Mai departe?

— Ştiți cartea aceea care lipsea? Am găsit un exemplar la fel în biroul directoarei. Rehanne le povesti despre ultima vrajă din carte, cea care transforma un demon dându-i înfățişarea unei persoane anume, şi despre avertismentul scris de mână pe aceeaşi pagină, apoi continuă: Ştim cu toții cât de prietenoasă era Chantal față de Kress. Să presupunem că, indiferent pentru ce motiv, au folosit amândoi vraja aceasta cândva înainte de rănirea lui Kress. Dar n-au ştiut că vraja nu trebuie făcută şi a doua oară. Habar n-am când au folosit-o prima dată şi nici ce plan aveau, dar oricum ceva n-a mers bine când au încercat a doua oară, şi demonul l-a sfâşiat pe Kress.

— Cred că ştiu eu când au folosit-o prima dată, interveni Gray brusc. În ziua în care am ajuns eu la şcoală. Tocmai ieşeam din salon ca să mă duc sus, când Kress s-a izbit de mine şi m-a împins în Jerrol. Aşa am crezut eu, că era Jerrol. Dar el n-a spus nimic, doar a mârâit şi m-a atacat. M-ar fi atras într-o luptă, dar a apărut Veronica, ne-a oprit şi pe mine m-a trimis în biroul directoarei. Sunt sigur că n-a fost Jerrol, ci un demon, iar ei încercau să mă atragă pe mine – probabil şi pe adevăratul Jerrol – în necaz. În salon se afla atunci un polițist, care ne privea. Cred că era Ardrey. Dacă ne-am fi bătut, i-am fi făcut jocul, aruncând şcoala într-o lumină proastă.

— Adică exact ce voia Ardrey, preciză Lina. Mie

mi se pare o teorie rezonabilă.

— E însă o mică problemă, continuă Rehanne rozându-şi o unghie. Pentru vrajă e necesar un obiect adus de pe Tărâmul Teribil. Nu ştiu de unde ar fi putut face Chantal rost de aşa ceva. Dar cred… Vocea începu să-i tremure şi privi spre Gray, apoi adăugă: Cred că de la Kress.

— Da, şi exact aşa s-a întâmplat, interveni Oryon, care se întoarse spre Gray. Cercelul pe care ți l-am arătat, îți aminteşti?

— Cumpărasem cerceii pentru tine, Rehanne, ca dar de întâlnire. Îi aveam la mine… atunci. Kress i-a găsit, probabil, şi i-a adus aici.

Atunci! tresări Rehanne ducându-şi mâna la gură şi rozându-şi frenetic unghiile.

— Ha! izbucni Lina. Iar el i-a dat lui Chantal. Ticăloasă mică! Ar fi trebuit să ne dăm seama.

Rehanne îşi luă mâna de la gură şi reluă:

— A minți când a spus că l-a pierdut pe primul; voia doar să îndepărteze bănuielile de la ea însăşi. Dar apoi chiar a pierdut unul, cel pe care l-au folosit pentru a invoca demonul care l-a sfâşiat pe Kress. Şi s-a prefăcut, cu surle şi trâmbițe, că l-a găsit pe primul în sertarul meu, dând vina pe mine, că i l-aş fi luat eu.

— Da, totul se leagă până acum, conchise Oryon. Putem înțelege ce s-a întâmplat cu Kress. Dar cum rămâne cu asasinarea lui Fenton şi Dwayne?

— Dacă Chantal are darul invizibilității, spuse

Rehanne după o clipă de gândire, l-ar fi putut împinge cu uşurinţă pe Dwayne pe scări. Şi cred că ar fi putut invoca un demon pentru a-l ucide pe Fenton, cu toate că n-a mai avut cum să folosească încă o dată vraja de transformare. De asta a trebuit să-l atragă afară, ca nimeni să nu vadă ce face.

— Dar, interveni Giselle încruntându-şi sprâncenele, cum l-a eliberat pe Kress – dacă ea a făcut-o? Cum l-a găsit acolo unde l-a ascuns directoarea?

Gray privi spre Oryon insistent, dar Troy fu cel care răspunse:

— Cred că eu pot fi învinovăţit pentru asta. Chantal a venit la mine plângând, disperată fiindcă nu ştia dacă Kress mai era în viaţă sau nu, şi m-a implorat să încerc să-l găsesc. Şi-a dat seama că, dacă ar fi fost mort, nu l-aş fi putut localiza; prin urmare, dacă dădeam de el, însemna că trăieşte. Şi l-am găsit, deşi nu am identificat locul cu precizie. A fost ceva ciudat… La început am crezut că e undeva la etajul al treilea, deşi nu pricepeam de ce ar fi fost dus la etajul fetelor. Apoi mi-am dat seama că era de fapt mai sus, poate undeva la mansardă.

Deşi… Dacă şcoala ar fi avut vreun turn, aş fi zis că e într-o cameră din turn. Nu înţelegeam şi i-am spus asta lui Chantal, dar ea a părut mulţumită; mi-a spus că-i e suficient să ştie că el trăieşte încă.

— Dar tot nu înţeleg cum ar fi putut ajunge la el,

insistă Gray. Şi chiar dacă a ajuns, cum l-a eliberat? Oryon n-a reuşit.

În fața privirilor nedumerite ale celorlalți, Oryon se grăbi să explice că directoarea dezvăluise în fața lui şi a lui Gray locul în care era ascuns Kress.

— Mi-a cerut să încerc să destram paza, dar n-am reuşit.

Lina sări în picioare.

— Sunt sigură că Ferene l-ar fi putut găsi şi ar fi izbutit să destrame şi paza. Avea o putere uluitoare. Iar Chantal a convins-o probabil s-o facă. Numai zeii ştiu ce i-o fi spus ticăloasa aia mică.

— Trebuie s-o găsim pe Chantal, decise Giselle, ridicându-se şi ea de pe podea.

— Nu va fi uşor, dacă se face invizibilă, preciză Lina.

Troy stătuse tot timpul mai în spate, lipit de perete, ca şi cum ar fi vrut să se facă una cu el. Acum însă, făcu un pas în față, hotărât.

— Invizibilă! exclamă el entuziast. Eu pot să contracarez darul ăsta.

Oryon izbucni în râs.

— Fireşte! Orice domolitor poate asta. Uite şi motivul pentru care ai fost repartizat în cameră cu mine. Deşi eu nu mi-am mai folosit talentul invizibilității de când…

Vocea i se stinse şi Oryon ridică din umeri. *Chiar îi pare rău pentru ce a făcut atunci,* îşi spuse Rehanne. Giselle, palidă şi cu vocea tremurând,

întrebă:

— Şi ce vom face cu Chantal când o vom găsi? E periculoasă.

Doar Maridel mai rămăsese aşezată, ținând pisica strâns la piept.

— Orice aveți de gând să faceți, interveni ea, aş vrea s-o faceți în altă parte. Nimeni nu vă dă dreptul să veniți aici când Debra e atât de bolnavă.

— Ce talente are Debra? întrebă Oryon, fără a da atenție spuselor ei.

Maridel dădu drumul motanului, care sări pe podea.

— De ce întrebi? Doar nu te aştepți ca ea să poată lua parte la…

— Răspunde! se răsti Oryon. Nu ne jucăm aici. Avem nevoie de tot ajutorul, din partea oricui.

— Păi, Debra nu vă poate fi de niciun folos. Ea ştie să controleze animalele; ăsta e singurul ei talent.

— Atunci, de ce nu te-a ajutat să-ți găseşti pisica? întrebă Rehanne aproape fără să vrea.

— Păi, fiindcă Rază de Lună e mai deosebit; nu e o pisică obişnuită.

Motanul ridică ochii spre ea, cu capul întors într-o parte. Apoi se răsuci şi se apropie de Lina, se aşează în fața ei şi o privi fix, cu urechile ciulite. Lina se strâmbă la el şi i se adresă lui Oryon.

— Pierdem timpul.

El încuviință.

— Troy, vezi dacă o poți localiza pe Chantal.

— Am nevoie de linişte pentru asta.

— Vei avea linişte, replică Oryon privind aspru chipurile din fața lui.

În cameră se aşternu tăcerea. Toți ochii se îndreptară spre Troy, care nu făcu altceva decât să stea nemişcat, privind în gol, concentrat. Rehanne număra secundele în gând. Curând, se transformară în minute. Nimeni nu mişca.

— E în prima cameră pe cealaltă parte a coridorului, cea mai apropiată de scări, anunță Troy brusc, şi toată lumea tresări.

— E vorba despre camera goală, spuse Rehanne. Cea în care a fost spânzurată Ferene.

Şi unde simțise ea pentru prima dată prezența aceea nevăzută.

— Îi poți contracara invizibilitatea de aici? îl întrebă Oryon pe Troy. Sau trebuie să fii în aceeaşi încăpere cu ea?

— Pot să încerc de aici, răspunse el cu îndoială în glas.

— Aşteaptă, îi ceru Oryon, care se întoarse spre Gray: Tu poți s-o transferi aici? Imediat ce Troy o face vizibilă?

Gray îşi frecă bărbia țepoasă.

— Nu ştiu. Nu sunt sigur că pot transfera pe cineva în cadrul aceleiaşi axe temporale. O să încerc, dar…

— Încercarea nu-i suficientă. Trebuie să reuşim. Reece, fă tot ce poți pentru a-i spori puterea. Şi pe a lui Troy. Gray şi Troy, acționați la semnalul meu.

Nimeni nu obiectă la comanda lui Oryon şi nici nu întrebă cu ce drept îşi asumase rolul de lider. *Totdeauna a avut aerul ăsta de autoritate*, îşi spuse Rehanne în sinea ei. *De aia a intrat în necaz atunci. Sper însă că de acum ştie bine ce face.*

— Acum! strigă el îndreptând o mână spre Gray şi alta spre Troy.

Maridel ţipă de spaimă. Lângă Lina, Razăde Lună căscă, arătându-şi dinţii albi şi ascuţiţi. Debra gemu şi se răsuci în pat, pradă parcă unui acces de febră. Cu un urlet de furie, Chantal căzu în mijlocul lor, în faţa lui Rehanne şi atât de aproape de ea, încât o călcă pe picior.

— Înhăţaţi-o! comandă Oryon.

Rehanne o prinse de umeri. Ţipând, Chantal se zvârcoli, încercând să scape. Reece se repezi şi el s-o ţină. Brusc, fata încetă să se mai zbată. Arăta caraghios, înfăşurată aşa cum era într-un halat de baie roz, vechi şi şleampăt. Nemişcată, privi pe rând la chipurile celor strânşi în jurul ei şi în cele din urmă ochii i se opriră asupra Linei.

— Ce înseamnă asta? se răsti ea.

Dar umerii îi tremurau sub mâinile lui Rehanne.

— Cred că ştii şi tu, răspunse Oryon.

Privirile ei treceau repezi de la unul la altul. Apoi, scoţând ceva din buzunar, strigă:

— Ghash, te invoc!

Rehanne îşi încleştă mai tare braţele în jurul ei, Gray îşi sări în ajutor, iar Oryon păşi în faţa Linei, ca pentru a o proteja. Secunde lungi se scurseră,

fără ca nimic să se întâmple. O expresie de uşurare se întipări pe unele fețe. Dar un geamăt adânc le atrase atenția spre Debra. Fata țâşni în capul oaselor, de parcă ar fi fost o marionetă trasă de sfori. Ochii îi erau închişi, dar gura i se deschise larg, mai larg decât orice gură omenească. Un fum negru începu să-i iasă din gâtlej, solidificându-se şi luând forma hidoasă, ca de urs, a demonului Ghash.

Maridel urlă de groază, fără a-şi putea lua ochii de la colega ei de cameră. O ceață cenuşie se scurgea acum din gura deschisă a Debrei, dând naştere unui al doilea demon, o fiară cu creastă şi cioc lung de pasăre, cu gâtul subțiratic şi trup de om, cu pielea în culoarea oaselor îngălbenite de vreme.

Debra căzu înapoi pe pat, zăcând nemişcată, ca moartă. Maridel se trase înapoi, lipindu-se de zid. Rază de Lună veni lângă ea. Giselle căzu în genunchi şi se ghemui sub unul dintre birouri.

Primul demon trecu pe lângă Lina şi o smulse pe Chantal din strânsoarea în care o ținea Rehanne. Al doilea îl împinse pe Reece din drumul lui, aruncându-se spre Rehanne şi Gray. Îngrozită, ea se răsuci într-o parte, iar Gray se azvârli în fața ei, apărând-o cu trupul lui. Reece şi Troy se ascunseră în spatele lor.

— Grimgrist! strigă Oryon, revenindu-şi din şoc. Şi Ghash! Vă spun pe nume şi vă ordon să nu ne faceți niciun rău.

Cei doi se răsuciră cu fața spre el, Ghash ținând-o încă pe Chantal în labe. Rehanne privi pe după umărul lui Gray, abia îndrăznind să spere că demonii vor asculta ordinul lui Oryon. Fiarele se holbau la el, cu colții rânjiți. Gata de atac, aşteptau amândoi într-un echilibru precar, între nemişcare şi dezlănțuire. Chantal îşi smulse un braț din strânsoarea demonului şi duse mâna la buzunar, de unde scoase o baghetă neagră.

— Uite, răcni ea spre Ghash. E a lui. Foloseşte-o pentru a-l ataca.

Demonul înhăță cu greu bagheta în laba lui cu gheare lungi, o flutură spre Oryon, apoi o trânti pe jos şi călcă pe ea, făcând-o mici fărâme. Ca şi cum o coardă se rupsese, Grimgrist porni la atac, îl înşfăcă pe Oryon de gât şi-l ridică de la podea.

Lina sări de lângă patul lui Maridel şi înălță pumnul, ca pentru a arunca un obiect. Cu un muget înfiorător, Ghash o azvârli pe Chantal într-o parte şi prinse în labe un braț şi un picior al lui Oryon. Grimgrist nu-i dădu drumul, aşa că demonii începură să tragă de el; dacă o mai țineau aşa, riscau să-l sfâşie în două.

— Opriți-vă! strigă Gray făcând un pas în față.

— Nu, Gray! țipă Rehanne agățându-se de el şi încercând să-l tragă înapoi. Te vor ucide.

Dar el continua să înainteze, cu Rehanne atârnată de el. Se aruncă asupra lui Grimgrist şi încercă să-i desprindă degetele de pe gâtul lui Oryon. Demonul mârâi şi dădu să-l muşte.

— Foloseşte-ți puterea! strigă Lina apropiindu-se de ei, cu pumnul ridicat în aer. Reece, ajută-l să se concentreze.

Oare cum se aştepta fata asta ca el să-şi adune puterile în vreme ce se lupta cu un demon? Gray simți colții monstrului înfigându-i-se în umăr. Miorlăind feroce, scuipând şi şuierând, Rază de Lună țâşni spre fața lui Grimgrist. Demonul căscă ciocul, dădu să-l înşface, dar rată. Motanul îşi înfipse ghearele în pieptul lui. Ghash îi dădu drumul lui Oryon, încercând să scape de pisică.

Confuzia şi teroarea pe care le resimțea Rehanne erau suficiente pentru a explica brusca amețeală care o cuprinse şi impresia tulbure de dezorientare. Îşi spuse că vede probabil dublu până ce, pe măsură ce mintea i se limpezi, îşi dădu seama că are în față un zid de oglinzi în care se reflectau cei doi demoni, Oryon, Gray, ea şi Rază de Lună. Ceilalți nu.

N-avea idee cum ajunseseră aici – poate că îi transferase Gray într-un fel. Era cumplit locul acesta în care oglinzile multiplicau la nesfârşit trupurile hidoase ale demonilor şi chinurile la care îi supuneau pe Oryon şi Gray. Sânge picura pe pardoseala de marmură. Sângele lui Gray. Al lui Oryon. Al lui Grimgrist.

Ghash izbuti să smulgă pisica ale cărei gheare i se încleştaseră în piept. Rază de Lună căzu la podea şi se feri din calea demonului. Rehanne îşi văzu imaginea în oglindă, o figură palidă,

tremurând, cu brațele înfăşurate în jurul lui Gray. *Ca o lipitoare*, îşi spuse. *Nu-l ajut în felul ăsta. Nu fac decât să-l trag înapoi.*

Se sili să-i dea drumul. Trebuia să găsească o modalitate de a-l ajuta să înfrângă fiarele. *Foloseşte-ți puterea* strigase Lina. Îşi utilizase darul de constrângere mentală asupra lui Ghash când îl trimisese Chantal s-o atace. Nu era sigură însă că o mai putea face încă o dată, şi asupra ambilor demoni în acelaşi timp. Dar trebuia să încerce.

24 De cealaltă parte a oglinzii

Lina se rotea în jurul demonilor, încercând să găsească locul potrivit din care să azvârle asupra lor plasa oferită de Shardan. Dar cu Oryon între ei, nu-i putea prinde fără a-l imobiliza totodată şi pe el. În plus, Gray şi Rehanne îi stăteau şi ei în cale. Oare cât de departe se putea întinde plasa asta? Poate că ar trebui să-i captureze pe toți şi apoi să găsească o modalitate de a-i reține doar pe demoni, eliberându-i pe ceilalți. Ah, dacă ar fi avut mai multe ocazii să exerseze aruncatul plasei!

Strigase la Gray să-şi folosească puterea, dar ştia că-i este greu s-o facă în vreme ce lupta cu demonii. Iar acum era prea absorbit de ei pentru a o auzi dacă-i cerea să se dea la o parte din drum.

Pisica lui Maridel sări la unul dintre demoni.

Foarte bine! Poate că mâța asta era totuşi bună de ceva. Dacă ar distrage fiarele îndeajuns să-şi poată arunca ea plasa…

Deodată, demonii, Oryon, Gray, Rehanne şi pisica dispărură. Pur şi simplu se evaporară, lăsând un spațiu gol în mijlocul camerei. Cu o mişcare lentă, Lina coborî brațul. Probabil că Gray îşi folosise puterea pentru a-i transfera în altă parte. Acum îi părea rău că-i sugerase să facă uz de puterea lui; nu-i plăcea deloc sentimentul de neajutorare care o năpădi ştiind că nu mai poate face nimic pentru a-l ajuta pe Oryon. Ar fi trebuit să arunce plasa cât a avut timp.

Privirile îi căzură asupra lui Chantal, care se ghemuise lângă patul Debrei. Tocmai potrivită pentru a-şi vărsa furia şi frustrarea asupra ei! Deschise pumnul şi azvârli plasa spre ea înfăşurând-o într-un cocon alb, conectat de mâna ei printr-un fir strălucitor. Trase de fir şi gogoaşa pluti spre ea ca şi cum n-ar fi cântărit nici cât o pană.

Giselle ieşi din ascunzătoarea ei de sub birou.

— Ce s-a întâmplat? Unde au dispărut? Ce i-ai făcut lui Chantal? bâigui ea tremurând.

— Chantal e aici, înăuntru, răspunse Lina ciocănind coconul alb, pufos şi delicat ca un nor. Acum n-o să mai facă nicio prostie. Dar nu ştiu unde s-au dus Gray împreună cu Oryon şi demonii.

Încercase să pară neafectată, dar îngrijorarea îi

răzbătea din glas. Dacă i-ar veni o idee, ceva, orice!

— Troy, îi poți localiza?

Băiatul şedea lângă uşă, cu o expresie buimacă pe chip. Lina repetă întrebarea încă de două ori înainte ca el s-o conştientizeze. Deschise gura să răspundă, însă o închise la loc când Reece izbi cu pumnul în perete.

— Şcoala asta! Blestemata asta de şcoală! O să ne ucidă pe toți!

Lina îi aruncă o privire furibundă.

— Panichează-te aşa şi chiar o să fii ucis. Dacă vrei să rămâi în viață, trebuie să gândeşti limpede.

— Vreau să plec de aici! gemul el, lipindu-şi fața de zid.

— Păi, nu poți! Termină odată! Avem nevoie de ajutorul tău.

Dar el îi întoarse spatele şi-şi acoperi urechile cu palmele. Prostul! Aproape că merita să moară. Mai bine să-l lase în pace.

— Troy, poți să-i localizezi?

— Încerc, răspunse el, dar nu dau de nimic. Sunt în afara razei mele de acțiune.

Exact de asta îi fusese şi ei teamă. Nu avea cum să ajungă la ei, nu avea cum să-l ajute pe Oryon. Dar dacă exista un om în lumea asta capabil să aibă grijă de el însuşi, Oryon era acela. De ce el, şi nu Gray sau Rehanne, era cel care o preocupa atât de tare? Oare în cursul acelor schimburi de putere devenise într-un fel o parte din ea? Dar imediat Lina scutură din cap, pentru a-şi alunga această

idee aiurită. N-avea rost să-şi facă acum probleme pentru soarta celor dispăruți; oricum, nu-i putea ajuta cu nimic. Mai bine să-şi ocupe mintea cu ceea ce putea face într-adevăr.

Se apropie de Giselle şi o împinse spre patul în care Debra zăcea palidă şi nemişcată.

— Vezi dacă mai trăieşte. Cum a fost posibil ca demonii s-o folosească în felul ăsta?

Giselle se împletici spre pat şi puse o mână tremurândă pe fruntea fetei.

— Trăieşte!

— O poți vindeca? O poți ajuta să-şi revină?

— O să încerc.

Se aşeză pe marginea patului şi privi pacienta de parcă s-ar fi temut s-o atingă.

— Haide, insistă Lina. Grăbeşte-te puțin!

— Şi dacă… dacă se întorc demonii?

— N-or să se întoarcă! se răsti Lina, deloc sigură că demonii nu vor reveni, dar pierzându-şi răbdarea în fața atâtor dovezi de laşitate din partea tuturor. Se întoarse apoi spre Maridel: Tu de ce te smiorcăi?

— Razã de Lunã! în sfârşit îl recuperasem, iar acum a dispărut din nou şi chestiile alea îl vor ucide!

— Trei oameni au dispărut împreună cu „chestiile” alea, iar tu-ți faci griji pentru o mâță proastă?! Scoate-ți asta din minte! Vreau să vii cu mine.

— Unde? bâzâi Maridel, ştergându-şi lacrimile

cu părul lung.

— În camera goală. Vreau să aflu ce făcea Chantal acolo.

— De ce nu-i iei pe ei? protestă fata arătând spre Troy şi Reece.

— Eu mă duc s-o chem pe directoare, decise Reece. Ala e singurul loc în care am să mă duc.

Şi deschise uşa.

— Treci înapoi!

Lina îşi folosi puterea pentru a trânti uşa la loc şi a o ține închisă, în ciuda eforturilor lui.

— Dar de ce nu vrei? întrebă Troy timid. De ce nu vrei s-o chemăm pe directoare?

— Încă nu.

Era totuşi conştientă că directoarea – sau Veronica, sau Tria – i-ar fi putut găsi şi salva pe Oryon şi pe ceilalți; ele aveau puteri de care ea nu dispunea. Veronica spusese că nu-l poate localiza pe Gray în alte axe temporale, dar Lina nu avea încredere în bondoacă de îngrijitoare.

Ha, îngrijitoare! îi venea să şi râdă. Veronica, nu directoarea, conducea de fapt şcoala şi îi controla pe toți. Lina îşi dăduse de mult seama de asta şi nu-i plăcuse.

Pe de altă parte, o capturase pe Chantal şi ştia că ar fi trebuit s-o predea directoarei, dar asta însemna să deconspire darul primit de la Shardan şi încă nu era gata să facă asta.

— Nu ne-ar ajuta cu nimic s-o chemăm, răspunse ea la întrebarea lui Troy. N-ar putea face

nici ea mare lucru. Giselle, reuşeşti ceva cu Debra?

Aplecată deasupra fetei bolnave, Giselle clătină din cap.

— Nu pot s-o trezesc.

— Mai insistă! Troy, rămâi cu ea. Reece, tu vii cu Maridel şi cu mine.

Se apropie de cei doi băieți, trăgând coconul după ea. Maridel o urmă, târându-şi picioarele, de parcă fiecare pas ar fi însemnat un efort uriaş. Îi făcu semn lui Troy să se apropie de Giselle, dar el se opri la distanță de pat, ca şi cum i-ar fi fost şi lui teamă că demonii se vor întoarce. Totuşi, în el avea Lina încredere să-l lase aici; pe Reece ştia că nu se poate baza.

— Vino! îi spuse acestuia, apucându-l de braț. Nu te paşte niciun pericol.

Apoi deschise uşa şi-l împinse afară. Reece se opuse pentru o vreme, apoi cedă şi porni pe culoar alături de ea, aruncând priviri speriate spre coconul alb care plutea în pas cu ei.

Camera goală era încuiată, aşa cum Lina bănuise de fapt, dar încuietoarea nu constituia o problemă. În câteva secunde izbuti să deschidă uşa, aprinse lumina şi intrară cu toții.

— Chantal avea bagheta lui Oryon, le aminti ea. Probabil că a ascuns-o pe aici pe undeva, aşa cum a ascuns probabil şi celelalte obiecte furate. Haideți să le căutăm.

Nu se aştepta ca Reece sau Maridel să-i fie de

prea mare ajutor; îi adusese cu ea fiindcă nu avea încredere în ei. Maridel însă privi în jur, arătă spre un sertar pe jumătate deschis al comodei, îl trase afară cu totul şi scoase un strigăt de triumf. În spațiul gol rămas se aflau o grămadă de lucruri: talismanul Linei, giuvaierul Vanitei, lumânări, cartea, unele obiecte despre care Lina îşi dădu seama că erau ingrediente pentru vrăji, plus câteva lucruri care fuseseră probabil furate, fără să le reclame cineva însă. Printre acestea era un minunat şal de dantelă albă, un mic pumnal cu plăsele de argint şi un inel bărbătesc din aur masiv, de forma unui şarpe care îşi înghite coada – al magistrului Hawke, cu siguranță.

— Ce mai colecție! exclamă Lina, aplecându-se să-şi recupereze talismanul.

Dădu apoi să se ridice, dar în ultimul moment se răzgândi şi înhăță şi giuvaierul Vanitei. Puse talismanul în buzunar, păstrând piatra prețioasă în palmă. Lumina reflectată în ea îi dădea străluciri ca de foc.

— Cred că ar trebui s-o înapoiem imediat Vanitei.

— Dar e târziu, obiectă Maridel. Probabil că doarme.

— O s-o trezim. Cu ajutorul pietrei, poate că ne va spune dacă Oryon, Gray şi Rehanne sunt încă în viață, le explică ea, împingându-i spre uşă.

Crezuse că Reece va protesta, dar el căzuse într-o tăcere morocănoasă. Mergea alături de ea ca un

somnambul. Poate că reacția aceea isterică pe care o avusese fusese din cauză că rămăsese fără putere, după ce o dirijase atât de multă spre Gray şi, probabil, spre Oryon. Dar nu conta; nu avea acum timp să se înduioşeze pentru el; trebuia să afle ce s-a întâmplat cu Oryon.

În fața camerei Vanitei, bătu la uşă.

— Cine e? se auzi imediat un glas dinăuntru.

— Lina. Eşti îmbrăcată? E şi Reece cu mine. Ți-am găsit giuvaierul.

Un pufnet enervat al lui Maridel îi aminti că uitase să menționeze şi numele ei, dar nu se mai sinchisi să-şi îndrepte greşeala. Uşa se deschise şi Vanita păşi pe culoar. Îmbrăcase un capot elegant din mătase roşie care, cu părul ei negru, lung până la umeri, îi dădea un aer exotic.

— Shadoe doarme, explică ea şi apoi, văzând giuvaierul, zâmbi larg. Chiar l-ai găsit! Unde?

— Îți explic mai târziu. Acum avem nevoie să-l foloseşti.

Vanita îl luă din mâna ei. Piatra licări într-un roşu aprins, ca şi cum şi-ar fi salutat stăpâna, deşi probabil că reflecta doar culoarea capotului. Fata o ridică la nivelul feței şi privi în adâncurile ei.

— Am nevoie de un loc ferit ca să aflu ceva, spuse ea.

— Putem merge în camera mea, replică Lina. Giselle e în altă parte.

Vanita încuviință, apoi zări coconul alb.

— Ce-i asta?

— N-avem timp de explicații. Vino, insistă Lina, din ce în ce mai nerăbdătoare.

Vanita aruncă o privire îndoielnică spre Maridel şi Reece. El rămase în aceeaşi mutenie, dar Maridel se lansă într-o avalanşă de explicații entuziaste:

— Chantal. Ea era hoața şi Lina a prins-o şi a închis-o în… în aia, şi Rehanne mi-a găsit pisica, dar demonii au venit şi… Au!

Ciupitura Linei îi opri potopul de cuvinte. Maridel îndreptă spre ea o privire înveninată, dar primi în schimb un ghiont care o împinse înainte pe culoar.

— Explicațiile mai târziu, zise Lina ferm. Încearcă să-l contactezi pe Oryon, ca să vedem dacă e viu sau mort. La fel ca Gray şi Rehanne.

— Dar unde sunt? întrebă Vanita în vreme ce Lina descuie uşa camerei şi aprinse lumina.

— Nu ştim. Pe o altă axă temporală, unde nimeni nu-i poate contacta dacă sunt în viață. Dacă sunt morți însă, vei putea să iei tu legătura cu ei, nu-i aşa? întrebă ea împingând coconul în cameră şi făcându-le celorlalți loc să între.

— Probabil. Morții sunt undeva în afara timpului.

Vanita se duse la biroul lui Giselle, care era mai ordonat decât al Linei, puse giuvaierul jos, se aşează pe scaun şi se aplecă în față.

— Vrei să încerc mai întâi cu Oryon?

— Da.

Lina îşi trase lângă birou celălalt scaun, ca să urmărească şi ea procedura îndeaproape. Maridel se aşează pe pat, iar Reece se trânti pe jos, lângă perete. Lina nu le mai acordă nicio atenție, absorbită de focul ce licărea în giuvaier, aprins ca o flacără adevărată. Brusc, Vanita se ridică şi îşi dădu capul pe spate. Gura i se deschise, iar buzele începură să se mişte. Maridel scoase un chițăit de spaimă când fata începu să vorbească cu glasul lui Oryon:

— Cine mă cheamă înapoi? Tocmai trecusem dincolo. Eu… nu, eu…

Vocea pieri. Umerii Vanitei căzură. Flacăra din giuvaier se stinse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lina strângând în mâini marginea biroului. E mort?

— E… Era. Am ajuns la el, apoi a dispărut. Nu ştiu de ce. Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată, replică Vanita zgâindu-se la piatra întunecată, ca şi cum i-ar fi putut veni vreun răspuns din ea.

— Mai încearcă o dată, o îndemnă Lina cu inima bubuindu-i în piept.

Nu, nu putea fi mort! Nu Oryon!

Vanita încuviință şi de data asta îşi făcu mâinile pâlnie în jurul pietrei, ascunzând-o de ochii curioşi ai Linei. După câteva minute, ridică fruntea şi clătină din cap.

— Nu-l pot contacta. Nu ştiu ce înseamnă asta.

Oare să îndrăznească să spere? Dar le vorbise deja prin canalul accesibil doar celor morți! Lina

îşi muşcă buzele. Simțea cum o podidesc lacrimile şi în niciun caz n-avea să le dea voie să izbucnească. După ce se asigură că vocea nu-i va tremura, spuse:

— Încearcă să-l contactezi pe Gray. Sau pe Rehanne.

Din nou se aplecă Vanita asupra giuvaierului. Iar Lina din nou aşteptă. Un răstimp ce i se păru interminabil. Piatra licări atât de puternic, încât strălucirea ei răzbătu dincolo de palmele făcute căuş ale Vanitei. Prin gura ei, se făcu auzit un alt glas:

— Nu! Nu poți…

Era vocea lui Rehanne, plină de teroare.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! răsună şi glasul lui Gray limpede, ferm şi ascuțit.

Apoi se lăsă tăcerea, o tăcere cumplită, fiindcă nu puteai şti ce ascunde.

Palidă şi tremurând, Vanita privea mută giuvaierul ale cărui străluciri se stinseseră. Încercând să priceapă ceva din strigătele acelea tulburătoare, Lina îşi şterse, absentă, câteva lacrimi.

Gray se zbătu să se elibereze din strânsoarea lui Grimgrist. Oryon zăcea moale în labele păroase ale lui Ghash şi nu-ți puteai da seama dacă trăieşte sau e mort. Fiarele n-o atacaseră încă pe Rehanne, dar odată ce vor fi terminat cu ei doi, se vor întoarce asupra ei, fără îndoială. Poate că ar reuşi

s-o trimită înapoi, deşi efortul îi va consuma toate puterile rămase.

Grimgrist îi răsuci brațul la spate cu o forță ce-i trimise un val de durere în umăr şi-n piept. Strânsoarea se accentuă şi, cu un trosnet sec, osul brațului se rupse. Suferința îl potopi, amenințând să-l înghită într-o mare de întuneric.

Zvârcolelile sale nu izbutiră decât să-l împingă pe Grimgrist să se fâțâie de colo-colo, ca într-un balet bolovănos, până ce ajunseră amândoi cu fața spre zidul de oglinzi. Gray îşi zări imaginea reflectată în luciul sticlei. Văzu cum cealaltă labă a demonului îi înşfacă umărul şi ştiu că îşi urmăreşte propria moarte.

Dar, cu un urlet de turbare, demonul ridică ochii, privindu-şi reflexia în oglindă. Reacția sa îi distrase atenția lui Ghash care, la rândul lui, se uită spre oglindă şi, răcnind, azvârli trupul lui Oryon spre zidul de sticlă.

Oryon trecu prin oglindă, contopindu-se cu propria sa imagine. Cu un alt urlet furios, Grimgrist îi dădu drumul lui Gray şi se repezi spre perete. Elanul îl duse dincolo, unde începu să se lupte cu dublul său. Ghash îl urmă, atacându-şi la rândul său reflexia. Ca un fundal bizar al unei scene suprarealiste, bărbați şi femei în veşminte elegante se adunară în jurul intruşilor, urmărindu-i cu expresii de scârbă şi spaimă.

Două brațe cuprinseră capul şi umerii lui Gray. Rehanne venise lângă el. Încercă să-i aşeze brațul

rupt pe piept, ceea ce-i smulse un urlet de durere.

— Am să te duc la un vindecător, îi spuse ea.

— Nu. Trebuie să-l salvez pe Oryon. Ajută-mă, îi ceru el, încercând să se ridice.

— Stai liniştit. Eşti rănit rău. Nici nu poți sta în picioare.

— Dar trebuie.

Se sforță din nou să se ridice, şi aproape că leşină de durere.

— Te rog, Gray, păstrează-ți forțele pentru a ne scoate de aici.

— Nu pot să-l părăsesc… cum l-am părăsit pe Kress.

— De ce ți-ai risca tu viața pentru Oryon?

Nu-i răspunse, dar îşi adună puterile pentru o a treia încercare de a se ridica. Rehanne îl trase înapoi. El se zbătu, se eliberă din strânsoarea ei înghițindu-şi gemetele de durere şi se împletici spre oglindă. Ajunse suficient de aproape cât s-o poată atinge cu brațul sănătos, dar Rehanne se ivi din nou în spatele lui, ca o găină ce-şi proteja unicul pui.

— Trebuie să fac asta, bolborosi el, disperat s-o facă să înțeleagă. Nu îi… ajuta… pe demoni.

— Încerc să te ajut pe tine!

— Atunci… nu mă… opri.

Apăsă cu palma în oglindă, simțindu-i răceala.

— Lasă-mă pe mine!

Rehanne trecu între el şi oglindă, presând sticla în încercarea de a trece dincolo. Dar nimic nu se

întâmplă şi din cauza ei Gray nu mai vedea ce se petrece dincolo. Se rostogoli peste ea şi braţul rupt i se lovi de picioarele ei. Impactul îi smulse un urlet de suferinţă. Întunericul îl înghiţi. Avea impresia că e absorbit într-un vârtej. Orbeşte, izbi în stânga şi-n dreapta cu mâna sănătoasă, atinse ceva, înşfăcă obiectul şi-şi încleştă degetele pe el.

— Gray, nu! Glezna mea!

Probabil că Rehanne se aplecase deasupra lui, iar el, agăţându-se de ea, o dezechilibră, căci se prăvăli peste el şi căzu cu toată greutatea pe braţul lui frânt. Gray leşină.

Plutea undeva în faţa oglinzii şi siluetele reflectate îl chemau parcă. Demonii încă se luptau, dar păreau că se micşorează, că-şi pierd din consistenţă. Oryon zăcea acolo unde căzuse şi un bărbat dintre dansatori se apropie de el, ocolind demonii pe departe, se aplecă deasupra lui şi-i atinse umărul. Rănitul se mişcă.

Oamenii strânşi în jurul fiarelor se despărţiră în două grupuri şi dintre ei apăru satirul, care zâmbi către Gray, fără a se depărta de dansatori. Sub privirea lui, Gray începu să se simtă dintr-odată apăsat de o greutate ce-l trăgea în jos; se ghemui în sine însuşi, iar durerea îl copleşi. Gura i se umplu de o amăreală greţoasă.

— Gray!

Strigătul; lui Rehanne nu făcu decât să-i sporească chinurile. N-o putea lăsa să-l tragă înapoi. Trebuia să ajungă la Oryon. Fiindcă

înțelese deodată atât lumea aceea de dincolo de oglindă, cât şi motivul pentru care Oryon intrase în ea. Era o lume a morților, iar dacă el îşi prelua locul între dansatori, Gray probabil că i se va putea alătura, însă niciodată nu va mai izbuti să revină de acolo.

Se ridică în genunchi, sprijinindu-se pe brațul sănătos, şi se târî spre oglindă, cu mâna ruptă atârnându-i pe podea. Rehanne îi cuprinse mijlocul cu brațele.

— Nu! strigă ea.

— Ajută-mă să mă ridic, o imploră el printre dinții strânşi.

De data aceasta îi împlini rugămintea, dar picioarele lui tremurânde refuzară să-i susțină greutatea; se împletici şi Rehanne îl prinse în ultima clipă, împiedicându-l să se prăbuşească peste oglindă. În mişcare, brațul lui rupt se balansă înainte. Gray se pregăti pentru şoc, dar brațul îi trecu lin prin sticlă. Cu un zvâcnet, îşi lăsă trupul să treacă în sala de dincolo de oglindă. Rehanne încercă să-l urmeze, dar se pomeni blocată la jumătatea drumului, zbătându-se ca o muscă prinsă în răşină, cu degetele întinse pentru a se agăța de cămaşa lui Gray.

— Nu! Nu poți!

— Dă-mi drumul! strigă el. Dă-mi drumul!

Şi forțele probabil că îi reveniră, căci se smulse din strânsoarea ei şi se avântă spre Oryon. Brațul nu-l mai durea; răspundea acum bine comenzilor

sale, iar rana parcă i se vindecase. Țâşni printre cei doi demoni care încă se mai luptau, deşi păreau acum două biete fantasme, şi ajunse lângă Oryon.

— Nu poți să-l iei! strigă el spre bărbatul care îl conducea spre dansatori.

Acesta se întoarse spre el, mânios. Gray ridică brațul şi izbi, pumnul aterizând în bărbia lui, dezechilibrându-l. Îl înşfăcă apoi pe Oryon şi-l trase către oglindă. Oryon îl urma ca în transă; se împleticea, dar nu i se opunea. Gray îl duse printre demoni, spre brațele deschise ale lui Rehanne.

— Trage-l înapoi! îi spuse. Ia-l cu tine!

Şi îl împinse atât de tare spre ea, încât amândoi se rostogoliră pe spate, dincolo de oglindă. Îşi luă şi el avânt, dar sticla îl opri. Era prins.

— Bine lucrat! rosti o voce în spatele lui. O viață în schimbul alteia.

Când se întoarse, îl văzu pe satir zâmbindu-i.

Rehanne zăcea pe podea, tremurând. Secundele de captivitate în sticlă fuseseră un coşmar; nici acum nu izbutea să-şi revină. Resimțise aceleaşi senzații înfricoşătoare ca atunci când traversase inelul violet în sala aceea circulară, în care vorbise cu Fenton. Teroarea şi fiorul înghețat al morții puseseră iar stăpânire pe ea, împreună cu iluzia că aluneca într-un abis fără fund. Iar Gray se depărtase de ea, o abandonase. Panica îi sporise, cuprinzându-i fiece colțişor al minții.

Când ceva căzu peste ea, se agăță de el cu disperarea unuia care se îneacă. Greutatea aceea atârna pe ea, împingând-o în spate, dincolo de încleştarea oglinzii. Căzu cu un bufnet, gata să-şi piardă cunoştința. Povara o apăsa; abia mai putea respira. Instinctiv, o împinse într-o parte şi, rostogolindu-se, trase adânc aer în piept.

Se ghemui, strângându-şi genunchii la piept şi cuprinzându-şi corpul cu brațele, pentru a se încălzi şi a-şi opri tremurul. Lângă ea, cineva gemu. Sunetul o readuse în simțiri. Îşi întinse picioarele, se ridică în capul oaselor şi privi în jur.

— Gray?

Dar pe podea, alături de ea, zăcea Oryon, cu capul în mâini. Gemu din nou. Rehanne merse de-a buşilea până la el.

— Oryon! Trezeşte-te! Trebuie să-l găsim pe Gray.

El deschise ochii, dar părea că-i este greu să-şi fixeze privirile.

— Demoni…? bâigui el cu o voce hârâită, abia audibilă.

Ea îi făcu semn spre oglindă şi rămase cu gura căscată văzând că în luciul ei nu se mai zărea decât imaginea ei alături de Oryon.

— A dispărut!

Sări în picioare şi se aruncă în oglindă. Era solidă, dură, rece, dar nu înghețată; sticlă, pur şi simplu. Rezemată de ea, începu să plângă în hohote.

— L-am pierdut. Ți-a salvat viața; pe el însuşi nu s-a putut salva.

După o vreme, se întoarse spre Oryon. El şedea în capul oaselor, zgâindu-se la ea şi la oglindă, părând năuc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-ți aminteşti? întrebă ea, arătând spre imaginea reflectată. Nu-ți aduci aminte că ai fost acolo? Mort, cred. Gray a intrat după tine şi te-a adus înapoi. Dar el… el nu s-a mai putut întoarce.

— Poate că s-a transferat în altă parte.

Ea clătină din cap. Gray nu mai avusese suficientă putere, era sigură de asta.

— Şi vrei să spui că e mort acum? bâigui el ridicându-se cu greu şi venind în fața ei.

— Nu ştiu. Lacrimile îi urcară din nou în ochi. Mi-e teamă că da.

Oryon o privi timp de câteva clipe, apoi se răsuci cu o mişcare lentă, privind în jurul lui.

— Unde suntem? întrebă el. Unde au dispărut demonii? Spune-mi ce s-a întâmplat.

Rehanne îşi şterse obrajii cu dosul mâinilor şi îi descrise lupta lui Gray cu demonii, reacția lor la vederea oglinzii, îi spuse cum îl aruncase Ghash prin sticlă şi apoi trecuse şi el prin ea, cum Gray – în ciuda eforturilor ei – se dusese pe urmele lor şi-l azvârlise pe Oryon afară.

— Deci suntem pierduți, conchise el. Fără Gray, nu mai avem cum să ne întoarcem la şcoală.

Cuvintele lui păreau nepăsătoare. Oare nu-i

păsa că Gray îşi sacrificase viaţa pentru a-l salva pe el? Nu era îngrijorat decât pentru că nu se mai puteau întoarce acasă?

— Nu pot face nimic pentru Gray de aici, spuse el pe un ton blând. La şcoală vom găsi ajutor. Poate că nu va fi prea târziu pentru a-l salva, dacă ne-am putea întoarce suficient de repede.

Replica lui o făcu pe Rehanne să se ruşineze. Avea dreptate. Era necesar să se întoarcă şi să aducă ajutoare. Dar cum? Prin minte îi trecu brusc imaginea unei pisici cu blană argintie. Rază de Lună! Motanul venise cu ei. Oare unde dispăruse?

— Rază de Lună! strigă. Hei, pis, pis, pis!

Un mieunat îndepărtat îi răspunse. Împreună cu Oryon, porni într-acolo. Sunetul părea să vină dinspre peretele opus oglinzii. Când se apropiară de el, Rehanne zări o uşă abia vizibilă, atât de bine părea să se confunde cu tencuiala zidului. Se grăbi spre ea, temându-se să nu fie încuiată. Dar când o atinse, se deschise. Dincolo de ea se afla o scară; la jumătatea ei, Rază de Lună şedea ca şi când i-ar fi aşteptat. Când puseră piciorul pe prima treaptă, pisica re ridică şi începu să coboare. Amândoi o urmară de-a lungul unui coridor îngust, dincolo de o altă uşă. Aceasta dădea afară. În numai câteva secunde, în ciuda întunericului, Rehanne îşi dădu seama că ajunseseră în curtea şcolii. Îl prinse pe Oryon de braţ şi arătă cu mâna spre clădirea profesorilor – un contur masiv în

lumina stelelor.

— Veronica, îi spuse. Ea va şti ce să facă.

25 Schimbul

Rehanne bătu cu pumnul în uşa îngrijitoarei şi aşteptă, nerăbdătoare. Poate că nu era înăuntru. Sau poate că dormea într-o cameră din spate şi nu auzea. Bătu din nou. Oryon puse o mână pe braţul ei, ca pentru a o linişti.

— Se aud paşi. Vine cineva.

Uşa se deschise. În prag se afla Tria.

— Veronica! Avem nevoie de Veronica. Gray… Trebuie să-l ajute!

Durerea şi groaza o împiedicau să-şi adune gândurile. Tria părea să-i înţeleagă însă bâiguielile.

— Intraţi. Ştie şi ea. La asta lucrează.

Intrară amândoi în salon. Veronica era aşezată la o masă mică şi ţinea în palme un glob de cristal. Alături de ea, directoarea stătea ţeapănă, cu mâinile încleştate una pe cealaltă, cu trăsăturile încordate şi privirile aţintite la glob. Niciuna dintre cele două femei nu acordară atenţie nou-veniţilor.

Rehanne îşi aminti cum avusese mai devreme certitudinea că e manipulată, că directoarea ascundea informaţii faţă de ea şi de ceilalţi. Poate că greşise venind aici. Dar asta era singura speranţă de salvare a lui Gray. Se apropie de

Veronica şi o zgâlțâi de umăr.

— Gray, spuse ea. L-am pierdut. Trebuie să-l aduci înapoi.

— E prea târziu, replică îngrijitoarea şi făcu un semn cu bărbia spre cristal.

Rehanne îl privi şi în luciul lui zări un vârtej de forme. Se lăsă într-un genunchi pentru a vedea mai bine. O scenă licărea, mică şi îndepărtată, în profunzimile globului. Concentrându-se, începu să distingă oameni şi obiecte. Mai întâi văzu o siluetă aşezată pe un bolovan, cu un fluier de trestie în gură. Nu semăna a om; picioarele păroase se terminau cu copite, iar pe cap avea coarne. Un demon, oare? Şi ce făcea?

O mulțime de oameni se adunaseră în jurul lui, ascultând probabil muzica. Oameni, nu demoni. Îmbrăcați aşa cum îi văzuse mai devreme pe cei din oglindă, în costume şi rochii elegante, dintr-o epocă de mult apusă.

Creatura de pe bolovan lăsă fluierul şi surâse – un zâmbet cald, plăcut şi vesel, nu unul hain. Spectatorii aplaudară, încântarea citindu-li-se pe chip.

Mijindu-şi ochii pentru a vedea mai bine, Rehanne studie fețele. În primul rând, chiar în fața creaturii, îl zări pe Gray. Părea la fel de fericit ca toți ceilalți, aplauda entuziast, iar brațul rănit îi părea acum perfect sănătos. Se întoarse spre tânărul aflat alături de el şi dădu din cap. Puştiul cu păr roşcovan avea trăsături familiare, dar

Rehanne nu-şi putea da seama cine e.

— Les!

Directoarea şopti numele ca şi când ar fi rostit o rugăciune. Rehanne privi spre ea, uluită să vadă că ochii i se umpluseră de lacrimi. Uitându-se din nou în cristal, îl recunoscu pe tânărul de lângă Gray: era bărbatul din portretul aflat pe perete, în holul cel mare al şcolii.

Apoi scena păru că se disipează. Rehanne îşi lăsă şi celălalt genunchi pe podea şi se întoarse spre Veronica.

— De ce nu-l poți salva? Probabil că îl urmăreşti de ceva vreme. Ştii unde e. Iar demonii au dispărut, nu-i aşa?

— Cei doi mai periculoşi au dispărut, într-adevăr, Ghash şi Grimgrist. Gruefelle a fost distrus mai devreme. Cel puțin pentru prezent, alții nu mai au acces în şcoală. Ducându-i pe cei doi în Sala Oglinzilor şi silindu-i să-şi privească dublurile în oglindă, Gray a descoperit cea mai bună cale de a-i distruge. Demonii nu pot suporta contactul cu perechile lor de pe tărâmul morților. Păcat că Gray a trecut şi el dincolo. Acum e bine, în siguranță, dar noi nu mai putem ajunge la el.

Rehanne se agăță de fusta Veronicăi.

— De ce? Ai o putere uriaşă, ştiu asta. Tu ne-ai manipulat pe toți.

Directoarea scoase un sunet straniu, sugrumat, iar îngrijitoarea replică:

— Recunosc că am aranjat unele provocări

pentru voi, dar n-am făcut nimic care să provoace cuiva moartea. Şi nici n-am trimis pe nimeni în alte dimensiuni sau pe alte axe temporale. Ceea ce nu înțelegi tu e că Dătătorul de putere manevrează totdeauna oamenii şi situațiile şi că el sălăşluieşte într-un loc care transcende axele temporale şi diferitele planuri ale existenței.

În vreme ce Rehanne ezită, cuprinsă de îndoieli, Oryon se apropie.

— Asta înseamnă că Dătătorul de putere este *viu*?

Tria puse o mână pe umărul lui şi răspunse blând:

— Da, Oryon, Dătătorul de putere este încă viu.

Vorbe! Nu făceau decât să vorbească mereu şi să ignore rugămințile ei. Rehanne îşi încleştă degetele pe brațul Veronicăi.

— Dar tu *ai* puterea de a-l salva pe Gray!

Îngrijitoarea îi acoperi mâna cu palma ei.

— Draga mea, nici chiar eu nu pot aduce morții înapoi.

— Morții! Dar Gray nu e… Avea brațul rupt, iar demonul i-a sfâşiat o bucată de umăr, însă nu era mort. Ar putea fi vindecat, şi…

Oryon se întoarse spre ea.

— *Eu* am fost mort. Ghash m-a sugrumat, spuse el frecându-şi ceafa. Gâtul încă mă mai doare. Eu sunt cel care ar trebui să se afle dincolo de oglindă. Gray a venit ca să mă salveze şi a rămas acolo în locul meu. Şi-a dat viața în schimbul vieții mele.

— Gray a făcut una ca asta! exclamă directoarea pe un ton uluit. Totdeauna am ştiut că are această putere. La fel ca Les. Se ridică, mai înaltă decât toți cei din jur, şi adăugă: Fiindcă era în viață şi a acceptat un schimb de bunăvoie, un alt schimb ar trebui să fie posibil.

Prinsă în ghearele fricii, Rehanne îşi înghiți nodul din gât şi se forță să deschidă gura:

— Mă duc eu.

— Singură nu vei putea ajunge pe acel tărâm, răspunse directoarea privind-o blând. Eu am puterea de a te duce acolo, dar lui Gray îi va trebui un motiv pentru a se întoarce, iar tu ai datoria de a i-l oferi. Dacă-l vei putea convinge să plece, voi rămâne eu în locul lui.

Veronica îşi dădu capul pe spate şi o privi:

— Avem nevoie de dumneavoastră aici.

— Acum cincizeci de ani, când am vrut să-l urmez pe Les, acest argument m-a convins să n-o fac. Timp de cincizeci de ani, în singurătate, mi-am făcut datoria, dar durerea fiindcă l-am pierdut nu s-a potolit nici azi. Îmi e suficient. Tria! Tria, adu-i pe Viad. Repede!

Se auzi zgomot de paşi în fugă şi apoi o uşă trântită.

— Comunitatea la care spuneți că țineți atât de mult, îi spuse Veronica privind-o în ochi, e într-un mare pericol. Crimele acestea i-au făcut mult rău. Dacă n-am fi pierdut-o pe Ferene K'Sere… Fata avea o putere fantastică, poate chiar mai mare

decât a Triei. Dacă mi-aş fi dat seama…

— Nu trebuie să te simți vinovată, interveni directoarea. Şi eu regret profund moartea ei, dar nimeni nu e de neînlocuit, inclusiv eu.

— Sunteți cea mai potrivită pentru a apăra Comunitatea, insistă îngrijitoarea. Crimele au oferit autorităților civile un motiv pentru a ne ataca. Inspectorul-şef Ardrey va face tot ce-i va sta în puteri ca să…

— A venit timpul ca şi altcineva să apere Comunitatea. Eu mi-am făcut datoria. Dați-mi voie să mă alătur Comunității aflate de cealaltă parte.

Veronica îşi plecă fruntea.

— Atunci, aşa să fie, Miryam. Eu nu te voi opri.

Tria se întoarse atât de repede cu Viad, încât Rehanne bănui că îşi folosise puterea pentru a-l aduce. Încercă să se ridice şi Oryon îi dădu o mână de ajutor.

— Am nevoie de muzica ta, Viad, îi spuse directoarea, pentru a ne croi o cale. Iar dacă ajungem acolo, Gray şi Rehanne vor avea la rândul lor nevoie de ea pentru a-i ghida înapoi.

Băiatul înclină din cap, arătând că a înțeles perfect ce anume se aştepta de la el.

— Tu vii cu mine, îi spuse ea apoi lui Rehanne, luând-o de braț. Dar numai până la uşă.

Însă nu spre uşa apartamentului o conduse, ci către un perete în care tocmai apăruse un fel de rampă largă, care se întindea dincolo de zidurile

clădirii. Directoarea şi Rehanne urcară pe această rampă, urmate de Viad.

Rehanne simți cum mintea îi este învăluită de o muzică atât de dureros de dulce, încât îi frângea inima.

Drumul era lung. Rampa se întindea până departe de tot, aşa încât, când Rehanne întoarse capul pentru a privi în urmă, salonul Veronicăi dispăruse deja într-o ceață deasă. Aerul devenea tot mai rece pe măsură ce urcau, deşi nu exista nicio adiere de vânt. În față, de o parte şi de alta a rampei, nu se vedea nimic, decât un fel de vid limpede şi strălucitor. Încercă să privească în jos, se cutremură şi se trase într-o parte, ferindu-se de neantul ce părea să se întindă până la infinit.

Într-un târziu, ajunseră la o perdea de lumină tremurătoare, unde directoarea se opri.

— Tu nu vei merge mai departe, îi spuse ea, la fiecare cuvânt trimițând în aerul înghețat un fuior de abur. Eu pot intra doar dacă Gray acceptă să facă schimbul. Trebuie să-l chemăm de cealaltă parte a perdelei.

— Şi cum facem asta? De unde va şti că noi suntem aici?

— Muzica lui Viad îl va atrage suficient de aproape şi deci ne va putea auzi. Tu trebuie să-l convingi să treacă dincoace.

O umbră apăru dincolo de perdea.

— E aici, spuse directoarea. Vorbeşte cu el.

Deşi se strădui să distingă ceva, Rehanne nu

izbuti, dar spuse cu voce tare:

— Gray, sunt Rehanne. Am venit să te iau acasă.

Muzica îi cânta încă în minte. În afara ei, nu mai auzea niciun sunet.

— Ai înfrânt demonii, continuă ea adresându-se siluetei aflate după perdea. Eşti un erou. Acum trebuie să te întorci. Şcoala are nevoie de tine.

Niciun sunet nu răzbătu de dincolo; silueta nu se mişcă.

— *Eu* am nevoie de tine, Gray! Te iubesc! Te rog, nu mă părăsi!

Perdeaua tremură, umbra deveni mai întunecată, dar nimeni nu apăru. Directoarea se apropie.

— Gray, tu ai înainte o viață întreagă, spuse ea pe un ton imperios. A mea e aproape de sfârşit. Lasă-mă să trec eu în locul tău. Vino la Rehanne şi dă-mi mie voie să mă duc la Les. N-o obliga pe prietena ta să trăiască în aceeaşi singurătate care m-a măcinat pe mine timp de cincizeci de ani.

— Vino, Gray! Te rog, vino! îl imploră Rehanne, cu lacrimile înghețate pe obraji.

Disperată, îşi puse în funcțiune talentul coercitiv, transmițându-i impulsul de a face pasul înainte, de a i se alătura, fără a şti însă dacă mesajul va putea trece de perdea. Muzica lui Viad ademenea, plângea şi se ruga. Perdeaua se mişcă. O mână apăru prin ea. Rehanne o prinse şi o trase spre ea. Dar o voce, alta decât a lui Gray, răsună de dincolo:

— Vino la mine, Miryam!

Ca o fetiță, directoarea se avântă înainte. Brațele ei larg deschise străbătură perdeaua. Pentru o clipă, vălul de lumină se despărți în două. Gray trecu prin el şi, în acelaşi moment, directoarea, tânără şi fremătândă, se aruncă în brațele întinse ale băiatului roşcovan care stătuse alături de Gray. Înainte ca perdeaua să se închidă la loc, Rehanne îl şi strânse la pieptul ei. Carnea îi era rece, iar când buzele ei le atinseră pe ale lui, i se părură atât de reci şi de imobile, încât se trase imediat înapoi, fără a-l mai săruta. Ochii lui păreau că privesc în gol, lipsiți de orice expresie.

Viad porni să coboare rampa. Rehanne îl urmă în tăcere, conducându-l pe Gray, care mergea ca în vis. Temându-se să nu fi readus lângă ea decât un cadavru viu, îşi înăbuşi tot ce ar fi vrut să-i spună. Ceața din fața lor începea să se subțieze şi salonul Veronicăi deveni vizibil. Oryon stătea în picioare, aşteptându-i; Veronica şedea tot la masă, cu globul de cristal în față. Paşii lui Viad erau deja mai grăbiți. Curând, coborî de pe rampă şi muzica încetă.

Când păşi de pe rampă pe covorul decolorat, Gray se împiedică şi un braț începu să-i atârne, moale. Rehanne scoase un țipăt văzând cum osul îi iese prin pielea galbenă ca de ceară, iar sângele îi țâşneşte din rana de la umăr. Oryon făcu un pas înainte şi-l prinse în clipa în care era pe cale să se prăbuşească, iar Viad îl ajută să-l întindă uşor pe

podea.

— Era vindecat, spuse Rehanne. Până acum, nu avea nimic.

— Dincolo de oglindă, toate rănile sunt vindecate, îi explică Veronica; vocea ei părea obosită şi îmbătrânită. Gray a revenit la starea în care se afla când a trecut de cealaltă parte. Să se ducă cineva după Giselle. Ea este unica vindecătoare pe care o mai avem acum.

26 Despre dramă şi artă

Lina stătea singură la masă. Puțini alți elevi se aventuraseră afară din camerele lor, pentru a veni la micul dejun. Încă nu fusese anunțată nici dispariția directoarei, nici capturarea asasinului şi înfrângerea demonilor, aşa că toți erau încă agitați şi temători. Magistrul Tumberlis, cu o înfățişare mai solemnă decât de obicei, prezida masa şi anunță că la ora două după-amiaza va fi convocată o adunare la care toată lumea era obligată să participe. Până atunci, ordinul ca toți elevii să rămână în camerele lor, cu excepția orelor de masă, era încă valabil.

Lina mânca încă atunci când Tria, în uniforma ei de îngrijitoare, veni s-o anunțe de sosirea lui Shardan, ceva mai devreme. Renunțând la şunca şi clătitele din farfurie, Lina se duse să răspundă la chemarea lui. Se aşezară amândoi în salon, pe

scaunele de lângă şemineu, la distanță de uşă. Ochii lui Shardan o fixau cu intensitatea unei cobre. Ardrey avea să vină mai târziu, îi explică el, adăugând că fusese trimis pentru a stabili întrevederile inspectorului-şef cu directoarea, cu unii profesori şi cu diverşi elevi.

— Ar fi trebuit să-mi urmezi instrucțiunile şi să aştepți să mă întorc, îi spuse el. Ți-ai asumat un risc prostesc şi periculos venind aici de una singură.

Lina zâmbi cu gura până la urechi.

— Dar totul a mers bine. Eu cunosc obiceiurile şcolii. Ceea ce voiai tu să fac era mult mai uşor de făcut noaptea. La lumina zilei mi-ar fi fost imposibil s-o păcălesc pe directoare şi s-o prind singură.

— Deja ai făcut-o? întrebă el în şoaptă, aplecându-se spre ea.

Lina încuviință.

— Vrei s-o vezi?

— O ai în plasă? Şi nimeni nu ştie?

Cu un surâs îngâmfat, Lina aprobă încă o dată:

— A fost simplu. Şi după ce a stat în coconul acela câteva ore, sunt sigură că-ți va spune tot ce vrei să ştii.

— Adu-mi-o!

— Nu, e prea multă lume în jur. Dacă o aduc aici în cocon, acum, vom trezi prea multe suspiciuni. Şi oricum, va trebui să-ți respecți şi tu partea din înțelegere: vreau să-mi redai abilitatea de a-mi

schimba forma.

— Mai întâi va trebui să joci rolul directoarei când va veni Ardrey. Te învăț eu ce să spui şi ce să faci, astfel ca el să fie discreditat, iar eu să apar ca un erou.

Şi-i expuse planul său. Părea fezabil, iar pericolul implicat nu era mai mare decât ar fi fost Lina dispusă să rişte, însă mai adăugă şi ea câteva idei proprii. Shardan acceptă cu atâta uşurință spusele ei cum că Chantal era ucigaşă, încât Lina bănui că nu era deloc surprins de acest lucru.

— Am să-ți urmez planul, declară ea, dar nu înainte de a-mi reda talentul de transformare. Doar când îl voi avea înapoi te vei putea răzbuna şi tu pe Ardrey. Ştii să-mi citeşti gândurile, aşa că îți dai seama – sunt convinsă – dacă spun adevărul sau nu.

Pleoapele lipsite de gene clipiră. Buzele lui se lățiră într-un rânjet larg.

— Şi am să ştiu dacă vei încerca să mă păcăleşti. Bine. Îți vei avea talentul înapoi când îmi vei aduce plasa, cu directoarea înăuntru. Şi ar fi bine s-o faci repede, adăugă el ridicându-se de pe scaun. Ardrey trebuie să vină dintr-un moment în altul.

Lina clătină din cap.

— Ți-o voi aduce când va fi şi Ardrey aici. Am să-l conving că înăuntru e închisă asasina şi că ar fi prea periculos s-o eliberăm. Te vei ocupa tu de asta, pretinzând că ştii o metodă prin care s-o scoți de acolo în siguranță. O să te duci în sala de

seminarii aflată de cealaltă parte a scărilor, unde am să aranjez să te aştepte Chantal, legată şi ascunsă. Acolo o să doseşti plasa cu directoarea prinsă în ea şi o să te întorci cu Chantal, pe care i-o predai lui Ardrey. Apoi te întorci mai târziu după plasa cu directoarea.

Ochii lui străluciră amenințători.

— Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, o să-mi dau seama. Dacă sesizez orice mică înşelătorie, te distrug înainte să apuci tu să mă trădezi.

— Sunt sigură că îmi citeşti deja intențiile, deci ştii dacă am de gând să te trădez.

— Îmi pari că spui adevărul, recunoscu el. Am încredere în tine. Ai fi o fraieră să dai cu piciorul la tot ce-ți ofer eu. Dar ai grijă! Respectă planul pe care l-am convenit.

Lina se ridică în picioare.

— O să fii mulțumit de ceea ce am să fac.

Cu aceste cuvinte, ieşi din salon şi urcă scările. Când ajunse la etajul al treilea, Rehanne o aştepta.

— Totul a mers bine? întrebă ea neliniştită. Nu ți-a putut citi gândurile?

— Ba mi le-a citit perfect, răspunse Lina şi începu să râdă văzând dezamăgirea care se întipări pe figura ei. Fii liniştită, adăugă ea apoi. Vraja ta a ținut. Nu mi-a putut citi gândurile pe care mi le-ai reprimat. La urma urmei, i-am spus adevărul exact aşa cum îl ştiam eu în momentul respectiv. Înainte să mă întorc la el, o să te las să-

mi mai împrospătezi reprimarea. Mai întâi însă, hai să ne adunăm toți şi să mai trecem o dată planul în revistă.

Încet, cu precauție, Lina coborî scările şi intră în salonul în care aşteptau bărbații: Ardrey, Canby, Shardan şi patru membri ai Consiliului provincial. Se simțea cam bizar imitând mersul directoarei şi păşind ca şi cum ar fi fost mult mai înaltă decât era în realitate. Şi-ar fi dorit să aibă la îndemână o oglindă pentru a se asigura că iluzia era una reuşită.

Trase spre ea filamentul de putere la capătul căruia era legat coconul alburiu şi se opri o clipă pentru a-şi pune ordine gândurile înainte de a se adresa vizitatorilor. Privirea lui Ardrey se fixă asupra plasei.

— Ce-i asta? Unde e prizoniera mea?

— Prizoniera dumneavoastră îşi revine după efectele tratamentului dur şi inacceptabil pe care i l-ați aplicat, inspector-şef Ardrey, răspunse Lina pe tonul şi cu intonația directoarei. Pe fețele care o priveau nu se citea nici urmă de suspiciune. Miss Mueller, continuă ea, nu are nimic de-a face cu crimele de care ați acuzat-o.

— Dacă e nevinovată, de ce a folosit vrăjitoria pentru a fugi înainte de a o putea interoga?

— Fiindcă era mult prea speriată. Ați adormit-o cu cloroform! Când s-a trezit, ați amenințat-o cu tortura şi ați încercat s-o reduceți la neputință cu

ajutorul unui gaz hipnotic. Colegul dumneavoastră care are darul de a citi gândurile poate depune mărturie că spun numai adevărul.

— Aiurea! exclamă Ardrey privind undeva lângă Shardan.

Cei patru membri ai Consiliului se aplecară spre acesta, pentru a-i auzi verdictul, în vreme ce Canby scria de zor în carnețel. Shardan îşi drese vocea şi coborî pleoapele lipsite de gene, ca şi cum ar fi fost puțintel stânjenit.

— Nu detectez nici urmă de falsitate în declarațiile ei.

— E imposibil! tună Ardrey, furios. Caută mai adânc; probabil că te păcăleşte.

— Îmi pare rău, domnule inspector-şef. Adevărul e cât se poate de limpede.

Consilierii se fâțâiră descumpăniți în scaunele lor, încruntându-se şi ei la Shardan. Până şi Canby se oprise din scris şi îl privea uimit.

— Crime oribile au fost comise aici, reluă Ardrey pe un ton din ce în ce mai ridicat. Fata aceea nu poate fi singura implicată, însă în niciun caz nu e nevinovată. Şi cred că l-ați corupt pe ajutorul meu.

— Ba deloc. Ajutorul dumneavoastră n-a făcut altceva decât o evaluare onestă, aşa cum i-o cere de altfel şi funcția sa. Domnilor, continuă Lina cu glasul directoarei, întorcându-se spre cei patru consilieri, mă bucur că l-ați însoțit aici pe domnul inspector-şef Ardrey. Regret profund tragicele evenimente din ultimele zile şi mi-am dedicat

întregul timp şi toate abilitățile mele pentru a-l demasca pe asasin.

— Şi ați reuşit? întrebă unul dintre consilieri.

— Am reuşit. Domnule, se întoarse ea spre Shardan, vreți să luați în primire această plasă, verificând şi comunicându-le celorlalți ce conține?

Şi-i întinse firul de care era prins coconul privindu-l drept în față. Acesta era cel mai periculos moment. Probabil că puterile lui nu vor putea distinge ce se afla în plasă, dar dacă ar observa unicul firicel înfăşurat pe degetul ei mic…

Mâna ei o atinse pe a lui. Shardan luă firul şi, în aceeaşi clipă, Lina simți un val de energie, când esența formei de panteră îi pătrunse în corp. Forța o luă prin surprindere şi avu impresia că deghizarea ei fusese uşor afectată. Dar, trăgându-se cu un pas înapoi, văzu că ochii tuturor erau ațintiți spre coconul alb. Filamentul subțire legat de degetul ei nu era mai vizibil decât un fir de păianjen.

— Ăsta e un truc! declară Ardrey. Orice-o fi chestia aceea, ştiu sigur că în ea nu-i niciun ucigaş.

— Pare, într-adevăr, foarte fragil, adăugă şi consilierul care vorbise mai înainte. Trebuie să insistăm să ni se ofere o dovadă. Cuvântul domnului Shardan nu este suficient.

Lina încuviință.

— Vă voi oferi o dovadă. Dar mai întâi dați-mi voie să vă explic, le ceru ea, revenind la locul ei de

lângă uşă. Şcoala noastră a fost totdeauna o instituție care a respectat legea şi şi-a propus să ofere societății absolvenți de cea mai bună calitate, tineri şi tinere grație cărora comunitatea din Arucadi să poată prospera. Din păcate, cei dotați au fost adesea şi pe nedrept ținta multor prejudecăți şi neînțelegeri. Reaua credință a inspectorului-şef, continuă Lina ridicând brațul şi arătând cu degetul spre Ardrey, l-a determinat să plaseze un spion, un informator, în rândurile elevilor noştri, în speranța că va găsi astfel dovezi prin intermediul cărora să ne poată incrimina.

Ardrey ridică pumnii încleştați.

— N-am să stau să ascult asemenea aberații!

— Las-o să vorbească, interveni brusc cel mai vârstnic consilier.

— Spionul, continuă Lina, era o tânără pe nume Chantal Navarese. Fiindcă n-a descoperit nicio infracțiune în şcoală, miss Navarese a hotărât să creeze ea unele. A căutat un tânăr a cărui forță morală nu era atât de solidă pe cât ar fi trebuit şi l-a convins s-o ajute să vandalizeze camerele altor elevi şi să le fure din bunuri. Pentru aceasta, l-a ispitit să caute un surplus de putere pe tărâmul demonilor. Planul lor s-a soldat însă cu consecințe neprevăzute: demonii au intrat în ei şi i-au determinat să ucidă. După ce au făcut ce au voit aceştia, demonii l-au distrus pe bietul tânăr. Fata trăieşte însă şi este prizonieră în plasa pe care i-am încredințat-o domnului Shardan.

Din nou, toți își întoarseră privirile spre acesta – toți, cu excepția cu Ardrey, care se făcuse dintr-odată livid.

— Faceți acuzații fără a avea dovezi! răcni el.

— Eu simt că spune adevărul, întări Shardan.

— Scoate-o din… din chestia aceea. Lasă-ne s-o vedem.

Cu o înclinare a capului, consilierii cerură şi ei acelaşi lucru.

— Fata e periculoasă, replică Lina, respectând scenariul convenit. Sunt necesare anumite precauții. O eliberare prematură i-ar permite să dezlănțuie demonii din nou.

— Ridicol! Nu-i nimic în chestia aceea. Cum ar putea fi? strigă Ardrey, lovind coconul cu pumnul. Nu e decât un soi de balon modificat prin vreo vrăjitorie.

Shardan trase plasa de lângă el.

— Repet, directoarea spune adevărul.

— Trădătorule! urlă Ardrey. Minți!

Un consilier se ridică şi-l prinse pe inspector de braț.

— Liniştiți-vă! îi cerul el, iar apoi se întoarse spre aşa-zisa directoare: Doamnă, ați lansat nişte acuzații grave. Trebuie să le susțineți şi prin dovezi.

— Aşa voi face.

Până aici, Lina respectase planul lui Shardan; spera că modul în care îşi jucase rolul până acum îl convinsese că era cooperantă şi îi îndepărtase

orice suspiciune. În picioare, Ardrey o privea furibund, cu mâinile în şolduri. Lina îşi aţinti şi ea ochii asupra lui.

— Dumneata şi oamenii dumitale, îi spuse indicând cu bărbia spre Shardan şi adjutantul Canby, care scria agitat în carneţel, aţi examinat cadavrele celor trei victime, nu-i aşa?

— Ştii bine că am făcut-o! Doar erai de faţă!

Atenţie! se admonestă Lina în gând. *Nu-ţi poţi permite prea multe greşeli ca asta.*

— Exact, întări ea. Prin urmare, îi veţi recunoaşte pe martorii mei.

Apoi se întoarse spre uşă şi făcu un semn cu mâna. În cadrul uşii, palidă pe fondul holului întunecat, se ivi o arătare – un cadavru al cărui păr roşcovan era năclăit de sânge uscat, în care se prinseseră fragmente de lemn, cu obrazul învineţit, gâtlejul sfâşiat şi carnea din jur înnegrită.

Consilierii icniră de groază. Unul dintre ei se înecă. Un altul strigă:

— Vrăjitorie! Eu unul nu cred aşa ceva!

— Morţii sunt martori de încredere, domnilor, interveni Lina. Ei nu pot minţi. Fenton Rhoze, spune-le acestor domni cine te-a ucis.

Cu un gest lent, fantoma ridică un braţ şi arătă spre coconul de lângă Shardan. Un sunet bolborosit se auzi dinspre gâtul ei, iar la marginile rănii începură să apară balonaşe de sânge. Cu un horcăit, cuvintele răsunară clar:

— Chantal Navarese. M-a ademenit afară. A chemat un demon să-mi reteze gâtul.

Şi la fel de lin precum apăruse, năluca ieşi din încăpere, pe coridorul întunecat.

— Următorul martor! strigă Lina.

Un al doilea vizitator din lumea morților se materializă în cadrul uşii.

— Dwayne Echols, numeşte-l pe asasinul tău!

Ochii lui priveau goi; capul i se clătina într-o parte şi-n alta.

— N-am putut s-o văd, spuse el. Fiindcă s-a protejat cu o vrajă de invizibilitate când m-a împins şi m-a făcut să cad pe scări şi să-mi frâng gâtul. I-am simțit mâinile şi i-am recunoscut parfumul. Iar după ce am murit, am ştiut că Chantal Navarese m-a ucis.

Ieşi apoi şi el din cameră, în locul lui apărând un al treilea spectru; părul lung îi era prins la spate, astfel că se vedeau pe gât urmele frânghiei, iar fața îi era de un roşu aprins, ochii îi ieşiseră din cap, iar limba îi atârna dintre buzele vineții.

— Ferene K'Sere, ai murit de propria ta mână. Cine te-a împins să te sinucizi?

— Chantal Navarese. Şoapta hârâită abia se auzi. M-a convins să-mi folosesc puterea pentru a-l elibera pe Kress. Nu ştiam că el e posedat de un demon. Când mi-am dat seama ce am dezlănțuit, vinovăția m-a copleşit. Chantal mi-a sporit sentimentul de culpabilitate, cu puterile ei, până ce m-a determinat să mă spânzur.

Lina era bucuroasă că folosiseră giuvaierul Vanitei pentru a vorbi cu Dwayne şi Ferene, astfel ca mărturiile lor să fie reale. Ultima informație pe care le-o oferise Ferene elucida o problemă care o tot măcinase: nu înțelesese de ce fata, cu puterea pe care o deținea, ar fi vrut să-şi ia viața.

Ultimul martor plecă şi el, iar Lina se întoarse spre reprezentanții autorităților.

— Ați auzit cuvintele victimelor. Iar acum…

— Aşteptați! strigă o voce în spatele ei.

Se întoarse şi văzu cum în cameră intră Kress, cu mânerul unui pumnal ieşindu-i din piept.

— Am şi eu dreptul s-o acuz pe Chantal. Ea m-a împins să conspir împreună cu demonii. Ei m-au sacrificat, dar ea este responsabila. Şi cer răzbunare.

Se apropie de Shardan şi de coconul alb. Ardrey se trase înapoi la vederea cadavrului umblător. Carnețelul adjutantului căzu cu zgomot pe parchet. Shardan nu se clinti din loc.

— Destul cu şarada asta! mârâi el.

Spectrul atinse coconul. Lina trase de firul prins de deget şi desfăcu plasa. Chantal se rostogoli pe podea, ridică privirea spre Kress, urlă îngrozită şi ochii i se dădură peste cap, până ce numai albul ochilor rămase la vedere. Corpul îi zvâcnea şi i se zvârcolea.

Fantoma se retrase. Shardan se încruntă la Lina.

— M-ai trădat! strigă el strângând firele plasei,

inclusiv pe cel pe care îl păstrase ea. Lina încercă să se opună, dar nu izbuti.

Ascunzând plasa în pumn, Shardan se întoarse spre ceilalți.

— V-a păcălit pe toți, spuse el. Nu e directoarea. Priviți!

Lina simți furnicături în tot corpul când el încercă să destrame aparența. Forța lui era considerabilă, dar iluzia rezistă. La urma urmei, nu puterea lui Shardan o crease; ca şi spectrele, înfățişarea directoarei fusese menținută cu ajutorul unei vrăji pe care o găsise Rehanne în cartea luată din biroul acesteia.

Shardan se făcu roşu la față.

— E o impostoare, urlă el şi, sărind peste Chantal, se repezi la Lina.

La nicio palmă de ea, se opri brusc şi căzu pe spate, ca şi cum s-ar fi izbit de o barieră invizibilă. Lina zâmbi. Oryon nu-şi pierduse îndemânarea.

— Domnilor, se adresă ea consilierilor, după cum observați şi dumneavoastră, nu numai că asasinul a fost descoperit, dar s-a demonstrat şi că aceşti polițişti sunt corupți şi ineficienți. Ei sunt responsabili pentru plasarea acestei năpârci în mijlocul nostru, adăugă ea cu o privire disprețuitoare spre Chantal. Am încredere că veți lua măsurile care se impun pentru ca şcoala mea să nu mai sufere alte neplăceri.

— Mincinoaso! Trădătoareo! continuă Shardan să urle.

Şi din nou Lina simți efortul lui de a destrăma iluzia. Înnebunit de furie, începu să sară în sus şi-n jos, bolborosind ceva de neînțeles. Iluzia persistă. Lina se temu că va folosi plasa de forță asupra ei, dar înainte ca el să poată face o mişcare, cei patru consilieri se ridicară, îi înhățară pe el şi pe Ardrey şi-i scoaseră din încăpere. Canby îi urmă cu aerul unui câine bătut. Un consilier se întoarse şi întrebă, arătând spre Chantal:

— Cum rămâne cu ea? Să trimit alți polițişti s-o ridice?

— Dacă aveți încredere, ne vom răfui noi cu ea, răspunse Lina. Cei dotați au obiceiul de a-şi disciplina singuri membrii. Vă promit că, după ce vom termina cu ea, nu va mai putea face nimănui vreun rău.

Consilierul încuviință, evident uşurat că scăpa de o asemenea responsabilitate.

Când toată lumea ieşi din cameră şi rămase singură, Lina se prăbuşi pe un scaun şi se debarasă de iluzie. Câteva clipe mai târziu, pe uşă îşi făcură apariția colegii ei. Îndrumați de Tria, Viad şi Todrick o ridicară pe Chantal şi o scoaseră din încăpere.

— Ai fost extraordinară, Lina! exclamă Maridel.

Alături de ea, Rază de Lună torcea audibil.

— Aş fi putut jura că erai chiar directoarea, se minună şi Giselle. Fiecare cuvânt, fiecare gest părea al ei.

— Mulțumesc, replică Lina, a cărei oboseală

pieri la auzul atâtor laude. Şi voi aţi fost grozavi. Nici nu mi-am dat seama cine pe cine a imitat.

Rehanne îi explică:

— Britnor a jucat rolul lui Fenton, Troy a fost Dwayne, iar Petra s-a dat drept Ferene.

— Ne-am fi simţit jigniţi dacă nu ne-ai fi lăsat să luăm şi noi parte, o informă Petra, alături de care Britnor, zâmbind, încuviinţă şi el.

— Dar… Kress! El nu fusese inclus în plan, se miră Lina, întorcându-se spre Oryon. Tu trebuie să fi fost!

El clătină însă din cap.

— Eu doar am adăugat amănuntul cu pumnalul.

— Excelent! Cu adevărat înfiorător.

— Doar că morţii nu sunt înfiorători, interveni Gray. Stătea rezemat de perete, cu un braţ în ghips şi cu obişnuita sa expresie sumbră. Cel puţin, nu sunt înfiorători după ce trec dincolo, adăugă el.

— Dacă i-am fi înfăţişat fericiţi şi sănătoşi, n-am fi obţinut efectul dorit, preciză Lina. Dar cine a jucat rolul lui Kress?

— Eu, răspunse o voce din uşă.

Înalt, arătos şi părând cât se poate de sănătos, Kress intră în salon, îl traversă şi se opri în faţa şemineului. Doar Oryon părea că nu e deloc surprins de spectaculoasa lui apariţie. Toţi se traseră cu un pas înapoi, cu excepţia lui Gray, care se apropie încet de el.

— Tu eşti? Chiar tu? N-ai murit?

— Arăt a mort? Acum, vreau să spun, replică el demonstrând că nu şi-a pierdut nimic din vechea aroganță. Directoarea m-a vindecat; de fapt, ea şi Veronica.

Şi se încruntă pentru o clipă, nedumerit parcă de acest gând. Probabil că încă nu ghicise rolul adevărat al presupusei îngrijitoare. Mda, îşi spuse Lina în sinea ei, Kress nu dă pe afară de isteține.

— Slavă Dătătorului de putere! exclamă Gray. Mă învinovățeam pe mine pentru moartea ta.

Kress avea totuşi suficient de mult bun-simț ca să se ruşineze la auzul acestei remarci.

— După tot ce-am făcut *eu,* tu dădeai vina pe tine? întrebă el, apoi adăugă repede: N-am ştiut… Adică… n-am vrut să atrag demonii aici. Asta a fost lucrătura lui Chantal, să ştiți, şi…

Oryon îşi drese glasul, iar Kress se opri, roşu în obraz, şi după o clipă spuse:

— Da, aşa e. Am făcut multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac. N-am vrut totuşi să moară nimeni şi… şi mi-am învățat lecția. Sincer! La urma urmei, demonii au încercat să mă ucidă de două ori. Şi ar fi reuşit, dacă n-ar fi fost vindecătoarele noastre. Şi Gray. Aşa cum…

Kress se întrerupse şi privirea îi zbură undeva în depărtare; fața lui păru dintr-odată îndurerată, brăzdată de cute care nu fuseseră acolo înainte. Nimeni nu spuse nimic şi, după un moment de tăcere stânjenitoare, continuă:

— După lucrurile pe care mi le-au făcut… Nu

mai vreau să am niciodată de-a face cu vreun demon.

— Iar eu nu mai vreau să am nimic de-a face cu polițiştii, interveni Lina, dorind să abată gândurile tuturor de la subiectul demonilor.

— Cred că după toate astea ne vor lăsa în pace, remarcă Oryon.

— Şi ce se va întâmpla cu Chantal? întrebă cineva.

— Veronica se va ocupa de ea; probabil îi va confisca toate puterile şi o va închide undeva. Într-o altă lume, poate.

— Excelentă soluție! spuse Debra scuturându-şi un fior. Stătea pe brațul fotoliului în care era aşezată Maridel; culoarea îi revenise în obraji, iar privirea îi era din nou limpede. Nu mi-a plăcut să fiu un canal de trecere pentru demoni. N-avea niciun drept să mă folosească aşa.

— A vrăjit-o pe Debra după ce Kress a fost ucis, explică Giselle. Îi era teamă că demonii vor veni după ea şi a procedat aşa crezând că, dacă îi va canaliza în Debra, ea va scăpa de pericol. Numai că ei au trecut prin trupul Debrei şi au înhățat-o în cele din urmă.

— Nu mi-am dat seama ce face, insistă Debra. Eram puțin răcită, iar ea mi-a spus că vraja mă va vindeca.

Maridel îşi mângâie pisica, privind-o cu mândrie.

— Rază de Lună nu lăsa pe nimeni să se apropie de ea fiindcă ştia ce făcuse Chantal şi voia ca

demonii să iasă la iveală fiindcă era sigur că îi vom învinge şi-i vom alunga din şcoală.

Auzind pluralul folosit de Maridel, Lina surâse. Motanul avusese, într-adevăr, un rol important, trebuia să recunoască asta. Dar Maridel?! L-o fi considerând ea pe Rază de Lună animalul ei de casă, dar Lina era sigură că situația stătea de fapt invers. Indiferent ce identitate reală avea motanul, Maridel nu era altceva decât purtătoarea lui de cuvânt.

— Cred că ar trebui să sărbătorim, spuse Vanita. Nu doar demascarea lui Chantal şi înfrângerea demonilor, ci şi modul în care am colaborat şi ne-am împărtăşit puterile pentru a pune la cale toată şarada asta şi a-i păcăli pe polițişti. Şi pentru salvarea lui Kress.

— Da, e o idee grozavă, exclamă Petra. Putem să ne îmbrăcăm elegant la cină şi pe urmă să dansăm.

— Da, da, aşa să facem! răsunară alte câteva glasuri.

— Dacă noua directoare sau noul director ne permite.

Remarca lui Reece avu efectul unui duş rece.

— Ai dreptate, întări Troy. S-a convocat o adunare generală pentru după-amiază. Mă întreb cine va deveni director.

— Probabil Moşu' Tumbă. El e cel mai vârstnic profesor.

— Ei, asta-i! Tumbă e dus bine cu pluta! ripostă

Maridel.

— Eu cred că va fi numită doamna Dova sau doamna Blake, spuse Vanita. Cea de-a doua ne-ar da voie să facem o petrecere.

— Doar magistrul San Marte să nu fie! exclamă Britnor cu o strâmbătură.

— Totuşi, îi place şi lui dansul.

Lina o zări pe Tria stând lângă uşă, neobservată. La zâmbetul ei, îi făcu uşor cu ochiul.

— Cred că, indiferent cine va fi noul director, tot vom putea petrece.

— Am să port rochia mea de şifon! anunță Maridel sărind de pe scaun. Debra, tu poți să îmbraci chestia aceea albastră mulată, care îți vine atât de bine.

— Cred că Oryon ar trebui să onoreze evenimentul purtând altceva decât negru, sugeră Giselle.

Toți ceilalți încuviințară şi-l priviră.

— Păi, ăăă, bâigui el, n-am decât haine negre.

— Împrumută ceva! strigă un glas.

— Da, Oryon, a venit vremea să nu te mai îmbraci ca un cioclu, spuse şi Britnor.

Obrajii lui se înroşiră şi mai tare.

— Eu… ca să fiu sincer… nu disting culorile. Aş arăta ridicol dacă aş încerca să-mi asortez hainele.

— Nu distinge culorile! Gray făcu un pas în față, se holbă la Oryon şi apoi izbucni într-un hohot uriaş de râs. Nu distinge culorile! exclamă el încă o dată, plesnindu-şi genunchiul cu mâna

sănătoasă. Haide, omule! Îți dau eu ceva de la mine. Doar sunt un artist; poți să ai încredere în gusturile mele.

Încă râzând, luă brațul lui Oryon şi îl conduse afară. Ceilalți îi urmară, chicotind şi vorbind între ei. Rehanne rămase lângă şemineu, privind portretul de pe perete.

— E prima dată când îl aud pe Gray râzând aşa, de doi ani încoace, spuse Lina. O să fie bine, Rehanne.

Ea continua să privească tabloul.

— S-a dus la el. A avut nevoie de cincizeci de ani pentru a o face, dar în cele din urmă s-a dus la el. Eu n-am avut curajul ăsta. În loc să mă duc eu la Gray, l-am obligat pe el să se întoarcă. Ştiu că o să fie bine, dar... Se întoarse spre Lina, cu ochii înotându-i în lacrimi. Directoarea mi-a spus totdeauna că trebuie să învăț să-l las liber, dar n-am ascultat-o. Giselle i-ar fi putut vindeca brațul, dar n-a lăsat-o el. A zis că-l vrea doar pus în ghips. Voia să-l doară, ca să-i îndepărteze gândurile de la cealaltă durere, cauzată de întoarcerea aici. Nu dă vina pe mine. M-a lăudat fiindcă l-am ajutat să lupte cu demonii şi aşa mai departe. Dar situația nu va mai fi aceeaşi între noi. Nu mai poate fi aceeaşi.

— Lucrurile se schimbă, Rehanne, spuse Lina pe un ton somnoros. Nimic nu rămâne la fel. Oamenii se schimbă. Uită-te cât de diferit este acum Oryon. Ai fost alături de Gray când a avut nevoie de tine.

Acum nu mai are fiindcă, în sfârşit, s-a vindecat. E un om puternic. Dacă îl iubeşti numai fiindcă are nevoie de tine, nu e suficient. Mai dă-i ceva timp. Aşteaptă să vezi ce se mai întâmplă. Poate că vei avea o surpriză.

Ochii i se închiseră. O auzi pe Rehanne ieşind din cameră. Era obosită, dar mulțumită de reuşită. Doar că-şi pierduse plasa de putere, pe care sperase s-o poată păstra. Dar n-avea niciun rost să plângă acum pentru ea. Într-o zi, ori o va recupera, ori va găsi alta.

— Nu pricep, Gray, spuse Reece şezând călare pe scaun, cu brațele sprijinite de spătar, şi privind valiza în care Gray îşi îndesa lucrurile împăturite. De ce pleci acum, când totul s-a aranjat?

El nu răspunse. Auzise deja toate argumentele, de la Lina şi de la Oryon, de la Giselle şi mai ales de la Rehanne. Reece insistă însă:

— Tocmai ți-ai regăsit întreaga putere. Acum ai nevoie doar s-o dezvolți. Iar ăsta e ultimul tău an de şcoală. De ce să dai cu piciorul la tot?

Gray se îndreptă de spate şi privi spre colegul lui.

— Nu dau cu piciorul la nimic, încercă el încă o dată să explice, deşi ştia că Reece nu va înțelege. Nu mai am nicio putere. Mi-a dispărut. Şi n-o vreau înapoi. Am avut-o atunci când mi-a trebuit. Gata, mi-a ajuns. Aş irosi tot anul dacă aş rămâne. Nu, lasă-mă să termin, spuse el când Reece

încercă să-l întrerupă. Nu ştiu de unde am căpătat puterea de a mă transfera – pe mine şi pe alții, pe alte axe temporale. Poate că mi-a fost împrumutată de cineva care, după ce şi-a împlinit țelul, a luat-o înapoi. Un lucru ştiu sigur însă: adevăratul meu talent este arta. Pe el vreau să-l dezvolt, ori aici n-o pot face, adăugă el şi închise capacul valizei peste hainele strânse. Arta pe care o realizez cu ajutorul puterilor mele durează doar câteva secunde. Vreau să creez lucruri durabile. Am aflat că există în Stansbury o şcoală de artă şi sculptură care mă va accepta, la recomandarea doamnei Blake.

Încă nu-i putea spune „directoare"; pentru el, directoarea era şi va rămâne una singură.

— Dar o părăseşti pe Rehanne, obiectă Reece.

Gray clătină din cap, refuzând să mai vorbească. Îşi luă valiza şi se îndreptă spre uşă. Autobuzul sosea abia peste o oră, dar voia să iasă şi să-l aştepte afară.

— Te iubeşte, să ştii, insistă Reece.

Gray se întoarse şi se rezemă de uşă cu un oftat.

— De asta trebuie să plec. Timp de doi ani m-am bazat pe ea, m-am alimentat din puterea ei. Şi nu mai pot face asta. Trebuie să-mi găsesc propria mea sursă de forță.

Deschise uşa, ieşi pe culoar, se opri şi se întoarse pentru a arunca o ultimă privire în cameră.

— Poate că, dacă voi găsi ceea ce caut, mă voi

întoarce la ea. Deşi nu ştiu dacă atunci o să mă mai vrea.

Cu aceste cuvinte, porni pe culoar, trecu pe lângă biroul fostei directoare, coborî scările şi ieşi pe uşile duble. Lângă bordură, puse valiza jos şi se aşeză pe ea, să aştepte autobuzul.